C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-03-Ledova_spolecnost-Ledovy_narod.PDB

PDB Name: Arnaud_G_J-03-Ledovy narod
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.4.2004
Modification Date: 20.4.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud
03. Ledová společnost - Ledový Národ

1

Ledový Národ

Průzkumný protiledovcový hlídkový vůz PR-17 už hodinu pronikal do nepřátelských linií, aniž by narazil na sebemenší odpor nebo známku života. Seržant Mal-colm dostal rozkaz, aby se pokusil dostat až do panamerického městečka Glass Station na padesátém západním kilometru. Bylo to průmyslové středisko, kde se vyrábělo stolní užitkové sklo, okna vagónů a skleněné kryty.

Seržant se pustil po vedlejší větvi Panamerické dráhy a domníval se, že cestou nejspíš narazí na přerušené koleje. Ale koleje byly netknuté, jako by je nepřítel při překotném ústupu zapomněl vyhodit do vzduchu. Jenže takové opomenutí by se dalo jen stěží přičíst pouhému zděšení či překvapení. Panameričané věděli už dlouho, že se je Společnost chystá napadnout.

Průzkumníci měli na každý pád po ruce všechno, co bylo nutné k opravení poškozené trati, pokud po ní ovšem nepřejela souprava těžší než sto tun.

Malcolm se ze svého velitelského můstku rozhlížel dalekohledem kolem sebe; stanoviště opouštěl jen proto, aby zkontroloval nejrůznější obrazovky, radar, dálkovou televizi, echosondor a scanner.

V průzkumném vozidle se Malcolm cítil jako ve vlastním domě. Malá bojová jednotka, které už přes rok velel, byla jeho druhou kůží a krunýřem. Byl hrdý na palebnou sílu čtyř středních raketometů - dvou rychlopalných děl a dvou laserů - schopných nejenom rozpustit navršené ledovce, ale i rozkrájet nepřátelská zařízení na kusy. Miloval vůni svého obrněnce, vůni těžkého oleje, sirnatý pach zkapalněného uhlí a neustálou vlhkost vznikající z páry, temné supění pístů, skřípot kol na kolejích a mnohdy hrozivé kymácení hlídkového vozu, jehož trup byl náležitě aerodynamický a délka desetkrát přesahovala šířku. Malcolm předtím sloužíval u velkých jednotek na železničních křižnících, dlouhých téměř jeden kilometr a vezoucích na sobě patrové struktury, ztrácející se v mlžných výškách. Byly to fantastické stroje s mimořádnou palebnou silou. Ale on měl raději hlídkový vůz a svých osm členů posádky, přestože postup těchto průzkumných čet nebyl tak rychlý jako u bojových čet.

„Seržante, podívejte," ozval se desátník Rodhan. Na televizní obrazovce se totiž zrovna objevila báň Glass Station.

Na nedozírné pláni, což byla ve skutečnosti pobřežní kra, spojující někdejší pobřeží Norska se severním Skotskem, bylo vidět pořádně daleko, takže i Malcolm rozeznal kopuli malého městečka. Křemen, nezbytný k výrobě skla, se jak známo těžil v Severním moři. Stejně tak i plyn k vyhřívání tavicích a vytvrzovacích pecí.

„Rychlost snížit na polovinu."

„Rychlost snížit na polovinu," opakoval signalista.

Hlídka jela krokem. Celá posádka byla v pohotovosti. Ve strojovně zůstali jen dva topiči a jeden strojník, které Malcolm kupodivu nepovažoval za členy své hlídky.

„Raketomety připraveny k palbě?"

„Připraveny."

„Rychlopalná děla?"

„Připravena."

„Lasery do palebného postavení."

Městečko dělalo náležitou čest místní výrobě; jeho kopule se skládala výlučně z běžných skleněných tabulek, vytvářejících tisíce plošek a připomínajících oko prastarého hmyzu, který Malcolm znal ze starých knih. Záblesky, přicházející zevnitř, musely každou noc rozzářit tenhle polodrahokam tisíci ohni; skoro zalitoval, že se u takové podívané nenaskytne.

„Na deset," dodal.

Průzkumný vůz ještě víc zpomalil. Nedůvěra tu byla namístě. Kolejové analyzátory neobjevily do vzdálenosti pěti set metrů žádné narušení, ale počítat se muselo i s minovými nástrahami. Pobřežní led dosahoval v těchto místech tloušťky slabých deseti metrů. Zvláštní bylo, že si tu masa mořské vody zachovala obrovskou teplotní rezervu, kterou dvě stě padesát let doby ledové dokázalo snížit jen o pár stupňů. Panoval názor, že hlavní magma se v důsledku seismických vztlaků, způsobených ledem, přiblížilo ke dnu některých moří. Což vysvětlovalo slabou místní vrstvu

pobřežního ledu, přičemž jinde, třeba uprostřed bývalých kontinentů, tloušťka dosahovala až jednoho kilometru.

„Kopule vyzařuje teplo," pronesl desátník Rodhan. „Asi čtyři stupně, což by znamenalo, že jsou sklárny nejspíš nadále v provozu."

„Co hlásí biosnímače?"

„Jsme ještě moc daleko. Musíme blíž."

Panameričané mohli zrovna tak nařídnout pobřežní kru laserem nebo udělat obří trhlinu v ledu. Ukrutným chladem by sice všechno dost rychle zamrzlo, ale trvalo by alespoň týden, než by se vytvořila dostatečná spodní vrstva. Společnost počítala i s jakýmisi provizorními pontony, hlídkový vůz vezl nafukovací balóny, které se daly ukotvit lehkou zátěží. Malcolm doufal, že taková operace nebude nutná, protože měl stejnou hrůzu z vody jako ostatní, žijící v nové době ledové. I bazény s teplou vodou přilákaly pokaždé jen nevelký počet plavců. Svět tvrdého a chladného ledu působil na veškerou novou generaci. Když se Malcolm díval na starý film, předvádějící letní návštěvníky na pláži, kterou lemoval zpěněný příboj dočista modrého moře, mrazilo ho a vůbec se mu po těch dobách nestýskalo.

Každým otočením kol se blížili ke Glass Station a všichni byli ve stavu pohotovosti. Překvapující bylo, že zatím nedošlo ke střetu s žádným zadním vojem, ani s posledním konvojem uprchlíků. Předtím zahlédli několik rybářských farem, všechny zely prázdnotou. Nevystřelili na kopulky těchto osad ani jeden náboj. Příkaz zněl vyhnout se co nejvíc ničení; Společnost chtěla získat Panamerická zařízení neporušená. Ani sami Panameričané nezničili žádné tratě. Ani jedna výhybka nevyletěla do vzduchu. Možná doufali, že za pár dnů dojde k vítěznému protiútoku, a potřebovali najít železniční síť neporušenou.

„Je vidět vyrovnávací halu," oznámil desátník Rodhan, „vypadá to, že je ve výborném stavu."

O kus dál trochu zpozorněli - ale nebylo to nic zvláštního. Výhybka směrovala jejich trať na periferii města. Důsledek překotné evakuace. Zabránilo se tomu, aby konvoje ztrácely čas cestou přes město.

Dva muži vystoupili a šli přehodit výhybku správným směrem.

„Použijeme jako obvykle vyrovnávací haly, seržante? Co když tam na nás nepřátelé něco nastražili?"

Malcolm se díval do původní Panamerické příručky, zvané Instrukce o železnici, a studoval plán městečka. Žádné důležité větvení tratí, žádné železniční křižovatky. Činnost Glass Station byla zaměřena výhradně na výrobu skla. Tratě sem vnikaly dvěma halami, jednou západní a jednou východní. V městečku se křížily a vytvářely asi třicítku kolejišť, sloužících k údržbě a odstavení vozů. Město protínaly čtyřkolejné pásy tratí, táhnoucí se oběma směry. Byla tu spousta parkovacích ploch. Městskou veřejnou dopravu zajišťovaly jako všude jinde tramvaje a drezíny. Sklářské pece byly v nejzazší severní části; byly vidět komíny opatřené filtry, odkud se do ledového vzduchu planety šířila pára a dým.

„Pošleme tam průzkumnou hlídku?"

„Okamžik. Zastavte stroj."

„Zastavit stroj," opakoval desátník.

Signalista nastavil střelku palubního přístroje na nulu, rozkaz byl mezitím předán do strojovny.

Průzkumný vůz brzdil a několik metrů ještě klouzal vpřed. Koleje, do nichž pochopitelně už nešel proud, takže se vypnul i ohřívací systém, ihned pokryla tenká vrstvička ledu, způsobená vzdušnou vlhkostí.

„Pokud vyhodíme halu do vzduchu, vletí dovnitř ledový vzduch a my snadno využijeme momentu překvapení. Nebudou schopni bojovat zároveň s námi i s chladem."

„Seržante, nikoho tu není vidět..."

„Může tu být někde ukryté nějaké komando. Bezpochyby budou mít na sobě izotermické kombinézy, ale chci se přesto pojistit. Těžké zbraně v mrazu špatně fungují, pokud nejsou vyhřívány."

„Třeba mají nějaké malé obrněnce."

„Dělo dvě a čtyři připraveno k palbě?"

„Hotovo, seržante."

„Zaměřit na halu. Rozprášit ji tak, aby to nevadilo provozu."

„Jistě, seržante. Jak si přejete."

„Pal!"

Z dělového ústí se nejprve pomalu vysunuly dvě rakety, pak se náhle obrovskou rychlostí vyřítily směrem k hale, která se rozletěla na kousky. Několik sekund pršelo krupobití skleněných střepů, až zbělela obrazovka, ozývalo se kovové praštění. Nato vtrhl do města mrazivý vzduch a způsobil tu menší smršť. Stlačený teplý vzduch ve výškách, který vytryskl ven do ledového vzduchu, byl tak prosycený vodní párou, že se nejdřív začaly tvořit sněhové vločky a po nich kroupy.

Smršť způsobila ve městě poměrně značné škody. Zahlédli několik posrážených domů na kolech, utržené střechy a obrovské železné a dřevěné panely, kterými byla zatarasena některá kolejiště.

„Pomalu vpřed."

Průzkumný vůz projel bývalou halou a blížil se k městu.

„Nechce se mi věřit, že ho jen tak opustili. Tyhle sklárny představují pěkný balík. Zařízení je úplně moderní, stojí tu takových deset let."

„Myslíte si, že je v tom nějaká past?"

„Musíme být strašně opatrní."

„Před námi obrněný vůz," oznámil signalista.

Byl to jen malý obrněnec na udržování veřejného pořádku s dvěma automatickými zbraněmi, laserem a vrhačem ochromujících plynových granátů.

„Museli tu mít sociální nepokoje," pronesl desátník zvláštně zastřeným hlasem.

Malcolm si vzpomněl, že desátník, který před rokem narukoval, býval dělníkem. Doneslo se mu, že Rodhan mívá občas divné nápady a že patří k sektě Marxistů, uctívajících jakéhosi boha Lenistu.

„Dělníků je hodně a práce skláře je pořádná dřina. Horko a křemenný písek ničí plíce. A k tomu taky olovo, které proniká rovnou do krve."

„O něco bych vás požádal," řekl seržant. „Přeřízněte toho obrněnce laserem napůl."

Paprsek rozčísl vůz na dva přibližně stejně velké kusy, které se rozpadly na obě strany kolejiště. Uvnitř nikdo nebyl. Paprsek zčistajasna odpálil i uvnitř skryté skladiště munice a kontejner na plyn. Jejich průzkumný vůz měl naštěstí dokonalé těsnění, takže mohli projet mrakem ochromujícího plynu bez nejmenších potíží.

„Doleva," řekl seržant.

„Točna," upozornil desátník.

Ale systém byl stejně jednoduchý jako u Společnosti, zakládal se na setrvačnosti. Ocitli se na velké obchodní tepně, protkané pozavíranými vozovými butiky. O kus dál byl dokonce obchodní dům a vojáci ohromeně zírali do výloh, kde bylo vystaveno neznámé a lákavé Panamerické zboží. O bohatství Panameriky snili všichni obyvatelé Transevropské Společnosti.

„Tohle všechno tu nechali", opakoval jeden z vojáků komanda. „Tohle všechno. A nikde nikdo".

„Tři tisíce lidí evakuovaných jediným vlakem! Proto nebyly tratě ucpané. K normální evakuaci města," vysvětloval seržant, „by bylo potřeba desítek konvojů."

„Jasně, seržante, ale na co volné tratě, když ne na posily. Skutečně věříte tomu, že Panameričané nemají dost zbraní, aby mohli čelit naší invazi?"

„Říká se to. Ovšem Siberiánu živí v naději, že nedojde ke vpádu."

Seržant Malcolm jen opakoval argumenty Společnosti. Ve skutečnosti se sám sebe ptal, zda tato nová válka není strašným omylem. Panameričané sice neobětovali úplně všechno na zbrojení, ale říkalo se, že mají hrozivé a tajné zbraně, včetně atomových.

„Musím poslat první hlášení. Radisto, jste připraven?"

„Mám ho zašifrovat?"

„Sdělte pouze, že jsme dosáhli našeho cíle, Glass Station, a že jsme nenarazili na žádný odpor. Projíždíme městem. Příští zpráva za deset minut."

Dostali se ke sklárnám a uviděli obrovité pece. Dvě z nich byly pootevřené a plynové hořáky v nich mocně chrčely.

„Teplota už je na nule," řekl desátník. „Určitě to bude mít následky. Některé přípojky vybuchnou. Pokud se počítalo jen s teplotami nad nulou... Je tu riziko, že budeme mít problémy s únikem vody a plynu a taky s kanalizací. Neměli bychom se pouštět do míst, kde je trať moc úzká."

Desátník tím narážel na blízkost dělnických čtvrtí, mačkanici mobilních patrových domů, špinavých a leprózních. Byly zčernalé kouřem z pecí, dělníci tu byli vměstnáni do nevelkého prostoru vymezeného kolejemi, kam se dalo jen těžko proniknout. Opravdové ghetto. Právě tohle slovo vytanulo seržantovi na mysli. Četl o židech před dobou ledovou. Otec o židech mluvíval s velkou nenávistí, vždycky ho ujišťoval, že teď obsadili nejlepší místa v čele Společností, které si podělily mezi sebou svět. Ale otec byl zatrpklý voják, který to nikdy nedotáhl dál než na seržanta. Dnes žil ze svého důchodu v útulku pro bývalé poddůstojníky. Matka zemřela před dvěma lety.

„Mohli bychom tam vyslat hlídku," navrhl nesměle desátník.

„Teď ještě ne.. Projedeme celé město a pak ho pročesáme. Splňte rozkaz."

Opustili sklárny a dělnické čtvrti a dostali se k menším a hezčím obytným jednotkám. O kus dál stála nádherná obydlí, zabírající přinejmenším šest kolejí, někdy i deset. Seržant si byl jist, že uvnitř bude okázalý přepych. V podobných bytech už kdysi byl. I jeho plukovník měl překrásný dům, kterému říkal šlechtické hnízdo. Zabíral osm kolejí a připomínal starý zámeček. K tomu, aby ho odtáhli blíž k bojištím, i když ne zas tak moc blízko, bylo zapotřebí značně výkonného stroje. Plukovník měl ženu, čtyři děti a služebnictvo, včetně domácího učitele pro děti.

A znovu tu byly méně honosné čtvrti, zahradnické kolonie dodávající do města čerstvou zeleninu. Skleníky byly vytápěny plynem, zdálo se, že je ho tu dostatek. Byly tu i drůbežárny, zvláště chovy ptáků, zvaných krůty, které v Transevropské Společnosti neměli. Zahlédli obrovské kusy a komando se polohlasně dohadovalo, kolik tihle ptáci mohou vážit. Malcolmovi došlo, že by měl trochu přimhouřit oko a projevit velkorysost. Právě když vůz projížděl kolem menších jatek, poručil úplně zastavit.

„Tři muži a vy desátníku, odchod pro jednoho z těch ptáků. Pro toho nejtlustšího. Je nás osm... Plus tři muži ve strojovně."

„Mohli bychom ho upéct v troubě," přitakal desátník.

Ve strojovně byla malá kuchyňka, která měla podle řádu sloužit pouze v době odpočinku. Ve službě se fasovaly jenom příděly.

„Jděte na to, Rodhane. Budeme vás krýt."

„Nemyslím, že bychom tím nějak zvlášť riskovali... Už jen tahle zima musela zahnat obyvatele domů mezi čtyři stěny, pokud tu vůbec nějací zbyli. Venkovní teploměr už ukazuje minus deset stupňů a to ještě není konec."

„Dávejte si přesto pozor."

Hlídka vešla do vyrovnávací komory a vyšla ven ve vyhřívaných kombinézách. Jeden z vojáků zmizel na jatkách a za chvíli se vrátil s obřím ptákem, kterého sotva unesl.

„Ten má nejmíň dvacet kilo," prohlásil signalista.

Malcolm se na válečnou kořist skoro ani nepodíval. Byl neklidný. Musel odeslat další hlášení a tak trochu podvádět, aby se nemusel zmínit o téhle krádeži. Rabování bylo zakázáno a přísně trestáno. Riskoval, že ho vyškrtnou na příštích šest měsíců z dalšího postupu.

„Sdělte, že se nic zvláštního neděje. Že jsem vyslal hlídku o třech mužích pod velením desátníka Rodhana."

Na každý pád své muže musel krmit a starat se o jejich dobrou morálku. Živá zvířata, stejně pojdou zimou a zmrznou na kost.

„Řekněte desátníkovi, ať si to namíří tamhle k těm budovám. Je to krematorium. Vedle bude zřejmě nemocnice."

Průzkumné vozidlo pomaličku couvalo, zatímco desátník, poté co svěřil tlustou krůtu strojníkovi, znovu vyrazil se svými muži.

V krematoriu stále ještě hořel plamen, ale žádné tělo tu na spálení nečekalo. Z nemocnice vyslal desátník zprávu osobní vysílačkou. Napočítal třicet lůžek, všechna prázdná, a dočista moderní operační sál.

„Není tu človíčka. A je tu dost zima, i když tu mají vlastní topení. Myslím, že město je zcela vyklizeno a že sem můžete navelet zbytek divize."

Seržant neodpověděl. Ověřoval si svá pozorování. Odolnost ledu byla dobrá, unesl by i obří železniční křižník, dobrá byla i nosnost kolejí. Ale nechtěl, aby vojsko neslo sebemenší riziko.

„Zůstaneme ještě chvíli na průzkumu. Desátníku, podívejte se všude, kde je to nutné. Stejně mě udivuje, že by se tu nenašel jediný rošťák, který by neměl sto chutí se schovat a vyhnout se evakuaci. Možná, že byl v tomhle městě nasazený i nějaký našinec. Možná, že i několik. Pokud nepadli do zajetí, kam se mohli ztratit?"

V době invaze bylo na panamerickém území několik tisíc Transevropanů. Skončili snad všichni v koncentračních táborech?

„Všechno v pořádku, desátníku?" zeptal se čas od času.

„Nic zvláštního."

Postup byl pomalý a důsledný, Malcolm si dobře uvědomoval celou tíhu odpovědnosti, která na něm ležela. Hlavní Štáb by neměl žádné ohledy ani slitování s poddůstojníkem, který by se dopustil chyby, zatímco s takovým poručíkem, a tím spíše s plukovníkem, zvlášť pokud by byl majitelem akcií Společnosti, by se zacházelo velkoryseji. Malcolm vlastnil jen desítku akcií Společnosti a nebyl ani na seznamu akcionářů, jimž byla dovolena účast na valných hromadách, poněvadž minimum bylo padesát akcií.

Dva muži právě vnikli do velké třípatrové budovy a nevraceli se. Hlídkový vůz se zastavil a namířil rychlopalná děla na cíl.

Ale dva členové komanda se právě vynořili. Malcolm měl podezření, že našli nějaký alkohol. Blahosklonně pokynuli desátníkovi.

„Nic zvláštního?"

„Nic, desátníku. Myslím, že bychom na příští točně mohli zamířit do centra."

„Souhlas, desátníku."

Stály tu desítky lokocarů opuštěných svými majiteli, což svědčilo o značně vysoké životní úrovni. Nejspíš museli všechny odvézt zvláštními konvoji v obavě, že by osobní vozy zatarasily tratě.

Průzkumný vůz se otočil na točně a vyrazil do středu města, kde měly být podle všeho správní budovy. Neměli zdání, jestli bylo město rovněž řízeno šéfem stanice, zastupujícím Společnost. Panameričané uvažují úplně jinak.

Budovy v centru byly překrásné, napodobenina mramoru a kamene byla k nerozeznání. Nesčetná kola, na nichž spočívaly, nebyla vidět, takže iluze byla dokonalá. Hlavní sídlo městské správy zdobilo rozlehlé desetistupňové schodiště a sloupoví.

„Kruci," vydechl signalista, „člověk by řekl, že je to guvernérův palác."

Teplota rychle klesala, dosahovala už minus dvaceti stupňů. Ctyřicetistupňový rozdíl během několika hodin. Obyvatel, který by se byl schoval, už by byl v tuto chvíli v euforickém komatu, který předchází smrti podchlazením. Malcolm si blahopřál, že zničil vyrovnávací halu. Nestalo se nic tak strašného; ve chvíli, kdy dorazí okupační oddíly, bude během dvou tří dnů opravena. Tahle iniciativa zabraňovala plenění.

„Vracíme se," oznámil desátník.

„Dávejte pozor."

Seržant to řekl jen tak, aniž by tomu přikládal zvláštní význam. Myslel na obrovskou dvacetikilovou krůtu, která se pekla v troubě ve strojovně. Nikdy tohle maso nejedl a zčistajasna ho přepadl ukrutný hlad.

„Podívejte!" vykřikl signalista.

Zrovna se objevila hlídka a vlekla s sebou jednoho raněného.

„Děla k palbě připravit!" zařval náhle zsinalý Malcolm, který dočista ztratil hlavu.

Pak je uviděli na schodišti. Čtyři Zrzaví Muži se tam oháněli laserovými puškami.

Ledový Národ

Pohled na ozbrojené Zrzavce, kteří viditelně hodlali svých pušek použít, všechny ochromil, takže ztratili drahocenný čas. Když seržant zavelel k palbě, Ledovým Lidem se už podařilo zmizet. Nikdo nebyl schopen říci, kde jsou. Seržant dal rozstřílet velkou úřední budovu, zničit schodiště a sloupoví, ale Zrzavce nebylo nikde vidět.

Desátník Rodhan a dva muži nesoucí raněného se už blížili ke komoře, když vtom blýskl oheň. Laserový paprsek roztrhl jednomu členovi komanda kombinézu, roztavil ji a popálil mu rameno, muž se vrhl na zem a za strašného řevu se tu válel, poněvadž kombinézu měl sice nehořlavou, ale nikoliv už spodní oblečení, i když to bylo nařízeno vojenským rozkazem.

Znovu několikrát zableskl oheň, směřoval sem ze všech stran, jako by se paprsky odrážely od nějakého zrcadla. Rychlopalná děla zamířila na zdroj žáru, jenže střílející Zrzavec mezitím nevídanou rychlostí přeběhl volné prostranství a zmizel uvnitř jiné budovy. Ostatní ovšem dál pokračovali ve střelbě, rozptýleni kolem průzkumného vozu PR-17.

„Seržante, jestli to takhle půjde dál, provrtají nejslabší části pancéřování. Musíme vyklidit pole.“

Konečně se komora otevřela a desátník postrčil dovnitř svého muže, který přežil, a raněného, kterého nesl. Další ležel už bez hnutí na zemi, pokrytý vrstvičkou ledu.

„Je mrtvý?“

„Víc než dost,“ odvětil desátník.

„Radisto,“ zařval Malcolm, „hlaste, že jsme napadeni čtyřmi Zrzavci, vyzbrojenými přenosnými lasery.“

Radista se otočil:

„Opravdu musím mluvit o Zrzavcích?“

„Rozkazuji vám to!“

Nepřátelé pokračovali v palbě z pušek, ale Malcolm si z toho moc nedělal. Pancéřování mají dostatečně silné a střelci skončí tím, že nebudou mít dost naakumulované energie ve zbrani. Nedokáží vyměnit baterie a bitva se skončí jedním mrtvým a jedním lehce raněným.

„Máme pokračovat ve střelbě?“

Desátník šel uložit raněného do malé ošetřovny, dal mu infúzi a začal ošetřovat ránu - popáleninu na levém stehně a začínající nekrózu na omrzlině; mráz byl čím dál silnější, teď už bylo určitě mínus třicet.

„Seržante, velitelské stanoviště vás žádá, abyste to s těmi Zrzavci potvrdil vy sám.“

Jakýsi major se ho zeptal, jestli to náhodou nepřehnal s pitím, když teď tvrdí takové věci.

„Může vám to potvrdit posádka. Jsou tu čtyři ozbrojení Zrzaví Lidé. Myslím, že ty pušky někde našli a zacházejí s nimi jako s hračkami, ale...“

„Seržante, právě po nás vystřelili z bazuky... Ale pěkně to podělali.“

Malcolm vyhlédl kulatým okénkem a uviděl muže, jak běží k průzkumnému vozidlu s přenosnou bazukou.

„Sejměte ho, na co čekáte?“

Dělostřelec zacílil a nevelký granát vybuchl v okamžiku, kdy útočník mířil na PR-17. Bouchlo to a Zrzavec se vypařil.

Viděli, jak se na všechny strany rozletěly kusy kožichu.

„Ustupujeme!“ zavelel seržant.

„Co se děje?“ ječel major ve sluchátkách a Malcolm si uvědomil, že mu ten důstojnický řev bez přestání rve uši.

„Napadli nás s bazukou, je to pořád ten samý Zrzavec.“

„Nechte si ty hovadiny, Malcolme. Jestli nepřestanete, budete z toho mít vážné problémy.“

„Majore, já si nic nevymýšlím. Na tohle ohromující divadlo nás tu zírá víc.“

„Zrzavci mají přece z palných zbraní strach.“

„Tihle ne!“

Major se odmlčel. Průzkumné vozidlo velkou rychlostí couvalo ze své koleje, aby se dostalo na kolej hlavní tratě. Jen co se trochu vzdálili od úřední budovy, seržant si maličko vydechl.

„Už jsem myslel, že se nám dostane na kůži... Je mi sice jasné, že s tou zbraní, co měl, by tolik škody nenadělal, ale

člověk nikdy neví.“

„Ty zbraně jen tak nenašli,“ prohlásil desátník. „Umí s nimi zacházet, mají za sebou výcvik. Říkám vám, že tihle divoši jsou teď tajnou zbraní Panameričanů a že budeme mít s touhle novou pitomou válkou pořádné starosti.“

„Mlčte, Rodhane, nebo nahlásím, že podrýváte morálku.“

Rozkázal zpomalit a zastavit průzkumné vozidlo. Šel se podívat na raněného a našel ho zklidněného utišujícími léky. Ale zavolali ho nazpět, vyžádal si ho totiž nějaký neznámý major.

„Seržante Malcolme, jste skutečně při smyslech?“

„Majore, já...“

„Kdo je tam hodnostně po vás? Zavolejte mi ho.“

Desátník Rodhan potvrdil slova svého velitele. Major si tedy znovu vyžádal seržanta.

‚Vaše práce neskončila. Je-li v Glass Station nějaké hnízdo odporu, musíte ho zlomit.“

„Ano, majore.“

„Ale chci po vás zajatce. A od této chvíle vysílejte jen přes šifrovací filtr. Zvolíte číslo 3. Jasné?“

„Ano, majore,“ opáčil roztřesený Malcolm.

Šifrovací filtr číslo tři byla dokonalá věcička, používaná jen zřídka. Byl zamčen na zámek v trezoru kvůli choulostivosti a vojenskému tajemství, kterému podléhal. Patřil k materiálům, které nikdy nesměly padnout do rukou nepřítele. Malcolm pro něj došel, připevnil ho na vysílačku a pokračoval v rozhovoru s majorem. Z přístroje k němu doléhal jeho poněkud pozměněný hlas.

„Musíte za každou cenu získat zajatce. Když jsou jen čtyři...“

„Teď už jen tři...“

„Tím spíš. Jsou to divoši, seržante, nic než divoši, pamatujte si to.“

Seržant vypnul přístroj a obrátil se s vážnou tváří na posádku.

„Vrátíme se zpátky. Provedeme další výsadek. Potřebujeme jednoho z těch chlupatých darebáků chytit.“

„Snad bychom mohli předtím něco zakousnout,“ navrhl nesměle jeden z mužů.

Vydali se za krůtou do strojovny, čtvrtku nechali strojníkům, a zatímco se vozidlo vracelo do středu města, mohl se každý ve spěchu nacpat. Veškerá poplašná zařízení byla v chodu, muži postupně přestávali mlaskavě žvýkat a pít pivo. Všem se zdálo, že asi šmahem špatně viděli. Nebylo přece možné, aby kreténský Zrzavec, dobrý akorát tak na to, aby seškraboval za kus žvance led z městských kopulí, byl schopen používat pušku, zvláště pak laserovou. Jakžtakž by to připustili v případě staré pušky s náboji, ale ne u téhle dokonalé zbraně.

„Každopádně už musí mít prázdné baterie, které přece nemůžou umět vyměnit,“ řekl jeden z vojáků.

„Nevěřte tomu,“ ušklíbl se Malcolm. „Jsou to supertrénovaní lidé a dají vám pěkně zabrat. Budete muset opustit útulné útroby našeho vozidla, pobíhat v kombinézách a bojovat s nimi. Oni jsou nazí a mohou se volně hýbat.“

V dálce zahlédli úřední budovy a seržant přikázal průzkumný vůz zpomalit.

„Vyrazím na průzkum se čtyřmi muži. Vy, Rodhane, zůstanete tady s radistou a dělostřelcem. Provedeme obchvat. Za čtvrt hodiny se pohnete kupředu. Jsou to přesto přezevšechno primitivové, myslím, že naletí. Pokuste se být v neustálém spojení s Hlavním Štábem, jasné?“

Rodhan naznačil, že je všechno O.K. Necítil se právě moc jistě při představě, že zůstane na palubě sám s dvěma muži, ale připadalo mu, že seržantova taktika je dokonalá. Na každý pád dostal rozkazy a musel je splnit.

Malcolm a komando se nenápadně pohybovali vpřed, měli zkušenosti nabyté tvrdým výcvikem a prověřené dlouhými měsíci východní války. Tady však byli na západě a nepřáteli jim byli Zrzavci, tupí a neškodní divoši, které Malcolm ve svém životě míjel bez povšimnutí, aniž by se kdy vůbec o ně zajímal. Když čistili kopule měst, stávali se jen stínem nad hlavami, stejně tak, když se potloukali kolem kolejí a hledali něco k jídlu. Vzpomněl si, že jeho matka si určité otázky pokud jde o Zrzavé lidi kladla, ta ano. Ale nikdy v jeho okolí nedocházelo ke styku mezi normálními lidmi a těmito bytostmi, které byly bližší spíše zvířatům než lidem. Nesnášely teplo a lidé jako Malcolm se zase obávali jakéhokoliv chladu, i když se s ním naučili žít, i když ledovce se pro ně staly důvěrně známou a uklidňující krajinou. Kdyby snad ledovce jednou roztály a znovu se objevila země a moře, už by to nesnesl. Ale i když se snažil přizpůsobit a nepodceňovat nebezpečí mrazu, nedokázal si nikdy představit, že by k tomuto nebezpečí mohli patřit Zrzavci.

Blížili se nehlučné a ostražitě k úředním správním budovám. Ani bdělý pozorovatel by si jich nevšiml, ale pořád ještě existovala tepelná čidla, která je mohla prozradit. Nedomníval se ale, že by Zrzavci mohli mít podobná zařízení.

Z druhé strany domovního bloku supěl průzkumný vůz, mířil stejným směrem jako oni. Zrzavci by měli zareagovat. Malcolm navázal spojení s desátníkem Rodhanem:

„Jestli se přesto neukážou, vystřelíte naslepo, ale po směru, abyste nás nezasáhli. Řekněme do výseče od tříset čtyřiceti do třiceti stupňů.“

„Od tříset čtyřiceti do třiceti, rozumím,“ odvětil desátník.

Za chvíli nato začaly vybuchovat granáty. Rakety a lasery bylo lepší nechat na pozdější dobu. Domy se zhroutí jako domečky z karet a komando využije rámusu a prachu k dalšímu postupu. Brzy dorazili do východního sektoru, mimo dosah zbraní průzkumného vozidla.

„Zastavte palbu“ přikázal seržant desátníkovi, „a popojeďte ještě trochu dopředu.“

„Přede mnou je všechno zbořené a kolej je zatarasená. Můžu postoupit nejvíc o dvě stě metrů, pak už jsou jen trosky. Mohl bych je sice odhrnout předním pluhem, ale co když toho využijí k útoku a děla v tom okamžiku nebude možné zaměřit do potřebného místa?“

„Dobrá, tak o dvě stě metrů.“

Malcolm pojednou zjistil, že s ním cloumá hnusný strach. Nikdy nic takového nepocítil. Ani když válčil na frontě proti Sibiřanům, kteří platili za velmi krutý národ. Někdy pochopitelně propadal pochybnostem, ale nikdy to nebyl

takovýhle temný děs, sžírající útroby a podlamující nohy. Rozhlédl se kolem sebe a uviděl, že i nejblíž stojící muž má divný pohled. Třeštil oči. Také on byl vyděšený, měl strach ze Zrzavců, kteří ho mohli zabít. Bylo to stejné, jako by jednoho krásného rána stanula dětská sestra tváří v tvář po zuby ozbrojeným děťátkům, o něž se do té doby starala.

Dostali se k domovnímu bloku, vnikli do domu, vylezli oknem, přeskočili zídku a pokračovali pořád dál. Mírně se ve svých kombinézách potili a Malcolm si jako první přiškrtil vytápění. Až skončí tuhle práci, bude dost času teplotu obnovit. Venku bylo podle jednotlivých zón něco mezi minus třiceti pěti a minus čtyřiceti.

Chytit zajatce. Bude muset některému z nich střelit po nohou a pak ho svázat. Byli obrovští a silní. Malcolm si z jejich síly a atletické postavy nikdy nic nedělal. Mátlo ho pomyšlení, že by se teď měl takového nečistého chlupatce a jeho smradlavého těla dotknout. Říkalo se že někteří spali se Zrzkami a že i normální ženy se touhle divošskou rasou nechávaly... Malcolm byl notně zdrženlivý typ. Neměl ani ženu, ani milenku. Někdy se vyspal s nějakou tou prostitutkou, ale styděl se za to. V loňském roce poznal dívku, která pracovala v rekreačním středisku, a zamiloval se do ní. Po týdnu mu sdělila, že ho nemiluje a že nechce, aby v jejím životě byl nějaký voják. Ale nikdy by se nemohl milovat s nějakou takovou ženskou se zrzavým kožichem... Nevěřil ani, že je vůbec možné se k nim volně přiblížit bez ochranné kopule nad hlavou.

Ve sluchátku se ozvalo mumlání a muž, postupující v čele, zvedl ruku. Určitě se něco děje. Když trojice zbývajících mužů a seržant dorazili k němu, uviděli, co ho zastavilo. Lidský výkal na rampě a určitě čerstvý, protože z něj dosud stoupala jemná pára. Malcolm se zhnuseně zašklebil a představil si Zrzavce, jak si přičapl jako zvíře a pak zas pokračoval dál. Špinavé zvíře. Nabil si pušku a byl připraven zabíjet.

Muž nemohl být daleko. Od chvíle, kdy vyhodili do povětří halu, pokrývaly se dřevěné rampy ledem, docela lehounkou vrstvičkou, v níž zanechávala bosá a teplá chodidla otisk; stačilo, aby šli po stopách. Ale Zrzavec je musel vyčenichat, protože to byl on, kdo vystřelil první. Chlapík v čele komanda dostal zásah laserem do tváře, vymrštil se v příšerném oblouku do vzduchu a spadl na zem. Z čela mu tryskala krev, z týlu mu vytékalo cosi jako našedlé kvasnice. Zrzavec, schovaný v kterémsi butiku, pokračoval dál ve střelbě, takže se museli narychlo zdekovat. Malcolm vztekle nadával a zároveň se třásl strachem. Pěkně to projeli a nezbývalo jim nic jiného, než se co nejrychleji dostat zpět do vozidla.

„Desátníku, objevili nás. Pokusíte se pro nás dojet?“

„Jak to mám udělat?“

„Zacouvejte až na příští křižovatku a dejte se na východ. Uvidíte tepnu, kde nás najdete. Je dvojkolejná.“

„Co kdybych rozprášil několik domů, abych se k vám dostal rychleji a přímo?“

„Máte tam kolej?“

„Kolej a točnu. Budeme postupovat zpětným chodem, ale to nevadí.“

„Dobře, jděte na to.“

„Dávejte na sebe pozor.“

Lasery průzkumného vozu začaly půlit domy, pak začaly pršet granáty, které je měly rozprášit.

Čtveřice mužů se dívala před sebe, ale po očku sledovala, jak vůz postupuje přes trosky. Brzy se před nimi zjeví jeho štíhlý a nízko posazený trup a oni budou konečně zachráněni, zbaveni strašného snu. Všichni byli ochromeni přítomností trojice Zrzavých Lidí, ačkoliv třicítka Sibiřanů nebo Panameričanů by jim hrůzu nahnat nemohla. Prošli výcvikem, při kterém se naučili odolávat desetinásobné nepřátelské přesile.

Desátník Rodhan se měl na velitelském můstku PR-17 co ohánět, aby zajistil postup vozu, palbu a radiové hlášení. Zatracený major, který ani neuvedl své jméno, neustále dorážel, nadával, zalykal se vztekem a dočista přestal být tolerantní. Odmítal cokoli připustit. Třeba to že seržant doposud nechytil žádného Zrzavce, že jsou Zrzavci vyzbrojeni a dobře střílejí, že velitel už není zpátky na velitelském stanovišti, že mají dva mrtvé a jednoho raněného.

„Pozor!“ zařval signalista.

Střela z bazuky právě trefila poklop nad velitelským stanovištěm, který okamžitě popraskal. Museli na něj nastříkat povlak, aby kousky zůstaly pohromadě. Povlak vytvářelo superúčinné lepidlo, které zasychalo při styku se studeným vzduchem. Používali ho na všechno, dokonce i na spojování pancéřovaných dílů. Potíž byla v tom, že se snižovala průhlednost. Od této chvíle mohli město Glass Station vidět jen přes umělecky zamženou clonu.

„Znovu!“

Obří výbuch smýkl vozem a desátník okamžitě lokalizoval zasažené místo. Bylo to vpředu, kde měli uložený veškerý materiál na opravu kolejí. Pokud by teď narazili na zpřetrhané koleje, nemohli by se vrátit na základnu. Situace se zhoršovala.

„Mám odpálit raketu?“ zeptal se notně vzrušený dělostřelec, odhodlaný ve svém rozčilení ke všemu.

„Jednu,“ svolil desátník, aby mu udělal radost.

Muž bůhvíkam zamířil a odpálil raketu, která vyhodila do vzduchu celý ostrůvek patricijských domů. Roztavená kola vylétla do úctyhodné výšky, prorazila na několika místech kopuli, cestou dolů ji prorazila znovu, podobná meteoritům, padajícím občas z matného nebe a drtícím při dopadu všechno na dosah. Říkalo se, že jsou to kusy Měsíce, který vybuchl před dvě stě padesáti lety a vytvořil kolem Země ve výšce tři sta tisíc kilometrů jakési mračno, které zabraňovalo Slunci normálně hřát.

„Rodhane, pospěšte si, nebo tu všichni chcípneme! Jeden z mých mužů je zraněný. To už jsou dohromady dva: ten střelec je ďábel.“

„Vzdáte svůj úkol?“

„Prozatím ano. Chtělo by to podpálit celé město, abychom je vypudili. Udělal jsem chybu s tím mrazem, jenže jak jsem to měl vědět.“

Desátník konečně spatřil velitele, jak se schovává za jedním lokocarem. Museli po něm pálit, protože karosérie byla

od laseru pěkně zbrázděná a z některých rýh se ještě kouřilo.

Jak se desátník blížil, uviděl jiného Zrzavce; obcházel hlídku z jihu.

„Pozor!“ zařval.

Ale Zrzavec už vypálil několik dávek a Malcolm to jako první dostal zezadu. Zůstal přišpendlený na loko-voze a po jeho těle se od místa zásahu šířil oheň. Lidské sádlo, pomyslel si desátník, který se snažil vypátrat zbytek hlídky.

Smýknutí, které bylo ještě silnější než to první, nadzdvihlo celý předek torpédoborce i s koly. Podvozek zabral naprázdno a těžce dopadl nazpět.

„Vykolejili jsme?“ zařval desátník hlásičem na strojníky.

„Ne,“ odpověděl hlavní strojník, „ale ztrácíme palivo. Musela to dostat nádrž na levoboku, protože ručička pořádně klesá.“

Dva poslední muži z hlídky se dali do běhu a zapomněli na veškerou opatrnost. Nechali se sejmout, aniž by je křičící desátník dokázal přimět ke klidnějšímu postupu. Uviděl, jak padli jeden přes druhého, přežehnutí křížem krážem. Z obnažené kůže se začalo na chladném vzduchu kouřit. „Plnou parou vzad!“ „Plnou parou vzad.“

„Na točně to vezměte na jih a pak naplno vpřed.“ „Jdeme od toho?“

„Jsou strašně houževnatí. Předpokládám, že jim přišly posily. Nemůžou být jen tři.“

Na každý pád to takhle nahlásí. Řekne, že Zrzavců je nejmíň dvacet a plně vyzbrojených. Nechtěl se dostat kvůli neuvěřitelné historce před válečnou komisi. Poslední střela z bazuky je zasáhla naplno, všiml si zděšeně, že komora zeje dokořán. Odteďka budou mít potíže i s klimatizací.

„Zvedněte teplotu“, zavelel.

„Chybí nám palivo, máme tak akorát na to, abychom se mohli stáhnout a načerpat ze zásobníku energii pro přístroje a zbraně.“

Rodhan zamířil k vysílačce, aby upozornil Hlavní Štáb. Možná jim pošlou někoho na pomoc.

3

Ledový Národ

Podporučík Omar dostal rozkaz nespustit glaciologa z očí a bez diskuse svůj příkaz plnil s takovou horlivostí, až to Liena Raga popudilo. Věděl, že jeho znovuzařazení na glaciologickou správu vyšší místa nijak zvlášť neuvítala. Intervence Neokatolíků z nejvyšších kruhů přiměla správní radu Transevropské Společnosti, jak se jí teď říkalo, ustoupit, ale nad Lienem, který se po jistou dobu stýkal s disidenty v ilegalitě, se neustále vznášelo podezření. Jeho nejlepší přítel, bývalý poručík Bezpečnosti Skoll, seděl za zradu a dezerci ve vězení. Šuškalo se, že Lien Rag prokázal Neokatolické Církvi velké služby, ale on sám to rozhořčeně popíral.

Ve skutečnosti byl touto církví a hlavně jejím misionářem - bratrem Petrem - ve velké severovýchodní pustině podveden a zmanipulován. Ve chvíli, kdy měl na dosah odhalení Svatyně Zrzavých Lidí, laboratoří, v nichž vědec Vily Fuk vypěstoval novou rasu lidí, odolnou proti chladu, předešel ho bratr Petr a Svatyni zničil. Od té chvíle už nezbývala žádná kloudná naděje, že se tajemství Vily Fuka podaří odhalit.

Zpravodajský vůz Défi stál od včerejška na vedlejší koleji uprostřed panamerického území, nového nepřítele Společnosti, a Lien Rag prováděl různá zkoumání k zjištění odolnosti pobřežního ledu. Používal ultrazvuku, ale především maloobjemového vrtného zařízení, které v ledové vrstvě vykrajovalo potřebné vzorky.

Desetimetrovému zpravodajskému vozu s dvěma děly a laserem běžně velel obyčejný seržant, ovšem podporučík patřil k Zvláštní Vojenské Policii, „ZVP“, a měl k vykonávání dohledu nad glaciologem takříkajíc vyšší kvalifikaci.

Rovněž čtveřice mužů v posádce patřila k Bezpečnosti. Na palubě chyběla uvolněná nálada a Lien Rag se plně věnoval své kontrolní činnosti. Správa na půl úst svolila k jeho zařazení jakožto inženýra první třídy pod podmínkou, že podepíše úvazek plnit po tři měsíce poslání na frontě. V té době měl čerstvě za sebou těžké zkoušky, téměř zahynul v pustině Velkého Severu a veškeré naděje na vypátrání původu Zrzavých Lidí se proměnily v dým. Byl zdrcený a skleslý. Milovaná Yeuze ho sice vzala k sobě a utěšovala, ale pořád se z toho nemohl vyhrabat. Neměl pražádnou naději, že dostane svého přítele Skolla na svobodu. Jeho věznitelé právě přišli na to, že jeho matka sice byla Jakutka, ale otec byl Zrzavý, a Bezpečnost na něj uvalila samovazbu. Další vydávání zakázané knihy Vily Fuka Šikmá trať, popisující zkušenosti stvořitele Zrzavých Lidí, nepřicházelo už v úvahu. Nakonec tříměsíční závazek na západní frontu podepsal. Vojenská invaze do Panamerické Koncese narážela na nečekané obtíže. Pobřežní led byl nestejně silný. Armáda nemohla vyslat své obří obrněnce, pancéřované vlaky ani zcela nové pohyblivé superpevnosti, vážící tisíce tun. Válka se omezovala na šarvátky, operace komandos, průzkumné výpady lehkých jednotek s dělovým doprovodem a průzkumnými torpédoborci. Vyslat okupační oddíly bylo nemyslitelné. Nevědělo se, jestli není pobřežní led zezdola pod mořem podminován; Panameričané disponovali neznámou technikou.

Právě kontroloval průnik vrtací hlavy ledem, když se k němu přiblížil podporučík Omar. Byl malý a zavalitý, s neuvěřitelně hustým knírem. Málo mluvil a jeho přítomnost se tím stávala pro Liena nepříjemně tíživou.

Sklonil se nad Lienovými poznámkami, ale nemohl je rozluštit:

„Jaká tloušťka?“

„Deset metrů.“

„To by mohly projet i těžké konvoje, ne?“

„Ano, pokud kra není dole narušena. Muselo by se pod vodu a provést přesná zkoumání podél celé trati.“

Hlavní Štáb dráždila hlavně zjevná bezstarostnost Panameričanů. Ponechali veškeré železniční sítě netknuté, stovky a stovky tratí, železničních křižovatek, točen a výhybek. Příliš to zavánělo pastí. Nepřítel spoléhal na to, že se obří vojenské jednotky a obrněné vlaky, převážející posily, potopí do bývalého Severního moře. Pobřežní led je určitě pevný jen na pohled, říkali si vysocí důstojníci. Tím pádem byl plánovaný náhlý a bleskový útok, který je měl dovést až k ledovci nad někdejším Skotskem, vážně ohrožen.

Lien vytáhl kusy vzorků a pozorně si je prohlížel. Později je podrobí ještě důkladnější analýze s pomocí přístrojů, ale všechno se zdálo být normální.

Nebyla to žádná náhoda, že vybrali právě jeho, aby prováděl kontrolu. Jen co by se zmýlil, obvinili by ho ze zrady a sabotáže a jeho minulost by mu ještě přitížila. Musel proto být nanejvýš opatrný.

„Vracíme se,“ řekl Omarovi. „Každých sto metrů jsem provedl kontrolu s přístroji a na každém kilometru mechanický průzkum. Potřeboval bych větší tým. Při tomhle tempu prověřím každý den jen pár kilometrů, a to za cenu vyčerpávající práce.“

Omar nehnul ani brvou. Lien věděl, že jsou mu jeho námitky k ničemu. Podporučík patřil k hojně rozšířenému druhu hloupých a disciplinovaných důstojníků. Od takového muže nemohl nic očekávat.

Zpravodajský vůz Défi popojel a zastavil se k dalšímu měření. Lien se domníval, že by se dal vyslat konvoj složený ze starých vozů se zadním pohonem. Kupříkladu naplněných drtí. Sepsal v tomto smyslu i zprávu, ale kam se poděla, nevěděl.

Už týden trávil ve zpravodajském voze, na úzkém lehátku v jediném a omezeném obytném prostoru pro mužstvo, zatímco poručík měl nárok na kabinu, sice malou, ale oddělenou. K jídlu dostával stejné příděly jako vojáci, maso v konzervě, které se automaticky ohřálo po otevření víčka, a proteinové sušenky poněkud zvláštní chuti. Pouze pivo bylo dobré, ale obsahovalo málo alkoholu.

Při studování železniční mapy se jeho pohled zastavil na Glass Station, město ležel třicet kilometrů nalevo od jejich trati. Co se asi mohlo v tom městě stát, že poslední rozkazy výslovně zakazovaly přiblížit se víc než na deset kilometrů? Lien Rag byl s Yeuze na konci linií, kde se šuškaly lecjaké neuvěřitelné zvěsti. Panameričané snad měli použít vysoce toxického plynu nebo dokonce jaderných zbraní, prý byl odříznut led kolem celého města a nepřítel tu vyhloubil obrovský kanál. Ale Lien se nespokojil s žádnou neověřenou fámou. Jediná věc, kterou si byl jistý na nějakých

osmdesát procent byla, že do onoho sektoru vyslali průzkumný vůz a že dostal pořádně na frak, protože přežilo jen pár lidí. Desátník, dva vojíni a z železničářů dva topiči a strojník. Seržanta s celou hlídkou zabili. Přesná čísla nebyla známa. Desátník se jmenoval Rodhan, jenže toho doslova unesli důstojníci z Hlavního Štábu, stejně jako ostatní svědky celého dramatu.

Za pár dnů se zpravodajský vůz dostane na nějakých patnáct kilometrů ke Glass Station, pokud bude pokračovat v kontrole na stejné trati. K městu vedla přípojná kolej. Défi vezla motorové vozítko, které mohlo naložit dva muže a samostatně se s nimi do padesáti kilometrů vzdálit. Ale podporučík Omar by mu ho nikdy nedovolil použít k průzkumu. Byl to nejpodezřívavější chlap, jakého Lien poznal a ZVP mu vybrala tohoto strážce noc dobře.

Ještě pracoval, když nastala noc; podroboval vzorky nejrůznějším testům, aniž by přišel na něco podezřelého. Pořád si kladl otázku, jak by Panameričané dokázali pobřežní led narušit bez použití výbušnin; jejich použitím by zase došlo v poměrně značném okruhu ke změnám struktury ledu, k více či méně zjevnému popraskání, které by ovšem bylo zjistitelné pod elektronovým mikroskopem nebo molekulární komparací.

Na velitelském stanovišti bděl jediný muž, s očima upřenýma na přístroje a obrazovky. Kolem dokola byla polární noc. Lien pomyslel na to, že kdysi byla tahle noc jen na obou zeměpisných pólech. Dnes byla všude a člověk se všude třásl zimou, o něco méně možná na rovníku, ale jisté to nebylo.

Odebral se na své lůžko a pokoušel se usnout, ale od jeho posledního dobrodružství v ledové pustině to nikdy nebylo snadné. Bratr Petr ho přece mohl nechat v ledu zahynout, kdyby nezasáhl. Proč ho odvedl do kláštera, kde ho pak mniši intenzívně léčili? Proč ho doporučil k tomuhle novému úkolu, z něhož nebyl dvakrát šťastný? Kým doopravdy byla tahle podezřelá osoba? Náboženským fanatikem, ctižádostivcem, využívajícím Neokatolíků k úspěchu, agentem Nového Říma?

Hlodala ho vzpomínka na Skolla. Neudělal nic, aby mu pomohl. A pak tu byl ještě učenec Harl Mern, etnolog, donucený vést ZOO, aby vůbec přežil, velký odborník na Zrzavé Lidi. Nezdarem mise musel být úplně zdrcen. Lehla Svatyně Zrzavců zcela popelem? Nezbylo tam ještě něco? Jak asi Zrzaví Lidé reagovali, když objevili tu spoušť? Někteří z nich byli schopni docela slušně uvažovat. Věděl to dobře, setkal se už s jedním organizovaným kmenem.

Probuzení v omezeném prostoru bylo nesmírně deprimující. Všichni si navzájem vadili, člověk se musel podrobit diktátu většiny a holit se, když druzí jedli, jíst, když se další sprchovali. Páchlo to tu těžkým olejem, sírou a párou, která prostupovala celým prostorem a udržovala tu nadměrnou vlhkost. K tomu ještě služby mužstva, mlčení podporučíka a věčný hukot parních strojů.

Lien si kvapně navlékal kombinézu, aby mohl vyjít ven a trochu se projít v ledovém nekonečnu. Někdy se už nevracel zpátky na palubu a pokračoval až k další kontrolní zastávce na pobřežní kře. Mise ještě několik dní potrvá, pak se teprve vrátí zpět. Yeuze, vzhledem k svému angažmá v kabaretu Miki, který měl přispět k rozptýlení oddílů, pracovala naštěstí ve stejném sektoru. Tahle válka se nepodobala východní frontě, kde denně docházelo k mohutným úderům a kde se vojska střetávala v titánských srážkách. Obří obrněnci se potápěly se vším všudy, skutečně se nořily do ledu. Nukleární srdce se jim roztékala a ony klesaly až na úroveň někdejší pevniny a možná i hlouběji. Pancéřované vlaky vybuchovaly a vystřelovaly stovky zmrzačených těl do vzduchu. Tam šlo o kruté válčení, skutečné vražedné šílenství. Na západní frontě se to podobalo normálnímu životu, zábavě, tak trochu životu v kasárnách, nicméně s pocitem nejasné hrůzy, protože člověk jaksi tušil záhadný, odlišný odpor nepřítele a jeho děsivější metody. Někteří vojáci i poddůstojníci z povolání nevydrželi dlouho takovou hrůzu snášet a žádali o přeložení na východní frontu.

Za necelý týden zase uvidí Yeuze. Vezmou si společnou hotelovou kabinu, půjdou do restaurace, do divadla, konečně si budou moci svobodně povídat bez toho, že by si dávali pozor. Možná, že bude vědět něco nového o Skollovi, Harl Mernovi a disidentech.

Začal s prvním zkoumáním tohoto dne a zjistil osmimetrovou tloušťku. O něco méně než předtím, ale pořád to bylo v normě.

„Podívejme se na ta vaše čísla," požádal Omar.

Neřekl k nim ani slovo. Lien si říkal, že si je nejspíš ukládá do paměti a pak si je zapisuje, aby je mohl po návratu zpět podrobit kontrole.

„Nezdá se vám divné, že jsme nepotkali ani jednu skupinu Zrzavých? Nepřítel evakuovat obyvatelstvo, osamělé farmáře a hlavně rybáře, to souhlasí, ale Zrzaví Lidé museli přece zůstat, kde byli."

„Žijí hlavně z lidí. Z našich odpadků. Táhli za uprchlíky."

„Mohli najít velké zásoby na rybářských farmách."

„Vůbec by je to nenapadlo, je to zvěř chodící po dvou tlapách."

„Podle svých pozorování o tom nejsem osobně přesvědčen."

„Vím. jste jeden z jejich přátel."

Řekl to suše, bez ironie a pohrdání. Konstatování bylo velmi chladné a o to děsivější.

„Říkám si, co se s nimi stalo. Možná, že jich tady v těch místech nikdy moc nežilo."

Ale přes den nacházel stopy jejich existence podél celé železniční trati, výkaly, chomáče chlupů na ledu, kousky potravy a dokonce i pozůstatky ohniště. Někteří si, když našli něco k jídlu, rozdělávali oheň. Čistě proto, aby si upekli potravu, nikdy ne, aby se ohřáli. Loko-traktory vyprazdňovaly popel tak trochu nazdařbůh, takže když zbyly nějaké žhavé uhlíky, Zrzaví je rozfoukávali a udržovali pomocí nejrůznějšího paliva - skládky odpadků zavalovaly okolí měst a městeček, takže jim stačilo jen hrábnout do nich rukou. Kvašení všelijakých látek zabraňovalo, aby led pronikl do větší hloubky, stačilo jen narušit vrstvu na povrchu a najít si, co nezmrzlo.

„Za jak dlouho dosáhneme kritického bodu návratu?"

„Zítra odpoledne," odpověděl Omar.

„Takže se budeme muset vracet projetou trasou zpátky?"

„Přesně tak.“

Liena to překvapilo. Netušil, že by konec jejich výpravy mohl být tak blízko. Se všemi těmi přístroji museli určitě vydat nemálo energie. Napadlo ho navrhnout palivově méně náročné řešení.

„Co kdybych se pustil na výpravu s malou šalupou? Mohl bych tu zůstat ještě dva nebo tři dny a zkontrolovat ještě větší kus pobřežní kry. Zpravodajský vůz by zůstal v klidu na místě a omezil by svou činnost. Já bych šel nasbírat vzorky a provést průzkum ultrazvukem.“

„Šalupa nemá termoregulovaný obytný prostor.“

„Já vím, ale šlo by jen o jednu noc ve volném prostoru, nanejvýš o dvě. Možná bychom našli přístřeší na nějaké farmě, anebo umím postavit iglú a zvednout teplotu o nějakých patnáct dvacet stupňů. S tak dobrou vojenskou kombinézou, jakou nosím, nic neriskuju.“

„Sám nemohu podniknout nic,“ prohlásil Omar, „o čem bych neuvědomil svého přímého nadřízeného.“

„Zdůrazněte nutnost zkontrolovat ještě větší část sektoru a úspory, které jsou s tím spojeny.“

„Předám vaši žádost výš,“ pronesl i nadále lakonický podporučík.

Lien pojedl uprostřed dne na místě vrtání. Zase znovu maso ohřáté v konzervě a sušenky. Rukou si podával jídlo přes minikomoru v helmě. Nebylo to nic příjemného ani pohodlného, ale neměl pražádnou chuť ocitnout se zase s vojáky ve voze.

Toho dne nijak zvlášť nepostoupili, protože se náhle a bez zvláštního důvodu zlomil vrták. Obával se, že jde o anomálii v pobřežním ledu a chtěl ho dostat zpět, což zabralo dost času. Ve skutečnosti šlo o vadu kovového materiálu. Tření vyvolalo vodní páru, která vnikla dovnitř ozubení, zmrzla tam a součástku roztrhla.

Dobývání úlomku ho stálo spoustu proudu, dokonce nedbal ani na nutné šetření, a to do té míry, že podporučík rozhodl vrátit se na základnu hned druhý den ráno. Tím se zmenšila naděje, že by žádost ohledné šalupy mohla být kladně vyřízena.

Hlavní Štáb odpověděl koncem večera po několikahodinovém zvažování. Lien Rag dostal povolení uskutečnit dvoudenní výpravu na palubě šalupy s mužem, kterého mu určí podporučík. Pod žádnou záminkou se ale nebude smět odklonit od dosavadní trasy.

Lien se snažil potlačit svou radost a dal se do shromažďování nástrojů, které bude potřebovat. Maličká vrtačka nebyla nijak rozměrná a dala se lehce přenášet. Podporučík určil jednoho ze svých mužů, jistého Wissyho, obřího tupce s úzkým obličejem a podezřívavýma očkama.

4

Ledový Národ

Brzy jim došlo, že šalupa není zcela v pořádku. Parní mašinka vyžadovala časté napájení vodou a k jejímu získávání bylo nutno rozpouštět sníh. Opustili zpravodajský vůz za svítání a mířili si to nevelkou rychlostí na západ. Lien se rozhodl své odběry a testy rozložit. Na první zkoušku ultrazvukem si počkal až po pěti kilometrech. Ale to už stroj signalizoval slabý chod.

„Měli bychom se vrátit," pronesl vojín Wissy.

„Zeptejte se vysílačkou podporučíka."

Omar rozhodl pokračovat. V případě poruchy za nimi pošle jinou, ještě menší šalupu. Únik vody z kotle nebyl vážný, pokud se dbalo na její doplňování, a Wissy se tím zaměstnával v době, kdy Lien pracoval na svých záznamech.

Pomalu se blížili ke křižovatce tratí, vedoucích ke Glass Station, a Lien zvažoval, zda si muž všimne jeho úmyslu. Zdálo se, že Wissy je veskrze zaměstnán strojem a že mu věnuje veškerou svou pozornost. Nedohlížel tolik na glaciologa, který se nejprve musel postarat o nastavení výhybky.

Blížil se k ní kolejištěm. Systémem se dalo pohnout rádiovým ovládáním, ale také ručně. Protože ohřívání kolejí se od invaze neprovádělo, dá mu možná trochu víc práce se vším pohnout. Postavil se tak, aby mohl hlídat svého kolegu, který rozpouštěl led do kotle. Nosil velké kusy na kryt motoru, čůrek vody chytal do nádrže v rukou, což ho nadlouho zaměstnávalo. Lien cepínem uvolnil systém ručního ovládání. Ale ještě bylo nutno rozehřát všelijaká soukolí, která byla navíc chráněna zvláštním zařízením. Otevřel kryt, zapálil několik listů papíru a poklop opět přivřel. Vyvalil se viditelný dým, ale Wissyho to zjevně nepřekvapilo. Výhybku se mu tak podařilo přehodit.

Ale ještě nebylo vyhráno. Musel si počkat, až k němu vojín se šalupou dorazí, a zjistit, zda je Wissy úplný hlupák. Naštěstí neměli po ruce žádnou mapu železniční sítě, ani Instrukce o železnici. Veškerá tahle důležitá dokumentace zůstala ve zpravodajském vozidle. Koleje vedoucí do Glass Station mířily rovněž východním směrem, pak jedny maličko uhýbaly k jihu a druhé k severu. První byly zjevně ty správné, poněvadž druhé vedly obloukem, aby se vyhnuly městu.

Wissy přijel na šalupě v oblaku páry, která na karosérii vytvářela ledové proudy podobné tekoucí svíčce. Přejel výhybku, aniž ji vůbec zaznamenal.

„Pane glaciolog." řekl, „mám dojem, že se únik páry zvětšuje. Musím uvědomit podporučíka. Takhle nemůžeme dál."

„Zkusil jste to opravit?"

„Já strojům nehovím, pane. Já jsem voják."

Lien šel nahlédnout pod kapotu stroje a místo úniku objevil během několika minut. Neunikala pára, nýbrž voda v chladícím systému. Zdálo se, že je málo dotažená trubka. Vypadalo to, že Wissy je zcela uchvácen učeností tohoto muže, kterého až dosud považoval za nebezpečného intelektuála.

„Že se v tom ale vyznáte, pane," pronesl obdivně a s respektem.

„Hodně jsem cestoval," pravil Lien.

Další věcí, z níž byl Wissy vyjevený, byla stavba dvoumístného iglú, v němž se teplota vyšplhala z minus třiceti dvou na minus pět. Odjakživa byl vždycky jen na palubě nějaké bojové jednotky, o životě uprostřed nehostinné přírody nevěděl nic.

„Takhle strávíme noc mnohem pohodlněji, aniž bychom vyčerpávali rezervy v kombinézách."

Venku běžel motor na volnoběh. Bylo to bezpodmínečně nutné, jinak by zamrzl. Na nic lepšího za dvě stě padesát let doby ledové nepřišli. Kombinézy si tak mohli přepojit na alternátor a dobít v nich zabudované baterie.

„Možná bychom měli hlídkovat, pane. Kdyby motor třeba selhal..."

„Souhlasím," odpověděl Lien.

„Běžte hlídat jako první, pane. Musíte toho naspat víc než já."

Lien se pousmál nad takovou ohleduplností, naplnila ho nadějí ohledně zítřka, až se před nimi objeví Glass Station. Městečko bylo odtud vzdálené nějakých deset kilometrů, takže si ho náramně rychle všimnou. Zatím ještě nevěděl, jak přesvědčit Wissyho v případě, že by snad projevil neochotu pokračovat dál. Pochopitelně, že po návratu by podporučík Omar na jakékoliv vysvětlení nenaletěl a napsal by o všem zdrcující hlášení. Má vůbec smysl takový střet s vojenskou mocí a její provokování? Přesto ho zvědavost k zakázanému městu stále víc přitahovala.

Bděl až do půlnoci, pak zatřásl kolegou, aby ho vystřídal. Když se probudil, bylo světlo a stroj běžel pravidelným chodem. Wissy zatím připravil horký čaj, i když bez chuti.

„Budu si tohle iglú pamatovat," řekl, když nastupovali do vozítka.

Pokračovali dál ke Glass Station, aniž by vojín cokoliv tušil. Lien prováděl svá měření a posléze i vrty. Vzorky opatřoval nálepkou a ukládal je do bedny. Náhle Wissy, který řídil, natáhl ruku:

„Podívejte se... Co to je?"

Z pobřežní kry vytryskla jako obří diamant s tisíci ploškami kopule Glass Station.

„Jeden by řekl, že nějaké město, ne?"

„Je to město," řekl Lien.

„Na téhle mapě, co máme, není vyznačeno."

„To je poměrně zajímavé," řekl Lien. „Jestliže se takové město, vážící tuny a tuny se všemi domy, továrnami a zařízením udrží na pobřežním ledu, znamená to, že je velmi odolný."

Zdálo se, že Wissyho čelist za průzorem přilby bezradně poklesla. Argument jeho kolegy ho viditelně ohromil, ale na kousku mapy, který měl - šlo ve skutečnosti o obkreslený výřez materiálu, který zůstal ve zpravodajském voze - žádné město nebylo.

„Včera," dodal, „tam bylo nějaké křížení tratí".

„Tady je více méně všude nějaké křížení," opáčil Lien. „Chtěl bych o tom městě něco vědět."

„Ale co když je dosud obsazeno Panameričany?"

„Viděli bychom nějaké bojové oddíly. A není tu nic, ať se člověk dívá sebelíp."

Wissy se podíval ještě jednou. Město mu nic zvláštního neříkalo.

„Co se takhle opatrně vydat na průzkum. Mohl bych alespoň odhadnout tíhu zařízení. Pokud budou údaje za něco stát, poskytneme Hlavnímu Štábu skvělé informace. Konečně se na pobřežní kru budou moci vydat obrovské konvoje, obrněnci, bitevní křižníky a superpevnosti."

Wissy stále ještě bezradně potřásal hlavou. Nechtěl zklamat svého moudrého a šikovného kolegu, schopného jak spravit motor, tak postavit přístřešek proti chladu. Jenže byly tu rozkazy.

„Musím se spojit s podporučíkem. Tohle město je překážka a před každou překážkou musím podat hlášení."

„Jak chcete", řekl Lien, „ale popojeďme ještě o kousek dál, abych mohl provést další vrt."

Přiblížili se o dva kilometry a sotva Lien začal instalovat svůj materiál na pobřežní led,voják zavolal zpravodajský vůz Défi.

Hluk vrtačky nedovoloval Lienovi naslouchat chabým protestům vojína, ale na jeho tváři viděl, že ho podporučík právě pěkně seřvává. Když to skončilo, vrátil se Wissy notně naštvaný.

„To město je Glass Station a je Hlavním Štábem zakázané."

„Glass Station?" podivil se pokrytecky Lien.

„Podporučík říká, že jste mě určitě podvedl, jinak bychom tu nebyli."

„Já jsem překvapený stejně jako vy", řekl Lien. „Na každý pád tu pořád ještě stojí. Jsou tam obrovské továrny na výrobu skla. Mají zařízení nesmírné váhy. Těžší než třeba takový obrněnec."

Odvedl Wissyho stranou od vrtačky, kvůli níž se dobře neslyšeli:

„Jaké vydal podporučík rozkazy?"

„Okamžitě se vrátit na zpravodajský vůz."

„Ale co s měřením?"

„Musíme všeho nechat."

„No dobře", řekl Lien. „Pomůžete mi to všechno naskládat do šalupy."

Wissy byl viditelně spokojen, ale jen co začal s demontáží vrtáku, aby ho mohl odnést do skladištního prostoru šalupy, byl Lien Rang pryč. Rozhlížel se kolem sebe, ale teprve po nastoupení do vozu spatřil, jak se Lien vzdaluje po kolejích směrem k zakázanému městu.

„Pane Ragu, pane glaciologu..."

Vyděšený a roztřesený svou odpovědností sedl k řízení a vydal se za glaciologem, který - jakmile ho zaslechl přijíždět - poodešel pár desítek metrů od kolejí.

„Moc vás prosím, pane Ragu, nebuďte paličatý. Musíme se vrátit."

„Musím splnit poslání, dotáhnu to až do konce. Pošlete v tomhle smyslu Omarovi zprávu."

Dal se znovu na pochod. Město čnělo ve vzdálenosti nějakých čtyř kilometrů. Už bylo vidět kouř, stoupající z komínů po straně kopule, a také páru. Koleje, vedoucí do vyrovnávací haly, byly však dočista prázdné. K trati, po níž šel, se připojovaly další, za chvíli z nich byl uzel a nakonec úplné klubko několika desítek kolejí.

„Pane glaciologu!"

Pomalou jízdou ho dostihla šalupa, odkud řval z plna hrdla Wissy.

„Podporučík vám přikazuje, abyste se vrátil. Řekl, že vás musím donutit, i kdybych měl po vás střílet."

„Na to nemá právo. Požádejte ho, ať informuje Hlavní Štáb. Poslechnu jen rozkaz shora."

„Pane glaciologu, prosím vás, nechtěl bych po vás střílet."

Lien Rag pokračoval v pochodu k městu. Odmítal se podřídit svévolným rozhodnutím podporučíka. Domníval se, že v poslední chvíli začne přece jen váhat. Nakonec o všem podá informaci velitelům. Kdyby bylo město opravdu opuštěné, proč by se dál kouřilo z komínů? Zcela určitě to byly komíny sklářských pecí.

Vozidlo ho znovu dohonilo.

„Podplukovník si přeje s vámi mluvit."

„Ne, tohle je past a vy mě chcete zajmout."

„Dávám vám své slovo... Zastavím a dokud s ním budete mluvit, půjdu pryč."

Tenhle Wissy byl opravdu zvláštní tvor. Pod surovým a stupidním zevnějškem se na vojáka z povolání skrývalo až

přílišné citové založení. Jiný už by po něm střílel. Lien se uráčil zastavit a nastoupil do vozu.

„Tady Lien“, řekl do mikrofonu.

„Přikazuji vám...“

„Poručíku, plním úkol. Pokud se tohle město ještě nepotopilo, znamená to, že je pobřežní kra dost silná, aby ho unesla. Takže unese i tisícitunové invazní vojsko, rozumíte?“

„Hlavní Štáb potvrdil, že tam platí zákaz vstupu. To je všechno. Musím vás donutit k poslušnosti, případně nařídím Wissymu, aby vám, řekněme, prostřelil nohy.“

Lien přerušil spojení, vytrhl napájecí kabel vysílačky od baterie a seskočil na zem.

„Tak co říkal?“ zahulákal Wissy.

„Zeptejte se ho,“ odpověděl Lien.

Vojín se vrátil na své stanoviště a chvíli mu trvalo, než pochopil, že vysílačka už nefunguje. Rozmrzele a vztekle dohonil Liena, který umíněně pokračoval v pochodu.

„Neděláte dobře, pane glaciologu. Vůbec neděláte dobře. Úmyslně jste poškodil vojenské zařízení a to vám může ve válečném stavu přijít pěkně draho. Jsem si jistý, že poručík chce, abych vás zadržel silou, lituju, ale musím to udělat.“

Vytáhl svou příruční pistoli na malé raketové granáty.

„Stůjte, pane glaciolog.“

Namířil hodně dopředu a střelil. Raketka při výbuchu zvedla gejzír sněhu. I kdyby se trefil jen do nohy, udělal by mu do ní pořádnou díru. Lien znehybněl a počkal, až k němu šalupa dojela.

„Děkuji, pane... Moc nerad bych po vás střílel, věřte mi.“

Pojednou se z něj vydral tlumený výkřik, pak zaječel:

„Nastupte si, rychle, pane! Blíží se k nám z města moc divný stroj.“

5

Ledový Národ

Bylo to něco na způsob civilní drezíny, která se, ať už v té či oné Společnosti, používala jako městský taxík. Tahle měla okna a byla úplně karosovaná, což umožňovalo příležitostné jízdy do nevelké vzdálenosti od kopulí. Lidé občas bydleli v odlehlých místech, kam sice měli železniční spojení, jenže nebylo zajišťováno pravidelně a každý den. Některé taxi-drezíny byly ochotny do podobných zapadlých koutů z obydlených stanic zajíždět. Ale tahle, jak se zdálo, měla jakousi zbrojní výbavu. Lien spatřil dalekohledem z okna vyčnívající bazuku a lehké rychlopalné dělo. Osádku nezahlédl, pouze temnou masu, což znamenalo, že je jich víc.

Wissy převedl páru na zpětný chod a šalupa teď docela slušně uháněla. Ale v určitém okamžiku by je drezína stejně dostihla. Lien odhadoval, že jede nejmíň o deset procent rychleji. Skutečně sem mířila z města a očividně neměla mírumilovné úmysly. Podivné na celé věci bylo, proč američtí obránci používají tak lehkého a tak málo válečným účelům přizpůsobeného stroje. Také jejich šalupa měla jen lehké pancéřování, které by ji ochránilo nanejvýš tak před automatickými zbraněmi, ale ne před bazukou.

„Pane, brzy budu muset zastavit a skočit položit miny. Dokud nebudou moc blízko a nebudou po nás pálit."

„Kolik na to potřebujete času?"

„Chviličku, pane. Jen co je přidělám na koleje, budou mít co dělat, aby je odstranili, pokud ovšem zastaví včas. Zdrží je to tak na půl hodiny, to nám umožní získat znovu náskok. V případě, že by se jim podařilo mě dostat, musíte převzít řízení. Ale při téhle vzdálenosti tomu nevěřím."

Připravil si tři miny a jen co stroj zpomalil, vyskočil a začal s prací. Lien zastavil šalupu a stoupl si, aby si mohl dalekohledem prohlédnout drezínu, která se velkou rychlostí přibližovala. Svůj odhad musel opravit, rychlost stroje byla totiž vyšší nejmíň o třicet procent. Bez min by byli dostiženi ani ne za půl hodiny.

Osádku pořád ještě nezahlédl. Jenom bazuku, která na ně zatím bez užitku mířila. V praxi měly tyhle lehké střely dolet do jednoho kilometru a kdoví, jestli vůbec. A to i v případě infračerveného zaměřování. Mohl tedy pokračovat v pozorování, zatímco vojín Wissy postupoval systematicky a podle řádu, jako při výcviku.

„Myslím, pane, že je hotovo."

Vracel se na šalupu. V tom okamžiku uviděl Lien hlavu, která vyčnívala z pravého okna drezíny. Zcela charakteristická hlava, dobře rozpoznatelná. Byl to Zrzavý Člověk. A tenhle Zrzavý Člověk máchal laserovým samopalem.

„To není možné", zamumlal Lien.

Instinktivním pohybem málem předal dalekohled Wissymu, aby ověřil a potvrdil jeho objev. Pak si vzpomněl, že Glass Station je zakázaným městem, aniž by byl znám důvod, a že kolují nejroztodivnější fámy o likvidaci komanda a návratu zbědovaného průzkumného vozu, třebaže byl slušně vyzbrojen i vybaven. A že všichni, kdo přežili, byli utajováni, a nikdo nevěděl, co se vlastně stalo.

„A je to, pane. Můžeme jet dál. Pane?"

Teď už neměl Lien nejmenší pochybnost. Předtím se domníval, že se Zrzavec bůhvíjak ocitl na palubě drezíny jakožto pasažér, prostě nějakou nepochopitelnou náhodou. Domníval se, že řidičem může být muž jako on sám nebo jako Wissy. Ale řidiči už bylo dobře vidět do tváře, právě totiž rozbil čelní sklo drezíny. Jen Zrzaví Lidé mohli jezdit bez čelního skla, chránícího před ledovým vzduchem. I když měl člověk na sobě izotermickou kombinézu, bylo třeba, aby čelní sklo bránilo proudění vzduchu, které za jízdy ještě o něco víc snižovalo teplotu. I šalupa měla podobné ochranné sklo.

„Pane, prosím vás... Jestli nechcete řídit, pusťte mě k tomu."

„Promiňte."

Nechal Wissyho, ať řídí. Nebylo třeba, aby vojín věděl o jeho objevu. Musel bohužel zůstat jediným svědkem a snažit se, aby se druhému ani jedinkrát nepodařilo rozeznat tváře nepřátel.

„Dívejte se, pane, jestli zastaví. Taky bychom měli opravit vysílačku a uvědomit podporučíka Omara."

„Postarám se o to," řekl Lien.

Postavil se, nedbaje na prudký vítr, a uviděl, jak z drezíny vystupují čtyři členové posádky a jdou prověřit miny, instalované Wissym. Čtyři dočista nazí Zrzavci se zbraněmi v rukou. Ani pohled na organizovaný kmen, žijící na severu, ho tehdy nedokázal tolik rozrušit. Podívaná ho naplňovala děsem. Pochopil v té chvíli nejasnou hrůzu, která panovala na západní frontě ve srovnání s frontou východní, která byla jinak mnohem vražednější. Vojáci, kteří čekali na vpád do Panamerické, pociťovali nejasně, že budou mít proti sobě daleko nebezpečnějšího nepřítele. Proměnili se snad tihle mírní Zrzavci neškodného vzezření v krvelačné válečníky? Kdo je vycvičil a vyzbrojil? Panameričané? Jakožto obětovaný zadní voj, připravený do jednoho padnout? Získat čas, dokud Společnost nevyšle posily?

„Tu vysílačku, pane."

„Ano, hned."

Vrátil na místo napájecí kabel. Podporučík Omar svým hlasem úspěšně přehlušoval rachot parního stroje.

„Co se děje?"

„Porucha na vysílačce, podporučíku. Jsem na palubě šalupy a prchámе před nepřátelskou drezínou, která nás pronásleduje."

„Jakou drezínou, děláte si legraci?“

„Vůbec ne. Vojín Wissy musel naklást miny, abychom si udrželi svůj náskok.“

„Střídali po vás?“

„Vzhledem ke vzdálenosti ne. Mají bazuku a lehké rychlopalné dělo a bezpochyby další osobní výzbroj.“

„Co je to zač? Vojáci, civilisti?“

„Nevidíme na ně, podporučíku.“

„Říká se pane podporučíku,“ opravil ho Omar.

„Jistě, pane podporučíku. Myslím, že se nám podařilo uniknout, ale bylo to jen taktak.“

„Vaší vinou, glaciologu Ragu.“

„Souhlasím, ale průzkum toho města se mi zdál být nezbytný k tomu, abych zjistil pevnost pobřežní kry. Myslím, že budeme moci vyslat velké vlakové soupravy, nejenom obvyklé zpravodajské a průzkumné vozy.“

„To nespadá do vaší kompetence. Kdy budete zpátky?“

„Do večera určitě.“

Drezína se stala pouhou černou tečkou v kalném dni, které na Zemi panovaly už celých dvě stě padesát let. Město-diamant se úplně ztratilo z dohledu. Lien se roztřásl, ale na vině nebylo špatné fungování kombinézy. Pokud se Zrzaví Lidé stali zabijáky, hrozilo, že se situace může záhy nebezpečně zvrtnout. Snášeli nízké teploty, mohli bojovat v nehostinných podmínkách ledové pustiny. Aniž cokoli riskovali, mohli zničit kopuli a zmocnit se města. Totéž platilo pro bojové jednotky a vlaky.

„Myslím, že už se nemáme čeho bát,“ prohlásil Wissy. „Trochu zpomalím, stroj už hodinu běží nezvyklým tempem. Tahle šalupa by měla v podstatě sloužit k přepravě posádky v případě poruchy.“

Zpozorovali iglú z předešlé noci, pak přejeli výhybku, která v tom všem sehrála hlavní roli. Teď už je nemohli dohonit.

Uvědomil si, že se nikdy nebude moci zmínit o Zrzavých Lidech vycvičených na vojáky, jinak by ho drželi ve vězení jako desátníka Rodhana. Kdyby se tyhle zvěsti rozšířily, vzbouřilo by se obyvatelstvo, vyděšené přítomností Zrzavců na městských kopulích i na venkově. Neslýchaná vlna rasismu, zaměřená proti nim, by mohla vést k nejhoršímu. Nejenom, že by pro ně zřídili tábory, snažili by se je úplně vyhladit. Stačilo by je na několik hodin zavřít do prostředí vytopeného na víc jak dvacet pět nebo třicet stupňů, aby vymřely jak mouchy.

„Víte co,“ křikl na něj Wissy, „já vás nebudu před podporučíkem nijak topit. Nakonec jste rozkaz uposlechl a v podstatě jste chtěl jen najisto vědět, jestli pobřežní led snese zátěž velkých konvojů, ne?“ „Jste dobrej chlap, Wissy.“

„Málem jsme se oba nechali oddělat. Jenom nechápu, proč měli takové lehké průzkumné vozidlo. Podle mě to byli civilisti, ochotní se nechat sejmout, aby zachránili město.“

„Je to možné,“ řekl Lien, „docela dobře možné.“

Právě tohle zopakovali před Omarem, který se jako vždy tvářil chladně. Upozornil Liena na to, že o něm podal hlášení.

„Měl bych vás v železech hodit do podpalubí, ale ušetřím vás takového ponížení.“

„Upozornil jste Hlavní Štáb?“

„Ano... Čekají nás. Jistý major Londal. Právě on byl toho názoru, že musí být pro Glass Station vyhlášen zákaz. Zdá se, že je to tvrdý chlap bez kouska soucitu.“

K velitelskému stanovišti se vraceli poměrně pomalu. Unavenému Lienovi utkvělo v hlavě jen jméno majora Londala, o němž nikdy neslyšel.

Na druhý den, jen co se přiblížili k vlastním liniím, byli bez dalšího vysvětlení přesunuti na vedlejší kolej a Omar usoudil, že se nejspíš schyluje k útoku a veškeré tratě musí být k tomuto účelu uvolněny.

„Nevím, co bylo ve zprávách ostatních kolegů glaciologů,“ řekl na to Lien, „ale jestli se opravdu připravuje útok, je to podle mého názoru předčasné, protože musíme provést ještě další analýzy vzorků.“

Domyslel si, že je chtějí izolovat od blízkých a jejich domovů, aby se jich mohli vyptávat na to, co viděli. Wissy Zrzavé Lidi nezahlédl a bude bez uzardění tvrdit, že drezína byla příliš daleko. Ale co když je zdrogují, aby z nich dostali pravdu. Povzdechl si při pomyšlení, že Yeuze hned tak neuvidí.

Museli zvolnit chod a dbát všech pokynů, takže do malého pohraničního města jménem Transit Station dorazili až pozdě v noci. Před válkou s Panamerickou to bylo celní městečko a také město průkopníků, kteří chovali kožešinová zvířata, jako třeba vlkovité šelmy, dlouhosrsté ondatry a tuleně.

Zpravodajský vůz byl nasměrován na kolej v periferní zóně, notně vzdálené od centra; všimli si vojáků po obou stranách nástupiště jednokolejky a obrněnce, který na ně mířil dělem.

„Nerozumím tomu,“ mumlal podporučík. „Jeden by řekl, že jsme podezřelí ze zločinu... Tohle přijetí je určitě způsobeno tím vaším dobrodružstvím, pane... Kvůli vaší lehkomyslnosti teď s námi takhle jednají a možná že mě to bude stát i hodnost.“

Rozdělili je hned, jak vystoupili. Lien si všiml, že v prostoru se dvakrát moc netopí. Veškeré obyvatelstvo bylo již evakuováno, dokonce před časem sám asistoval u podobného návalu souprav plných uprchlíků na tratích. Nezůstaly tu prakticky žádné domy na kolech, pouze veřejné budovy a obytné buňky, přisunuté armádou.

Bez dalších procedur se ocitl v pohodlné kabině. Přinesli mu teplé jídlo z luštěnin a ryb. Bez valné chuti pojedl a ulehl na lůžko; určitě ho při tom bez ustání pozorovali. Dokonce snad mohli sledovat i jeho puls a dýchání, aniž by si toho všiml. Zkoumáním jeho metabolismu se dalo zjistit, zda je či není rozrušen. Lien měl už dost zkušeností na to, aby nepropadal panice, takže se mu dařilo chovat se veskrze normálně.

Když si pro něj přišli, spal. Odmítli mu sdělit čas, ale zcela určitě byla ještě noc. Ocitl se sám v malé služební místnosti, kam celou hodinu nikdo nevstoupil. Bylo úplné ticho. Nepochybně byl v nějakém obrněném vlaku, ale ze

svých zkušeností věděl, že mají většinou skvělou izolaci. Do té míry skvělou, že vojáci, které v nich převáželi, neměli ponětí, kde jsou, a při zastávkách na malých nádražích nemohli mluvit ani s železničáři.

Dostal chuť zakouřit si euforizující červený doutník, kterým se říkalo prásky, ale žádný u sebe neměl. Vzpomněl si na svého přítele Harl Merna, etnologa, který se nadmíru zajímal o Zrzavé Lidi a který dokázal vykouřit až pět takových doutníků po sobě. Večer býval pokaždé v limbu.

Snažil se na něj nemyslet, protože od etnologa by mohl snadno sklouznout k Zrzavcům, a to bylo to poslední, na co chtěl při výslechu myslet. Radši přemýšlel o všelijakých jídlech, ke kterým se mohl při vzácných příležitostech dostat, když ho pozvala nějaká vysoce postavená osoba, a brzy se mu podařilo vyvolat v sobě hlad. Takhle bude jeho jedinou posedlostí jídlo a nepodřekne se. Aspoň v to doufal.

Kdosi vešel do kanceláře, posadil se za úzký stůl a upřel na něj oči. Měl hodnostní označení majora.

6

Ledový Národ

Major Londal vůbec nevyhlížel tak, jak by si to žádala jeho zlověstná reputace. Byl to malý obtloustlý chlapík se strojenými a zdrženlivými pohyby. Během Lien Ragova povídání bez ustání oprašoval stolek.

„Chtěl jste zjistit tíhu toho města," opakoval klidným tónem.

„Hlavně výrobních zatížení. Sklářská pec zatěžuje každý čtvereční centimetr značnou hmotou. Kdybych zjistil aspoň přibližná čísla, mohl bych přesněji odhadnout odolnost pobřežního ledu."

„Jistě," pravil Londal. „Takže válku proti Panamerice schvalujete?"

„Proč bych měl něco schvalovat nebo popírat," odpověděl opatrně Lien, „prostě jste mi zadali úkol."

„Vaše měření a vrty vás neuspokojovaly?“

„Ležela na mně velká odpovědnost. Kdybych byl řekl, že je možné na led vyslat libovolný konvoj, obrněnec vážící několik desítek tisíc tun, a on šel potom ke dnu, co by se asi stalo? Ke Glass Station mě přes všechny zákazy hnal strach z omylu. Neuposlechl jsem s plným vědomím a nehledám žádné výmluvy.“

Major s tím vypadal srozuměn. Smetl prach, který se ještě povaloval na pravém rohu stolu, a zdálo se, že přemýšlí.

„Přiblížili jste se ke Glass Station a najednou vyrazilo to vozidlo!“

Lien vyprávěl, jak se věci odehrály. Pro sebe si nechal jenom Zrzavce.

„Řekl jste, že jste rozeznal bazuku a rychlopalné dělo?“

„Přesně tak. Taxi-drezína jela vyšší rychlostí než naše šalupa. Vojín Wissy tím, že šel položit miny, prokázal mimořádnou chladnokrevnost, umožnil nám uniknout.“

„Wissyho teď ponecháme stranou,“ řekl major Londal. „Můžete mi popsat ty nepřátele?“

„Ale já je neviděl.“

„Ani na chvíli?“

„Ne. Jenom ty dvě zbraně. Bazuku a rychlopalné dělo.“

Major stiskl tlačítko, na které Lien neviděl a které bylo umístěno na té části stolu, kterou zakrýval zavalitý majorův pupek. Ozval se nějaký hlas. Do maličké místnosti se z neviditelných reproduktorů valil hlas podporučíka Omara:

„Jakou drezínou, děláte si legraci?“

„Vůbec ne. Vojín Wissy musel naklást miny, abychom si udrželi svůj náskok.“

„Střílelí po vás?“

„Vzhledem ke vzdálenosti ne. Mají bazuku a lehké rychlopalné dělo a bezpochyby další osobní výzbroj.“ Hlas podporučíka rozeznal Lien okamžitě, ten svůj až po dvou sekundách. Byl to radiový rozhovor z šalupy cestou ke zpravodajskému vozu.

„Vzhledem ke vzdálenosti ne. Mají bazuku a lehké rychlopalné dělo a bezpochyby další osobní výzbroj.“

Major přetočil záznam na pásce a znovu přehrál tuto glaciologovu odpověď, kterému už začínalo docházet, jaké se dopustil chyby.

„Jste vědec, Lien Ragu. Díval jsem se do vašich osobních materiálů a byl jsem překvapen vaší vzdělaností, výsledky a inteligencí. Přece se nebudete hloupě handrkovat o to, co tahle odpověď asi znamená. Hlavně ten váš tón a překvapení, které jste nedokázal zastřít, když jste mluvil o bazuce a rychlopalném dělu. To ale muselo být nečekané překvapení. Postupujete si to nepřátelským územím směrem k městu, kam vrchní velení kvůli bezpečnosti zakázalo přístup. Vidíte přibližující se drezínu a žasnete při pohledu na bazuku a rychlopalné dělo. Co jste čekal? Klíče od města na polštářku, umělý vavřínový věnec?“

„Prostě mě překvapilo to civilní vozidlo, víte? Obrněnec by byl obvyklejší. Ale drezína?! Musel jsem přesvědčit podporučíka, že jsme ohroženi. Teprve při slově drezína zareagoval. Nepřehrál jste totiž jeho první větu:

Jaká drezína, chcete si snad dělat legraci?“

„Dejme tomu. Ale jak jste mohl vědět, že má nepřítel osobní výzbroj, když jste ho vůbec neviděl?“

„Prostě jsem v té chvíli vykládal páté přes deváté. Chtěl jsem přesvědčit Omara, že jsme v nebezpečí. Měl jsem strach, jestli to chcete vědět. Pokud vám šlo o to, abych se k tomu přiznal, vyhrál jste. To, že jsem šel do zakázaného města, byla z mé strany hrubá chyba a když se věci zvrtly, zpanikařil jsem. A nebýt vojína Wissyho, už jsem se odtud nedostal. Zapomněl jsem na řízení šalupy, na odeslání rádiové zprávy. Musel mi několikrát připomenout, abych to udělal.“

„Vy nejste zbabělec, Lien Ragu. Prokázal jste to při mnoha příležitostech. Vzal jste na sebe šílené riziko tím, že jste se, když to bylo třeba, vzbouřil i proti Společnosti. Vaše poslední expedice do severozápadní pustiny je toho důkazem. K tomu, aby člověk odjel sám se psím spřežením za nějakou chimérou, je nutná pořádná odvaha.“

„Víte moc dobře, že to nebyla chiméra. Poněvadž mě ve své laskavosti pokládáte za inteligentního, vycházejte z toho při svém hodnocení i nadále.“

„Dobrá. Důkaz o vaší odhodlanosti máme. Já si osobně myslím, že jste uviděl pasažéry na drezíně a že jste v úžasu a zmatku ztratil hlavu. Takže jste se dopustil jistých chyb. Obvykle jednáte s větším přehledem.“

„Když jsem se riskantně pustil do Glass Station, byl jsem připraven na všechno. V severní pustině jsem potkal vlkodlaky. Lidi s vlčí hlavou a vlky zase s lidskou. Zaútočili na mě a sežrali mi dva psy. Byl to horor, na který jsem nikdy nezapomněl a často se mi ve snu vrací.“

Major Londal smetl další zrnko prachu a ofoukl si krátké a baculaté prstíčky.

„Nikdy jste se o těch vlkodlacích nezmínil.“

„K čemu taky? Byl jsem tam sám. Nemohl jsem nic dokázat. Tvrdili by mi, že původcem mých halucinací bylo fyzické oslabení.“

„Poblíž Glass Station jste žádné halucinace neměl. Přišel jste na věc, která rozvrátila vaše nejušlechtilejší city. Jsem si jist, že vaše ideály utrpěly nesnesitelný emocionální šok. Snažíte se to v sobě pohřbít co nejhlouběji. Bojíte se, aby vám tenhle objev neuškodil, proto jste se rozhodl pro mlčení. Jenže vaše reakce tady v místnosti jsou příznačné, snažíte se totiž dokázat pravý opak. Při poslechu rádiového rozhovoru mezi vámi a podporučíkem Omarem jste ani na okamžik nezaváhal. Prozradil jste se, Lien Ragu.“

„Uviděl jsem drezínu, ze které vyčnívala hlaveň bazuky a rychlopalné dělo. Měl jsem dojem, že je v ní několik lidských bytostí. Když nad tím teď přemýšlím, myslím, že ve městě zůstalo několik obyvatel, skrývají se a organizují něco jako odboj. Naše šalupa vyhlížela jako snadná kořist, nehledě na jejich slabý vojenský potenciál. Nikdy by nenapadli větší jednotku. Mysleli si, že se zmocní šalupy a nějakých zbraní.“

„Domníváte se, že je možné žít ve městě, kde je jedna z vyrovnávacích komor zničena?“

„Tuhle maličkost jsem netušil.“

„Ale jděte. Přece víte, že průzkumný vůz měl v tomhle městě nějaké potíže. Tahle zmatená a úporně šířená historka má tisíc verzí. Nemohl jste o tom nevědět.“

„To jistě. Ale nikdy jsem se nedozvěděl žádné podrobnosti. Nemluvilo se snad o jaderných zbraních?“

„Hlouposti. Průzkumný vůz zasáhla střela z bazuky a částečně ho poškodila. Byly ovšem zabity dvě třetiny posádky. Laserem.“

„Kdo byl ten nepřítel?“

„Víte to moc dobře, tentýž, kterého jste zahlédl na drezíně a který vám způsobil nepřekonatelný šok, protože se to příčilo vašim nejdražším ideám. Těžce jste snášel představu, že by vaše nejhlubší přesvědčení mohlo být zpochybněno.“

Major Londal byl strašným protivníkem. Uměl perfektně dávkovat svou přísnost a vyvolávat důvěru. Tenhle major se uměl tvářit jako muž, schopný zachovat tajemství s tou podmínkou, že bude svěřeno pouze jemu. Ale Lien věděl, že pokud se pustí po téhle příjemné a vysvobozující cestě důvěrných sdělení, nevyjde z toho nikdy živý.

Svraštil obočí a přivřel oči, jako by soustředěně přemýšlel. Po několika sekundách je otevřel a pohlédl na majora s výrazem hlubokého zmatku.

„Nerozumím...,“ mumlal. „Vím jen o jediné věci, která by se mohla příčit mému vnitřnímu přesvědčení. Pokud byste měl pravdu, bylo by to opravdu strašné.“

Major Londal si ho nedůvěřivě změřil.

„Miluji jednu ženu... Jmenuje se Yeuze... Chcete snad říci, že by ona... Ne, to není možné. Kde by se vzala v Glass Town. Přece je to asi deset dní, co jsem se s ní rozloučil a odjel na glaciologickou výpravu a...“.

„Lien Ragu, nezahrávejte si se mnou!“

„Já si nezahrávám, majore. To vy jste do mé mysli zasel neklid.“

Major pojednou vyskočil ze židle a namířil si to k oknu, nadzdvihl kovovou roletu, která zakrývala výhled a podíval se ven. Lien nic neviděl. Buď proto, že byla pořád ještě tma, nebo že zvenčí byly ještě další okenice. Major se tvářil, jako by něco pozoroval, pak se vrátil a postavil se před Liena:

„Vojín Wissy v hypnóze promluvil.“

„Předpokládám, že neřekl nic jiného, než co tvrdím já.“

„Přesně. Nic neviděl. Měl plné ruce práce. Poněkud jste mu se svým zmatkem překážel. Musel šalupu uvést do zpětného chodu a dát do pořádku vysílačku. A navíc ještě miny, kterými se zabýval. Neviděl nic, protože dalekohled jste měl vy. Zcela dokonalý dalekohled určený k průzkumným výpravám. Díky němu se dá na vzdálenost jednoho kilometru výborně rozeznat obličej, zjistit, jestli má dotyčný knír, křivý nos nebo malou pusu. Tímhle dalekohledem je vidět skrz přední sklo městské drezíny. Jakou uniformu měli na sobě nepřátelé?“

„Nic jsem neviděl, jenom nezřetelnou masu uvnitř vozu. Mám to snad opakovat znovu?“

„A barva?“

„A barva? No, spíš světlá, světle kaštanová, do žluta. Nevím, jestli to je barva vojenských kombinéz Panameričanů, ale přesně takhle si to pamatuji.“

„Nosí samozřejmě bílé kombinézy. Jako naši vojáci. Což komplikuje vnitřní vyhřívání a zvyšuje nároky na energii. Ale splynutí s krajinou je nutné. Světle kaštanová do žluta?“

„Tak nějak.“

„Co vám ta barva připomínala?“

„Musím to ze sebe vysypat bez přemýšlení? Nevím přesně. Možná nějaké oblečení... V našem světě ledu žádná podobná barva není. Vzpomeňte si na nějaký starý film z minulosti, odehrávající se v tomhle ročním období, kterému naši předkové říkali podzim. Tam bývaly barvy takových odstínů. Mám dojem, že Panameričané tehdy mluvili o indiánském létě... Vzpomínám si také na některé obrazy, od kterých se ztratily originály, ale zůstaly reprodukce... Taková hodně teplá barva...“.

Major Londal couvl ke stolu, vrazil do něj zadkem a dosedl. Zdálo se, že Lien po posledních slovech strnul.

„Nevím, jestli hrajete komedii, nebo právě zdímáte své podvědomí, výsledek je ovšem fascinující,“ prohlásil major. „Proč u té barvy nechcete vyslovit přesné adjektivum, co vás tak paralyzuje, co zadržuje vaše myšlenky? Máte strach, abych vás nenechal navždy zmizet, abyste se nepřipojil k desátníku Rodhanovi a zbylým členům průzkumné posádky PR-17?“

„Já nevím,“ blekotal Lien Rag v pekelných mukách, nevěda, pro co se rozhodnout.

Pokušení bylo příliš velké a vedlo k úplnému doznání. Nepodstoupil ani mučení ani nátlak, přesto se ocitl až na konci svých úvah; ať odpoví cokoliv, prozradí se. Buď přistoupí na realitu věcí nebo urazí majora tím, že ho bude pokládat za idiota.

„To adjektivum zaujímá ve vašem životě pořádný kus místa,“ pokračoval major. „Kvůli němu jste podstoupil obrovská rizika. Vrhlo vás do různých nebezpečí. Našel jste knihu Vily Fuka a znovu ji vydal... Pak jste začal pátrat po Svatyni Ledových Lidí, ale našel jste jen hromadu sutin. Já ovšem chci, aby to adjektivum vyšlo z vašich úst.“

„Proč mě nezhypnotizujete?“

„Nejde to.“

„Tak mě mučte,“ řekl vyzývavě Lien Rag, kterého se začínal zmocňovat nerozumný vztek.

„Potřebujeme vás. Kompetentního glaciologa a výzkumníka, který je posedlý Ledovými Lidmi. Jedná se přece o ně, ne?“

„Zrzaví Lidé,“ zašeptal Lien. „Už si nejsem jistý vůbec ničím. Samozřejmě jsem se s tím nechtěl svěřit. Chtěl jsem si tu šílenou představu nechat pro sebe. Ještě dnes tomu nemůžu uvěřit. Nemohli přece tak rychle prodělat vývoj tímhle

strašlivým směrem a stát se zabijáky. Naprosto zuřivými zabijáky.“

Major si oddychl:

„Konečně jste to řekl. Slovo zrzavý ve vás všechno zablokovalo, protože k nim chováte něžné city. Máte je rád, obdivujete je a závidíte jim. Jsem si dokonce jist, že po nich i toužíte, tedy alespoň po ženách, protože homosexuál nejste.“

Představa, že se miluje s nějakou Ledovou Ženou, Liena nešokovala. Dokonce připouštěl, že mu jejich kožíšek připadá jako nevšední doplněk rozkoše. Nepochybně i tehdy, když byl s krásnou a přitažlivou Yeuze, pátral ve svých erotických představách po ženském těle pod hřívou ohnivé barvy, po nahých ňadrech a lůně.

„Co po mně chcete?“ zamumlal.

„Jste nejlepší odborník na Zrzavce spolu s Harl Mernem a poručíkem Skollem. Skoll proto, že je napůl potomkem Zrzavých Lidí.“

„Poručík Skoll?“

„Bude propuštěn a zařazen podle své hodnosti. Potřebujeme všechny, kdo znají Zrzavé Lidi. A to z toho prostého důvodu, že je jich v naší Koncesi velmi mnoho. Nikdy se nepočítali. Chceme vědět, jestli mohou v kratší či delší době skutečně představovat nějaké nebezpečí. Zjistit, jak se jim podařilo dostat se ke zbraním a řídit v Glass Station drezínu. Klademe si spoustu znepokojujících otázek.“

Lien pokýval hlavou:

„Chcete po mě, abych je zradil? Moji odpověď znáte.“

„Chceme po vás vyjádření vědce, to je všechno. Ponecháme vám při vašem průzkumu úplnou volnost.“

7

Ledový Národ

Hotelový pokoj mu připomínal pokoj v městečku Soap Station, kde život plynul beze spěchu a s někdejším půvabem. Město Transit Station bylo pochopitelně zaplaveno všemi možnými vojáky a nezbyl tu žádný civilista, snad jen s výjimkou vedení hotelu, které sem bylo povoláno proto, aby objekt fungoval a byl k dispozici nejvyšším důstojníkům a významným osobám Společnosti; přijížděli navštívit týlové linie a občas i frontu. Frontu, která ostatně pořád ještě neexistovala. Transevropská armáda pronikla na Panamerické území do vzdálenosti jen pár desítek kilometrů. Bylo sem přisunuto obrovské množství materiálu. Jednotky mamutích velikostí, seřazené v délce nejméně sto dvaceti kilometrů, čekaly na rozkaz k invazi. Veškeré železniční tratě směřující na západ byly obsazeny kovovými monstry. Pobřežní led kolem dokola sténal pod obřími superpevnostmi už jen kvůli supění tisíců koňských sil, třebaže

dosud nehybných.

Lien se probudil před svítáním a pocítil chvění, které se neustále šířilo po pobřežní kře a stoupalo kolejemi, koly a přepážkami do hotelových pokojů. Vědě! o tom, že šest z těchto ničivých monster je v pohotovosti. Stálo tu přinejmenším deset obrněnců, dvojnásobek bitevních vozů, stovka vojenských pancéřovaných elitních vlaků, všechna možná vozidla, soupravy, zásobovací vlaky a nemocniční vagóny, jejichž spalovací pece kouřily prozatím zcela zbytečně.

Yeuze spala vedle něho, ale sotva lehce zavadil o její bok, stočila se do klubíčka. Pohladil ji po zádech, po vzrušujícím oblouku, klesajícím k ledvinám a prozrazujícím kulatý a pevný zadek. Zavřel oči, ruka mladé ženy ho polaskala na prsou, pak na břiše, pravidelnými a nadmíru něžnými pohyby probudila jeho úd. Překulil se na ni a když do ní vnikl, vzpomněl si na výslech s majorem Londalem a na poznámku o možné souloži se Zrzavou Ženou. Úd mu tvrdl souběžně s tím, jak Yeuze sténala rozkoší vnitřního pnutí; vyvrcholila dřív než on.

„Co je s tebou?“

Vylezl z postele, aby se mohl oholit, a chystal se vlézt do miniaturní sprchy. Teplá voda tekla jenom ráno a pouze hodinu. Skvělá invazní armáda potřebovala veškerou volnou energii, což představovalo milióny kilowatthodin, celé vlaky uhlí a nafty, přisunutých k linii fronty. Říkalo se, že pokud tahle divná válka potrvá ještě čtrnáct dní, Transevropská nebude schopna uspokojit požadavky obyvatelstva na energii. Vrchní velení spoléhalo na to, že dobývání bude snadné a postup rychlý, až k samým nalezištím plynu v bývalém Skotském moři. Tím pádem by se zásoby energie daly doplnit. Naskýtala se také možnost přepravit na frontu malé jaderné reaktory. Už nyní byly kotle obřích jednotek vyhřívány díky atomu. Krunýř je v zásadě chránil proti raketám. V zásadě, protože na východní frontě se mnohé zanořily do silného ledu a nikdo už nezjistil, kde skončily. Reaktory na výrobu elektřiny byly dosti exponovaným zařízením. Stačilo, aby jediný z nich vybuchl, a značná část vojska by byla zničena.

„Co je s tebou?“ opakovala Yeuze.

Vlezl do sprchy, za minutu byl umytý a drkotal zuby. Voda už nebyla nijak teplá.

„Běž se rychle osprchovat,“ pobídl mladou ženu.

„Nechci. Teď ne. V poledne ji pustí znovu. Generálové, co bydlí v hotelu, si to vyžádali. Proč jsi takový divný?“

„Myslím, že jsem zradil,“ řekl, „přistoupil jsem na jejich návrhy. Chystají nějakou lumpárnu. Možná je pozavírají do koncentračních táborů. Vyhladí je v přetopených komorách. Jejich metabolismus nevydrží teplotu přes pětadvacet stupňů víc jak tři hodiny, když je to přes třicet, vydrží jen hodinu. Jednoduchý a účinný prostředek. Anebo jich chtějí využívat. Domnívají se, že stejně postupovali i Panameričané.“

„Ty tomu nevěříš?“

„Ne. Podle mě Panameričané zmizeli v celém tom zmatku proto, že Zrzaví Lidé zaútočili ještě před námi. Myslíš si, že by jinak nechali všechno netknuté? Kdyby chtěli, mohli by pomocí laserů vyhloubit za půl dne v moři vodní příkop široký jeden kilometr. Mohli vyhodit do povětří koleje a výhybky. Ale nic z toho se nestalo. Vypařili se. Zůstali jenom Zrzaví Lidé. Major Londal mi dal přečíst hlášení desátníka Rodhana, který přežil na průzkumném voze palbu Zrzavců.“

„Proč bys měl zradit?“

„Chtějí provést jejich sčítání. Chtějí spoustu informací. Řekli mi, že Skoll byl propuštěn a znovu zařazen do služby. Do Transit Station dosud nepřijel. Stejně tak Harl Mern. Jsem si jist, že ti dva se tvářili, jako že přijímají, a pak využili svobody k útěku do ilegality. A já zůstal viset v tomhle městě, aniž bych věděl, jak se s nimi setkat. Budu vypadat jako zrádce.“

„Pojď ke mně,“ řekla. „Nemohl ses zmýlit?“

Sedl si na kraj postele, položila na něj ruku.

„Chtějí zabránit tomu, aby se informace rozšířila mezi obyvatelstvo. Bojí se nepokojů, pogromů a nerozumných akcí. Potřebují, aby Zrzaví Lidé čistili městské kopule. Šetří to energii. Odhady říkají, že uspoří nejmíň pět procent celkové spotřeby, a to za stravu, která nedělá ani jedno procento. Jak vidíš, mají to přesně spočítáno. Totéž očekávají od nás. Počet Zrzavých Lidí na Koncesi, analýzy, jak se naučili ovládat zbraně, řídit drezíny.“

„Kolik myslíš, že jich je?“

„Nevím. Nejmíň milión, nejvíc takových pět.“

„Tolik?“ podivila se ustrašeně.

Liena její úžas rozladil. Téměř v tom ucítil projev plíživého rasismu.

„Před sto lety jich tolik nebylo,“ řekla. „Kolik je to generací?“

„Ženy dozrávají velmi brzy. Teoreticky existuje asi osm generací, ale ve skutečnosti je jich víc, pokud patnáct dvacet let porodí každoročně jedno dítě.“

„Řekls mi, že jsou po celém světě, na celé planetě.“

„Říká se, že se objevili před sto lety, ovšem před sto lety zemřel Vily Fuk. Myslím, že musíme počítat s mnohem více generacemi.“

Přistoupil k oknu a uviděl tlustého generála, jak nastupuje do šalupy, nesoucí název jednoho velkého obrněnce. Vrací se na jeho palubu, pětadvacet kilometrů odtud.

„Mají strach,“ zašeptal. „Strach z pobřežního ledu, strach ze Zrzavých Lidí, kteří k tomu, aby přežili v otevřeném prostředí, nepotřebují izotermické kombinézy. Deset odhodlaných chlapů může napadnout obří křižník, proklouznout otvory, brankami nebo naklást výbušniny. Mohou chladnokrevně zabít svého přítele i našeho nepřítele.“

„Myslíš, že by pobřežní kra vydržela?“

„Copak já vím? Muselo zřejmě dojít k nějaké další nehodě, když jsou tak opatrní. Nějaké zařízení muselo probořit led a potopit se do ledové vody.“

Yeuze se k němu přitiskla, až ucítil na zádech pahrbky jejích ňader; zachvěla se:

„Taková strašná smrt! Na dně moře pod ledovci...“

„Tím spíš, že led se rychle obnovuje. Mohli zmizet na nějakém málo pevném místě, aniž by stihli odvysílat S.O.S.“

„Kolik je to od ledu ke dnu?“

„Aspoň třicet metrů, možná padesát. Led se během několika hodin vytvoří znovu. Nejdřív slabá vrstva, pak silnější. Jedinou stopou po jejich zmizení jsou koleje, přerušené na kratším nebo delším úseku.“

„Nějaká velká jednotka?“

„Určitě ne. Zpravodajský vůz, dělové vozidlo nebo průzkumná souprava, a to je ještě horší. Dokazuje to, že pobřežní led je velmi nebezpečný, pokud neunese ani slabou zátěž.“

„V mírových dobách velké soupravy po ledu jezdily.“

„Jistě. Ale naše flotila se nemůže vydat po jediné trati, vřítit se jen do jedné oblasti. Fronta se musí táhnout desítky kilometrů, aby to byla opravdová fronta. Vojáci si s válečnickým uměním nikdy nezahrávají.“

Kasárenský život nebyl nijak rozjařující. Kabaret Miki měl v Transit Station jen jednu zastávku, a to ještě ředitel chtěl návštěvou tohoto města udělat radost Yeuze; za tři dny odjedou do jiného týlového města a Lien zůstane sám. Vojáci na dovolence bloumali podél pustých ramp, poněvadž mobilní domy byly už dávno odsunuty. Byly tu jen nepěkné vojenské obytné buňky natřené na bílo. Dva vojenské bordely a kantýny. Na jídlo, na spaní s holkou a na pivo se přidělovaly poukázky. Ve válečném období to bylo pravidlem. Nejvyšší důstojníci dostávali šestkrát víc poukázek než prostý vojín a mohli si je vyměňovat. Hned se vynořili pokoutní prodavači a prekupničci, jimž se podařilo proklouznout do města. Nakupovali poukázky a vyměňovali je za nedostatkové zboží. Lienovi nebylo jasné, jak to dělali třeba s přenocováním.

„Posnídáme?“

Jen co se objevil v jídelně, jako vždy se na něj upřely všechny pohledy. Obsluhující se samým obdivem mohl přerazit.

„Ale v téhle oblasti Zrzaví Lidé taky nejsou,“ poznamenala. (Předtím jí vyprávěl, že v Panamerické zóně viděl, tedy spíše zahlédl, jen takové, co měli zbraně.) „Myslíš, že už je armáda podezřívá?“

„Možné to je,“ odvětil. „Nechtěl bych se účastnit podobných zaslepených represí.“

„Říká se, že Pirátská Lokomotiva opět napadla na jihu konvoj a že bylo uloupeno několik vagónů. Tenhle pirát musí Společnost pořádně štvát.“

Pirátská Lokomotiva, jak ji titulovaly některé noviny a rozhlasoví komentátoři, jimž bylo povoleno o této události opatrně napsat, se stala prakticky již legendou. Byl to úžasný obří stroj s neuvěřitelným výkonem, který se vynořoval tam, kde ho nikdo nečekal a napadal konvoje. Lien ho viděl jen jednou, když se účastnil výměny zajatců zadržovaných pirátem, jistým Kurtsem, za zlaté ingoty. Guvernérova dcera, Floa, kterou tehdy miloval, byla právě v oné várce rukojmích. Vyjevila všem, že Kurts je rovněž napůl Zrzavcem, ale nikdo tomu nevěřil. Skandál se ututlal. Lien se s dívkou už nesetkal.

„Pojďme se projít,“ navrhla Yeuze. „Jdu si pro kabát.“

„Tady toho k vidění moc není,“ odpověděl Lien. „Ale jak chceš.“

„Musím zaskočit do kabaretu vyřídit něco s ředitelem.“

Vlaková souprava s kabaretem byla odstavena v nové městské čtvrti nevalné pověsti, poblíž bordelů, více či méně legálních barů a překupníků. Lien poznal trpaslíka, který večer fungoval jako dohazovač a zatímco byla Yeuze uvnitř, dal se s ním do řeči.

„Všichni už jsou hrozně nervózní,“ řekl mu tenhle mužík překypující bodrostí. „To čekání je nesnesitelné a kolují všelijaké neuvěřitelné věci. Říká se, že pobřežní kra nikdy nevydrží zatížení našich vozů a že už tři jednotky nenávratně zmizely.“

„Včera jsme na jedné takové kře byli,“ podotkl Lien.

„Říká se, že se tím naším váháním Panameričané dobře baví. Vypadá to, že na nás zaútočí, kdy se jim zlíbí, a že hromady našeho materiálu nakupené na frontě budou pro nás jenom nevýhodou.“

„To je dost dobře možné,“ přitakal Lien. „Vznikl by neskutečný chaos...“

Zmlkl, poněvadž trpaslík se pojednou zakabonil. I z jeho předčasně vrásčité tváře se ještě daly vyčíst ty nejvřelejší city. Lien se otočil a uviděl vojenské hlídkové vozidlo. Otevřený vůz dojel až k nim.

„Vy jste glaciolog Lien Rag?“

„Ano, proč?“

„Major Londal vás očekává. Právě jsme dostali radiovou depeši.“

„Výborně. Jedu k němu.“

Trpaslík slíbil, že se postará o Yeuze, Lien nastoupil do hlídkového vozu, který byl vybaven gyroskopickým systémem, umožňujícím jezdit jen po jedné koleji a nestarat se o výhybky.

Major byl na velitelském stanovišti ve společnosti jakéhosi civilisty, který, jen co se otočil, Liena potěšil. Byl to Harl Mern, ředitel ZOO, kdysi velmi zkušený etnolog.

„Netušil jsem, že se s vámi setkám tak brzo. Víte, že Skolla propustili? Měl by se k nám do dvou dnů připojit. Celá záležitost je skutečně znepokojující. Právě jsem majorovi říkal, že Panameričané mohli vyrobit izotermické kombinézy, napodobující vzezření Zrzavých Lidí, aby vylekali první útočníky.“

„Kdyby šlo jen o Lien Raga,“ odvětil major Londal, „byla by to přijatelná hypotéza. Jenže desátník Rodhan je viděl z větší blízkosti a bojoval s nimi. Kombinéza je pořád jen kombinéza, se záhyby, a faldy, jak se tomu po krejčovsku říká. Kdyby ti lidé byli přestrojení, myslím, že by si toho musel všimnout. Jenže on viděl, jak se hýbou zcela bez zábran, jak běhají, skáčou a padají na břicho. A ještě jeden anatomický detail, který je důležitý. Vypadalo to, že mají zcela autentická přirození. Já vím, že napodobeniny jsou pořád dokonalejší. Ale v dané chvíli se musíme držet téhle

hypotézy.“

Etnolog si prohrábl rukama bílé vlasy a nevypadal dvakrát přesvědčeně:

„Nemůžou přece během několika okamžiků přejít ze stavu prakticky všeobecné duševní zaostalosti na podmíněné chování, jaké vyžadují právě zbraně a boj.“

Majorem to silně škublo.

„Je mi jasné,“ pokračoval etnolog, který si ničeho nevšiml, „že z největších idiotů jsou nejlepší vojáci a nejlepší komandos. Souhlasím. Ale Zrzavci nemají v sobě instinkt smrti. Toho jste si mohli všimnout, všichni si toho mohli všimnout. Ti, co pracují na kopulích a skleněných poklopech, pracují minimálně, jen za potravu, ostatní paběrkují kolem tratí. Divoké kmeny loví drobná zvířata, ale nijak usilovně, jen aby jim to stačilo k přežití. Za sto let se neudálo nic, vůbec nic, co by svědčilo o fyzické agresivitě Zrzavých Lidí. Nepřišlo se na žádný zločin ani znásilnění, koluje jen pár neověřených legend, že Zrzaví Lidé unesli několik žen, aby je pak znásilnili. Což je dost nelogické, protože by musely vydržet nízké teploty, které Zrzavci běžně snášejí; za chvíli by byly tuhé na kost. Takže k souloži by mohlo stěží dojít.“

„Krádeže se vyskytly,“ připomněl Lien.

„Jen když šlo o přežití. Zrzavci pronikli do osamělých farem, aby si tu nakradli zeleninu a někdy chovná zvířata. Vykrádali i opuštěné vozy. Ale nikdy to nebylo nic velkého.“

„Vzpomeňte si na Gavala, vůdce kmene, který se považoval za pokrevního bratra Kurtse, toho piráta. Nosil po boku pistoli a uměl zacházet s vysílačkou.“

„Ale já vím, já to vím,“ odvětil etnolog trochu dotčeně. „Považoval jsem to za zvláštní případ. Možná, že došlo k odlišnému vývoji jedné určité skupiny.“

„Myslíte si, že by Zrzavci z Glass Station mohli patřit ke stejnému etniku jako ti Gavalovi?“

„Svým způsobem ano, ale s obvyklou mírou vědeckých výhrad.“

„Počkáme na poručíka Skolla a pak rozhodneme, co uděláme,“ řekl major Londal. „Protože je sám potomkem těchto lidí, bude třeba schopný najít vysvětlení, ale hlavně způsob, jak se přiblížit k těm zuřivým bojovníkům z Glass Station.“

„Majore,“ pronesl Lien, „je něco pravdy na fámách o potopení několika bojových jednotek na pobřežní kře?“

Major poodešel k oknu, otočil se k nim zády, chvíli upřeně civěl ven a nakonec odpověděl:

„A váš názor, Lien Ragu?“

„Moje kontroly jsou uspokojující. Nikde jsem nenarazil na nebezpečné pásmo, mám tím na mysli míň než dva metry. Průměrná tloušťka je osm. Ale pracoval jsem na vedlejší koleji, ne na hlavní trati.“

„Postihlo to dělové vozidlo s patnácti muži na palubě, rychlý doprovodný vůz se třiceti a strážní raketometnou jednotku se sedmi muži.“

„Ve stejném sektoru?“

„Nejseverněji se potopila dělová jednotka. Padesát kilometrů níže, ale západním směrem, strážní vozidlo. A pětatřicet kilometrů níž, až skoro na hranici, doprovodný vůz. Vždycky na vedlejších tratích. Proto má Hlavní Štáb pochybnosti. Na pobřeží pracují ještě další glaciologové, ale chceme se pokusit najmout podmořské potápěče. Existují dva kluby, které se tímto sportem zabývají. Jeden je na jihu, zkoumá někdejší Středozemní moře u města, které se nazývalo Marseille, druhý je na severu, na Baltu. Používají materiálu vlastní výroby, protože tenhle druh průzkumu pod ledem jsme nikdy neprováděli. Transameričani ano, ti to dělali před položením železničních sítí. Ale potřebujeme ještě čtrnáct dnů, abychom dobrovolníky vyškolili k úkolům, které po nich požadujeme. Bude nutno vyvrtat v pobřežní kře otvory podél velkých tratí, vezmou pak jeden po druhém a provedou testování pomocí přístrojů. Budou muset často vylézat na povrch.“

„Než dorazí Skoll,“ navrhl Lien, „mohli bychom zahájit pátrání po Zrzavých Lidech v týlu za liniemi. Zjis tit, jak se chovají a zkoumat je. Stačilo by nám dostat k dispozici nějakou civilní parní lokomotivu anebo třeba nějakou malou jednotku s obytným prostorem.“

Major Londal vrhl na Liena zkoumavý pohled, ale nakonec souhlasil.

„Můžu vám dát velmi výkonný vojenský lokotraktor. Ale má jenom velitelskou kabinu bez lůžek. Ale protože se budete každý večer vracet, ani je nepotřebujete, nemám pravdu?“

„Souhlasím“, řekl Lien. „Co vy na to, Harle?“

„Na pozorování to bude výborné.“

Ledový Národ

Největší potíže měli s přídělem proviantu pro Zrzavé Lidi. Major Londal je podezříval, že se snaží uprchnout a potraviny potřebují k překonání co největší vzdálenosti. Nakonec jim poslal do podpalubí jejich lokotraktoru tři bedny mraženého masa.

Byla to otřesná tažná lokomotiva, příliš výkonná na to, co si plánovali; měla dva stroje, jeden vpředu a druhý vzadu za kabinou, která byla zbytečně vysoká a dalo se v ní pouze stát nebo sedět. Obezřelost důstojníka, který neztratil své pochybnosti, byla očividná. Byla tu jen jedna nedokonalá komora, ale z motorů se valilo takové horko, že se bez ní klidně obešli.

První den pátrali všemi směry a ujeli skoro osmset kilometrů po vedlejších tratích a občas dokonce i po horších. Zajeli na farmy, opuštěné na rozkaz armády, do rybářských městeček, důlních středisek, ale nepotkali tu ani jednoho Zrzavého. S hlubokým zklamáním se vrátili na Transit Station a nepotěšilo je ani to, že na ně nečekal Skoll. Poručíka zdržely ještě nějaké formality, jak jim vysvětlil major, radostí bez sebe, že se vrátili.

Nazítří ráno se pustili ještě mnohem dál, do pásma, které nebylo pod kontrolou armády, a odkud byli evakuováni jen ti lidé, kteří si to přáli. Zůstalo tu mnohem více farmářů a v některých obcích až polovina obyvatelstva. A podél jednokolejky i první Zrzaví Lidé.

„Nesmíme být splašení," řekl Harl. „Nesmíme je vyděsit."

Tažný stroj zastavil opodál. Lien navlečený do kombinézy šel do skladu pro krabici s masem, otevřel ji a začal potravu rozbalovat, aniž by skupině Zrzavců věnoval pozornost. Bylo jich asi patnáct, různého věku a pohlaví. Lien zahodil prkna z krabice a upustil pár kousků masa. Věděl, že ho pozorují, ale nic neříkal.

Harl vylezl ven s katalýzovým vařičem, na kterém upekli kousek masa. Seděli na stupátku tažné lokomotivy a Harl po očku sledoval Zrzavce.

„Mají zájem, ale jsou opatrní. Nějaká žena zadržela asi čtyřletého kluka, který se k nám chtěl rozběhnout."

Jedli, jak se dalo, krájeli kousky, které šly prostrčit otvorem v helmě. Moc pohodlné to nebylo, kvůli pronikajícímu mrazu, který jim spaloval kůži kolem rtů. Ale museli Zrzavcům ukázat, že je to dobré jídlo a že se zrovna věnují hodování.

„Je tady nějaký stařešina."

Lien koutkem oka zahlédl, jak se blíží. Kožich měl protkaný bílými chlupy. Harl vysvětlil, že plavá barva je počátkem albinismu, způsobeného poruchou štítné žlázy.

„Štítná žláza řídí termoregulační centra v těle. Rovněž řízení žláz s vnitřní sekrecí v metabolismu je záležitostí štítné žlázy."

„Ale Fuk mluví také o kryohormonech."

„Kvůli zjednodušení. Ve skutečnosti nepodává vysvětlení ke všem svým experimentům. Musel na počátku dost tápat, což vysvětluje různé degenerace... Byl svým způsobem fašista, víte. Jsem si jist, že používal nedobrovolných lidských morčat."

„Takže skvrna na jeho památce."

„Kdyby to tak nebylo, nikdy by nedosáhl úspěchu."

Stařec to udělal tak, aby k nim přišel zepředu. Něco mručel a ukazoval na bednu s masem. Lien vzal jeden kousek a podal mu ho, ale Zrzavec si ho nevzal. Nezbylo než mu ho položit na led, aby se k němu vůbec přiblížil. Sehnul se a ostražitě ho očichal. Určitě byl už velmi starý. Ochablá prsa mu visela ven z chlupů. Kožich skrýval vyzáblost paží a přirození, které u Ledových Lidí bylo obvykle výrazné, už nebylo vůbec vidět. Vzal si kousek masa a opatrně do něj kousl zubama.

„Nezdá se vám to příznačné?" řekl Harl.

„Co tím myslíte?“

„Někteří farmáři, když jim Zrzaví Lidé příliš často kradou úrodu nebo vylupují kurník, kladou otrávené návnady. Tahle tlupa už s tím musela mít nějaké nepříjemnosti.“

„Tragické,“ zašeptal Lien.

Muž odnesl kousek masa ke skupince. Neviděli dobře, co se tam dělo, ale po chvíli přišel zjevně mladší pár. Žena byla o něco málo menší než muž, ale vypadalo to, že má pořádné svaly.

„Nastoupíme do kabiny, necháme na sobě kombinézy a nezavřeme komoru,“ navrhl Harl.

„Souhlasím.“

Dali každému z nich kousek masa a zvedli bednu nahoru. Malá tlupa se dala do běhu v domnění, že se chystají odjet. Lien si hned všiml dívky s téměř plavými vlasy, které se jí jako skvrna odrážely na hezky zrzavém kožíšku, zakrývajícím tělo. Byla střední postavy, drobná, ale nádherná. Fascinovaly ho ostré bradavky jejích ňader, vyčnívající z chlupů. Dvorce a část zaoblení byly holé. Stejně tak měla holý pupík. Ohanbí zakrývalo hustší ochlupení, světlejší, stejně jako vlasy; jen co přišla blíž, rozeznal nachové polštářky přirození a pocítil silnou fyzickou touhu. Musel se odvrátit, aby zakryl téměř bolestivou erekci, kterou nebyl schopen zvládnout. Něco podobného už dlouho nezažil. Naposledy snad na počátku vztahu s Yeuze. Dívenka plná živočišnosti a půvabu na něj však pohlížela klidně, zdálo se mu, že se z jejího výrazu dal vyčíst jistý zájem. Harl sešel dolů, v rukou držel plno masa a začal ho rozdělovat. Dívka zůstávala trochu stranou a pozorovala Liena.

Vzal tři kousky a ukázal jí je. Přiblížila se a vyšplhala na stupínek. Než se nadál, otřela se mu břichem o břicho. Když spatřila, jak po ní touží, vítězoslavně se usmála.

„Zajímavé,“ řekl Harl. „Řekl bych, že jde o primární formu prostituce. Moc zajímavé. Všimla si, že by od vás mohla dostat víc, a tak se sem nehrnula jako všichni ostatní.“

Lien zatoužil, aby zmlkl. Kdyby tu byl sám, vzal by si tu dívku vstoje, u teplé stěny motoru. Chvilkové objetí. Vždyť to bylo šílenství...

S velkou obratností se o něj třela dál, vyškubla mu tři kousky masa a hned je podrtila zubama, aniž by své hrátky přerušila. Už si ani neuvědomoval, co dělá, a dotkl se rukou kombinézy. Naštěstí si toho všiml Harl a vrátil se.

„Pozor, Liene. Nejsem žádný puritán ani moralista, ale vaše mužská chlouba se vám rozletí na cucky. Tady na pláni je asi tak minus čtyřicet. Komora je otevřená, vyvedete pěknou hloupost.“

Lien se vymanil svému zamženému podvědomí a odlepil se od dívky. Jenže ta byla umíněná a chtěla ho oběma rukama zadržet. Měla dlouhé špinavé nehty a on dostal strach o svou kombinézu. Položil na ni ruku v rukavici a pocítil dosud neznámou rozkoš. Dříve, když se skrýval v ZOO Harl Merna, hladíval zvířata, kočky se při tom znovu vracely k zapomenutým instinktům, hlavně ty malé. Nikdy však neměl takovýhle pocit. Nechal prsty, aby dál bloudily po kožíšku kolem pasu, zjistil, že je hezky vyznačený, a nechal ruku sklouznout níž. Dívka se nepřestávala usmívat, ale pořád pošilhávala po bedně s masem. Spolkla už část své porce, ale chtěla víc. Zlehka jí sáhl do rozkroku a zjistil, že ho má zvlhlý, důkaz, že by chtěla taky, pomyslel si.

„Jak se jmenuješ? Já jsem Lien.“

„Lien.“

Ale nerozuměla mu. Harl Mern nebyl poblíž, Lien zanořil do dívky svůj prst a pocítil neuvěřitelnou závrať jako tehdy poprvé, když se odvážil udělat totéž své školní lásce. Bylo mu tenkrát patnáct a neodolal tomuhle úžasnému bádání. Zachvátila ho touha proti jeho vlastní vůli. Věřil, že se teď stane stejný zázrak. Ale byl už příliš starý na to, aby se jeho sexuální pocity projevily stejně silně. Dívka pojednou shrábla několik kousků masa najednou a seskočila na led. Utíkala pryč.

„Mohli nás napadnout a ukrást celou bednu,“ zvolal Harl. „A vidíte, ani je to nenapadlo. Jsou mírní. Dokonce i prohnanost té holky byla pořád ještě nevinnost sama. Už od útlého věku se musela naučit vyjednávat se samci. Něco za něco.“

Lien byl k smrti unaven. Díval se za vzdalující se dívkou. Ano, byla prohnaná. Cítil zklamání. Věřil, že by poznala, v čem se liší od ostatních samců. Jenže lišil se vůbec - vždyť se s ní málem spářil, aniž čekal na její souhlas?

Popadl bednu masa a mrštil s ní vztekle na led. Harl zvedl hlavu a užasle se na něho zadíval.

„Souhlasím,“ řekl Lien, „jsou to čisté a nevinné děti. Ale to nic nedokazuje.“

„Dokazuje to, že ty, které jste zahlédl, někdo systematicky kazil. A pomocí nepochybně odpudivých praktik z nich nadělal zabijáky.“

„Jen co dostanou žvanec, jdou pryč. Co jste si myslel? Že se budou snažit navázat bližší vztahy?“

„Vrátíme se sem zítra a dáme jim další maso.“

„Navykneme je na to, že potrava přichází bez většího úsilí. A protože totéž nebudete dělat do nekonečna, je tu riziko, že tím budou trpět.“

„Ne, přizpůsobí se. A to se podívejme, vaše velká láska,“ pronesl ironicky etnolog.

Přibíhala k nim a cosi při tom držela v sevřené dlani. Vyskočila nahoru do vozu a rozevřela ruku. Přinášela mu zlatý knoflík, dozajista svůj největší poklad, a položila mu ho do ruky.

„Jdrou,“ řekla a udeřila se několikrát do prsou.

„Děkuji ti, Jdrou.“

9

Ledový Národ

Uprostřed noci dorazil na palubě transportéru, přepravujícího oddíly dovolenkářů na frontu, poručík Skoll. Hned nazítří se znovu shledal s přáteli Lienem a Harlem, ale jakási nedůvěra vyvolaná dlouhým odloučením, je vedla k tomu, že mezi sebou prohodili jen pár banalit. Všichni tři byli přijati majorem Londalem, který se hned začal glaciologa a etnologa vyptávat, zda se jim podařilo přiblížit se k nějaké tlupě Zrzavých Lidí.

Harl Mern vyprávěl o posledním setkání a přesvědčivě vykresloval mírumilovnou povahu těchto divokých tvorů.

„Mohli nás napadnout a maso získat. Ale neudělali nic. Naopak trpělivě čekali, až jim ho nabídneme."

„Každé předčasné závěry by byly jen na škodu," odvětil major.

Lien neměl náladu snášet podobné autoritativní názory, takže poněkud vybuchl:

„Co od nás vlastně chcete? Přednášku z etnologie nebo snad sociologie? Chcete se o všem znovu ujistit, nebo máte se Zrzavými Lidmi do budoucna nějaké plány?"

„Už se zase povyšujete na ochránce těch lidí, aniž přesně víte, jací jsou. Chci se od vás dozvědět, zda pro nás mohou být skutečným nebezpečím. Pro tuto chvíli je to všechno, co po vás chceme."

Trojice přátel se znovu ocitla na palubě obří tažné lokomotivy na cestě ke kmeni, který nazvali kmenem Jdrou - podle jména dívky, jenž dala Lienovi zlatý knoflík, bezpochyby nalezený v odpadcích.

„Musíme být velmi opatrní," upozorňoval poručík Skoll. „Každý omyl při hodnocení by mohl pro obě etnika znamenat katastrofu. Já patřím k oběma a jsem z toho všeho bezradný. Chápu, že se teplomilné obyvatelstvo může šmahem zmobilizovat proti Ledovému národu. Lidi, žijící pod kopulí, nikdy ani nenapadlo, že by se Zrzaví mohli vzbouřit proti svým životním podmínkám anebo jednoduše napadnout ty, které vidí žít pod sebou. Stačí, aby přišli na to, že chlad, který jim samotným vůbec nevadí, může tyhle divné tvory, žijící v teple, zabít. A kdyby čirou náhodou došlo k nějakému incidentu, lidi z Tepla by to vyprovokovalo k hroznému masakru."

„Mráz a teplo, zlo a dobro," mumlal si Harl Mern. „Co když je v tom pokrytecká ruka nějakého náboženství?"

„Neokatolíci!" zvolal Lien.

„Tak moc zas do toho nevidím, ale je zvláštní, že se Zrzaví Lidé vyvinuli tím znepokojivým směrem právě v Panamerické zóně."

Byli zklamáni, že na tlupu nenarazili tam, kde ji včera opustili, ale když vystoupili na led, objevili obvyklé stopy, které jsou pořád stejně odpudivé pro lidi civilizované a zcela běžné pro ty Zrzavé. Výkaly, chomáče chlupů, drápance v ledu, odkud nehty dloubali kousky pochoutek.

„Museli se dát na východ," řekl Harl Mern. „Bude zajímavé zjistit, kolik jsou schopni urazit za osmnáct hodin. Tyhle propočty se nikdy neprováděly. Někteří zůstávali pořád ve stejné oblasti, kudy často projížděly vlakové soupravy, takže věděli, že odpadků bude habaděj."

„Proč nezůstali na místě, kde jsme je krmili masem? Přece mohli doufat, že se vrátíme," divil se Lien.

„Vědí už od nepaměti, že Lidé z Tepla nikdy nedávají almužny soustavně, kromě případů, kdy jde o výměnu. Například o potravu za čištění kopulí, o práci za stravu. Ostatní je dílem náhody. Spoléhají se spise na vlak, který pravidelně projíždí určitým místem, i když nádoby s odpadky se taky pokaždé nevyprazdňují na stejném místě. Myslím, že se museli vydat k tomu přejezdu, který máme na mapě. Je tam nadúrovňová křižovatka dvou vedlejších tratí."

„Jenomže," namítl Lien, „odtud je to sto kilometrů. Nemohli ujít sto kilometrů za osmnáct hodin."

„Ujdou víc jak pět za hodinu, pokud nezpomalí nebo nepřenocují. Jak starci, tak malé děti," řekl Skoll. „Věřím, že to možné je. Mně samotnému koluje v žilách krev Zrzavých a jsem schopný hodiny a hodiny běžet bez zastávky."

Harl Mern měl pravdu. Skupina se utábořila v blízkosti přejezdu. Strojvůdci si navykli vyhazovat odpadky právě tady, takže podél kolejí bylo několik dýmajících hromad. Ale tlupa Jdrou tu nebyla jediná. Muselo tu být kolem stovky dalších Zrzavých Lidí. Tvořili tři rozdílné skupiny. Tlupa, která přišla poslední, se spokojila s menšími hromádkami odpadků. Ale stopy po boji o vlastnictví hromad nebo zjevné nepřátelství tu nezpozorovali.

Jdrou poznala tažný stroj, jen co se zastavil na spojce ke spodní cestě; běžela k nim a mávala rukama.

„Tady máme naši maličkou," řekl Harl a po očku pohlédl na Liena.

Vystoupili a Jdrou se vrhla Lienovi kolem krku, snažila se ho políbit nebo se třít svým obličejem o jeho, chtěla mu strhnout helmu. Musel ji držet za ruce a vlídně k ní hovořit, aby ji uklidnil. Skoll a Mern pozorovali celý výjev s živým zájmem.

„Nechápe, že nás chlad může zabít," řekl. „Ještě jim to nedošlo. Major Londal bude spokojený, až se to dozví."

Vytáhli bednu s masem a stalo se něco divného. Mladá dívka si kus vzala, ale nedala si ho do úst. Odnesla si ho na jedno určité místo, do důlku v ledu, který vznikl po dopadu vyhozených žhavých uhlíků z nějakého parního vozu. Vrátila se k Lienovi. Ostatní členové tlupy se netvářili, že by chtěli přijít. Přehrabovali se nadále v odpadcích.

„Tomu tedy nerozumím," řekl Lien. „Včera žadonili o maso a dnes..."

„Jsou to svobodní lidé," řekl Skoll, „žádní polootroci jako ti na kopulích a skleněných poklopech. Je jim jasná jedna moc důležitá věc, že Člověk z Tepla dává najíst jen za práci a že práce znamená otroctví. Takže dnes už nechtějí, když si svoje najdou v odpadcích. Kvalita potravy je jim lhostejná."

„Můžete promluvit s Jdrou?" zeptal se netrpělivě Lien.

„Zkusím to, ale existují desítky dialektů, základních společných slov je jenom pár."

Přesto se rozproudila docela živá konverzace. Skoll hodně ukazoval rukama, což po něm dívka opakovala. Lien vyčkával s velkým vzrušením a Harl Mern se pokoušel dělat si nějaké poznámek. Uvažoval o tom, že by se ji později pokusil i nahrát, pokud dívka nebude vystrašená.

„Liene," řekl poručík bez sebemenšího úšklebku, „neustále mi opakuje, že se chce s vámi pomilovat. Zkouší mi vysvětlit, že se jí líbíte. Ptá se, jestli máte pořád svůj ‚studený oheň'. Předpokládám, že ten zlatý knoflík považuje za oheň, který nehoří."

Lien zrudl. Vytáhl knoflík z kapsy na přední straně kombinézy. Yeuze o dívce neřekl, ani jí neukázal knoflík. Špatně se mu spalo a mladé ženy se ani nedotkl. Jen co si zdříml, spatřil znovu Jdrou, ňadra s holými hroty a husté prstýnky chlupů na přirození.

„Ptá se, jestli taky chcete. Říká, že ví, že máte ‚prst-který-míří - do břicha.' Jinými slovy..."

„Já tomu rozumím," řekl Lien chvatně.

Přece nebude vysvětlovat, že se o něj včera necudně otírala a mohla si tak ověřit, že je normální samec.

„Měl byste to udělat," řekl docela vážně Harl. „Myslím, že pro naši misi..."

„Já jsem proti," prohlásil Skoll rezolutně. „Jestli ji nedopatřením oplodníte, představte si, jaké to bude pro to dítě utrpení. Vím, o čem mluvím. Měl jsem báječnou matku a taky štěstí, ale dítě zrozené z Jdrou by na tom bylo jinak. Nedokázaly by stejně odolávat chladu. Několik stupňů pod nulou pár hodin snesu. Nemělo by stejnou fyzickou výdrž. Harle, tohle je otázka lidské morálky."

„Ale náš přítel Lien po ní taky touží," pravil lakonicky vědec.

Skoll vrhl na Liena přísný pohled:

„Takže Yeuze vám už nestačí? Láká vás něco trochu perverzního. Neříkejte mi, že ji milujete, protože bych vám stejně nevěřil."

„To jistě ne," zamumlal Lien. „Možná jsem perverzní, jak říkáte. Ale opravdu mám chuť se s ní milovat. Jsem tím posedlý už od včerejška."

„Jeďme odtud," řekl Skoll, „a najděme si jinou skupinu."

„To je ale velká škoda," pravil Harl Mern, „docházíme k moc zajímavým zjištěním. A jestli to Liena táhne k Zrzkám, bude se to stejně opakovat pořád znovu."

„Nejsem zas tak perverzní, jak si o mně myslíte," zaprotestoval Lien. „Prostě chci právě tuhle."

Nechali tam bednu s masem a vraceli se k vozu. Jdrou šla s nimi a pokoušela se chytit Liena za ruku a za rameno. Pak mu zničehonic prudce zaryla nehty do břicha. Ulekl se, že se mu okamžitě vyfoukne kombinéza, ale speciální tkanina odolala. Přesto ho to pořádně bolelo.

„Řekněte jí, že musíme odjet, že se zase vrátíme, prostě, co vás napadne."

Nastoupil jako první za řídící pult a zavřel oči. Zbývající dva nastoupili za ním a vůz konečně vyrazil.

Museli pátrat až do samého odpoledne, než narazili na tlupu sedmnácti jedinců, kteří postupovali podél železniční tratě na sever. Předjeli je a počkali si na ně.

„Nebudeme nic dělat. Žádné dárky, žádná znamení."

Sedmnáct Zrzavců je minulo bez nejmenšího zvědavého pohledu. Kráčeli za sebou, v čele moudře ponechávali starce a děti, průvod uzavírali nejsilnější dospělí jedinci. Všichni cosi táhli, plastikové pytle s odpadky z luxusních vlaků.

„Předjedeme je a upustíme maso. Uděláme to několikrát po sobě, aby pochopili, že jim můžeme poskytnout potravu."

Až napotřetí se tlupa přiblížila k lokomotivě poněkud méně lhostejně. Děti se nakrátko zastavily, ale dospělí je postrkovali dál.

„Bojí se, co po nich můžeme výměnou požadovat. Pořád si říkám, co může ty válečníky z Glass Town motivovat. Nevěřím, že Ledoví Lidé mohou kvůli jídlu i zabít."

Počtvrté už se dospělí chovali k dětem s menší přísností. Ty v rychlosti sebraly maso a uháněly za tlupou. Museli to ještě několikrát zopakovat, aby se konečně zastavila celá tlupa. Tehdy se dozvěděli díky Skollovým otázkám pravdu.

„Čistili led na kopuli nějakého města, samozřejmě nevědí, jak se jmenuje, ale je to odtud osm dní pochodu, což může být i tisíc kilometrů, protože se nikdy nezastavují víc jak na hodinu."

„To není možné," namítl Harl Mern.

„Oni nelžou. Říkají, že jim lidé z města už nechtěli dávat potravu, protože kopule prý nebyla dostatečně čistá. Proto táhnou k severu. Říkají, že na severu najdou ryby. Stačí vyhrabat díru v ledu a vlézt do vody." Lien se při takovém pomyšlení otřásl.

„Říkají, že to teď takhle dělá hodně Zrzavců. Zvěsti o tom kolují už několik dní, ale kdyby jim Lidé z Tepla dávali i nadále za práci najíst, nenapadlo by je odcházet. Říkají, že ledu na kopulích každý den přibývá a že je to zdlouhavá práce."

„Souvisí to s šetřením energií. Teplota pod kopulemi určitě o pár stupňů klesla. Takže led se hromadí a práce jim dává zabrat."

„Dělá mi to starosti," řekl Lien, když se tlupa vzdálila s dalšími kusy masa. „Tvrdí, že si vyhrabou díry a budou se pro ryby potápět pod led. Teplotu vody bezpochyby snesou, může mít tak dva tři stupně. Pro ně je to vlastně docela teplá voda. A major Londal říkal, že ke kontrole tloušťky a odolnosti ledu pod vodou bude potřebovat mimořádně schopné potápěče."

Zděšeně se po sobě podívali.

„Major je velmi dobře informovaný člověk. Musí tedy vědět, že někteří Zrzaví Lidé jsou schopni potopit se pod led a poměrně dlouho tam vydržet."

„Přinejmenším čtvrt hodiny," řekl Skoll. „Tolik vydržím v bazénu pod vodou já osobně."

„Řekněme půlhodinu?"

„Rozumně vzato."

„Takže plavou od otvoru k otvoru, aby nabrali dech, a mohou tak urazit značné vzdálenosti. Stačí, aby měli s sebou kameru, natočili pobřežní kru pod železničními tratěmi, a armáda bude mít skvělé snímky spodku ledovce. Nezapomínejte na jedno. Hlavní Štáb totiž myslí mnohem dál než na přejití pobřežního ledu nad bývalým Severním mořem. Zajímá je především obrovská kra, která pokrývá Atlantik mezi bývalým Irskem a dejme tomu Kanadou. Určitě vám došlo, že vpád se po několika kilometrech nezastaví."

„To je ovšem pro Zrzavé Lidi moc zlé," řekl Harl Mern. „Major jich může dát pár pochytat, zavřít je bez potravy a pak po nich chtít nějaký podobný úkol." „To nebude tak jednoduché," podotkl Skoll. „V každém případě pouze vycházíme z několika majorových poznámek. Teď studujeme chování Zrzavých Lidí a nic nás neopravňuje pouštět se někam dál."

„Dávejte si na Londala pozor, využívá kdejaké informace, dokonce i utajené, slovíčka navíc, čárky v hlášení. Dokázal nás přesvědčit bez jakéhokoliv hrubého nátlaku."

Vraceli se za hluboké tmy. Cestou si všimli, že potmě je provoz ještě živější, jako by se armáda obávala, že bude přes den pod kontrolou.

„Dřív sloužily ke špionáži i letadla a satelity, ale dnes existují jen jednotliví pozorovatelé, kteří plní podobnou roli. Špehové jsou určitě i mezi zaměstnanci Společnosti, chci říci mezi navigátory."

Jakmile vjeli do Transit Station, zarazil je nějaký větší pohyb, ale stejné hemžení způsobovalo i sebemenší přemístění pluku nebo bojové jednotky, takže to nepokládali za nic důležitého.

Ovšem Yeuze měla mnohem znepokojivější informace.

„Nějaká obří jednotka byla přes den napadena komandem Zrzavců. Mluví se o torpédoborci, který nedaleko odtud testoval pobřežní led."

„Jak to, že to neutajili?"

„Vysílali S.O.S., po ulicích se sbírali vojáci na opušťáku a posílali se za nimi."

Večeřeli s tímto neodbytným pomyšlením, které je znepokojovalo. Kdyby komanda Ledových Lidí přešla do ofenzívy, odezva by byla strašlivá. Tisíce lidí už by nebylo možné dát do izolace a cenzura by nedokázala vojákům zabránit, aby své rodiny nevarovali.

Rozmlouvali o tom tiše v salónu baru; mezitím vstoupil major Londal a namířil si to k nim. Přijal nabídnutou sklenku vodky:

„Předpokládám, že o všem víte. Fakta jsou následující. Dvacítka Zrzavých mužů napadla velmi rychlý torpédoborec, vážící tři tisíce tun. Pronikli dovnitř superstruktur ve chvíli, kdy vůz jel malou rychlostí. Nikdo neví, odkud se vzali, ale v jediném okamžiku zničili veškeré hermetické dveře a uzávěry dělových hlavní. Krátce řečeno, mráz pronikl dovnitř za necelé dvě minuty. Jen hrstka námořníků měla na sobě předepsané kombinézy. Odvysílali S.O.S., ale než přišla pomoc, bylo už pozdě a torpédoborec začal klesat do ledu, protože banditi otevřeli ventily. Pára rozehřívala zespodu led. Zabránilo se tomu, aby nezmizel docela, ale je prakticky nemožné dostat ho z jeho pozice. Budeme ho muset nechat klesnout ke dnu, jinak bychom museli odklonit asi kilometr železničních tratí, což by si vyžádalo spoustu času, energie a materiálu."

„Dvacítka Zrzavých Lidí?"

„Vyzbrojených laserovými puškami a výbušninami. Vyhazovali do vzduchu hermetické dveře. Byla to z jejich strany rychlá a čistá práce. Jako kdyby znali systém železniční infrastruktury nazpaměť."

„To není možné," zaprotestoval Skoll. „K tomu, aby se naučili číst, by bylo zapotřebí léta. Navíc takový torpédoborec je pro ně nesrozumitelnou hmotou. Koncepce stavby s obyvatelnými prostory v jejich mozku neexistuje. I když nás třeba vidí vystupovat z vlaku, nechápou, že v něm žijeme... Myslím, že by bylo potřeba dvaceti let, než by k něčemu takovému dospěli. Pokud by Panameričané cvičili taková komanda dvacet let, dříve nebo později byste se o tom museli dozvědět."

„Torpédoborec je úplně nový model. Aby někdo získal plány, musel by se podílet na jeho konstrukci, prostudovat je... Neřeknete mi něco o vašem pracovním dnu?"

„Potkali jsme další skupinu," řekl stručně Harl Mern. „Prchali z nějakého města, kde byla příliš těžká práce. Led se v důsledku úspor hromadil na kopuli. Radši hodlají pojit hlady, než aby se bez ustání dřeli při škrabání ledu."

„Jste si tím jistý?"

„Naprosto."

„Kam měla tlupa namířeno?"

„Na sever. Hledají skládky odpadků, kde se budou moci usadit.“

„Mám zprávy, které říkají, že migrace na sever jsou pořád častější. Během roku se každé tři měsíce zvyšovaly o deset procent. Tahle jejich polární turistika bude mít nějaký přesný důvod. Poručíku Skolle, mohl jste se s těmi lidmi domlouvat?“

„Jen částečně, majore. Jejich dialekt je výrazně odlišný od toho, který znám já.“

10

Ledový Národ

Při studiu starých map, nakreslených ještě před novou dobou ledovou, kterých byla v knihovně hlavního štábu pěkná zásoba, přímo několik vagónů jednoho veskrze pohodlného obrněného vlaku, vypátral Harl Mern na bývalém švédském území rozsáhlé jezero. Nenápadně si místo obkreslil, přenesl ho do svých současných map a zjistil, že se toto jezero Vanern rozkládá pod ledem v krajině, která je prakticky úplně pustá. Společnost, která pobřežní kře nikdy moc nedůvěřovala, tudy natáhla jen jednokolejnou trať, přetínající bývalé jezero od jihozápadu na severovýchod.

„Zkusíme to v tomhle sektoru,“ oznámil svým přátelům. „Pokud hodně brzo vyjedeme a šlápneme na to, můžeme být za necelé čtyři hodiny uprostřed bývalého jezera. Jsem si jistý, že se tam Zrzaví usadili kvůli rybolovu.“

„Jestli nás dá major sledovat, tak na tyhle neobyčejné potápěče přijde taky," poznamenal Skoll. „V našem vozidle může být ukrytá malá vysílačka, která soustavně udává směr pohybu. Nepodceňujme našeho majora. I on si může číst ve starých mapách z dob mírného podnebí."

„V podstatě bychom ho tam zavedli."

„Pokud se migrace na sever ještě zvýší, bude stejné něco tušit."

„Podařilo se vám ho přesvědčit, že o zničení Svatyně ' nevědí a že jejich polární pouť není nic jiného než obliba putovat na posvátná místa."

„Nezapomeňte, že jsme slíbili studovat jejich kolektivní chování. Mohli bychom přes to subglaciální jezero přejet a spokojit se s letmým průzkumem."

„Jiný vůz by nám umožnil zůstat na cestách i několik dní, jenomže major nám dvakrát moc nedůvěřuje."

Byla ještě tma, když neohrabaná lokomotiva projela východní vyrovnávací halou. Měli s sebou poukázky na příděl paliva a hnědou skříňku, která sice neudělovala absolutní přednost jako skříňka černá, ale přece jen umožňovala získat přednost před civilními soupravami, jak veřejnými tak i soukromými.

Jen co se dostali z vojenského pásma, zabírajícího asi sto kilometrů, zvýšili rychlost a kolem osmé ráno už byli na přípojné trati k jezeru. U jednokolejky stála jedna docela maličká stanice, s názvem Lake Station. Na Koncesním Území Společnosti by mohli najít jistě aspoň dvacítku takových Lake Station, ale přinejmenším měli důkaz, že jedou po správné trati.

O kus dál minuli soukromou soupravu, čekající na odstavné koleji, dokud neprojedou. Přepravce chovných sobů na ně užasle zíral, nebyl na podobné kolosy v těchto místech zvyklý. Tažná lokomotiva se skutečně sunula jako nějaké prehistorické monstrum a špatně udržovaná karosérie jen znásobovala její ošklivost. Ale dva motory zase dodávaly trojici mužů jistotu.

Zastavili na odstavné koleji, která sloužila v nezbytných případech k vyklizení trati. Lien se domníval, že o kus dál zahlédl stopy Zrzavých Lidí. Pustili se tam pěšky, chráněni kombinézami, pouze Skoll měl na sobě jen teplé oblečení a mohl se pohybovat volněji.

Opravdu šlo o staré tábořiště. Pár obvyklých stop, oválné otisky těl rýsující se na ledu po nedávných spáčích. Zrzavci se tedy přibližně pod pětačtyřicetistupňovým uhlem odchýlili od kolejí. Skoll navrhl, že půjde dál po stopě sám, ale Lien chtěl jít s ním, zatímco Harl Mern šel nazpět ke stroji. Stopa pokračovala dál po takřka rovném bílém nekonečnu. Skoll nakonec poznamenal, že by taky mohli pro nic za nic pochodovat třeba celé hodiny. Zdálo se totiž, že na zamrzlém povrchu Vanernského jezera žádná lidská osada není.

„Pojďme ještě kousek," řekl Lien. „Ještě jsme neztratili lokomotivu z dohledu. Pak to vezmeme zpátky přímo k ní."

Šli ještě asi půl hodiny, když Skoll zahlédl o kus dál nějaké rýhy v ledu. Šli se na ně podívat a Lienovi to něco připomnělo. Pozorně si je prohlédl a pak dospěl k nezvratnému přesvědčení:

„Během expedice k Ledové Svatyni mě předběhl bratr Petr a ostatní Neokatolíci, kteří používali mobilních saní. Byly na reaktorový pohon. Měly stejný rozestup jako koleje. Dva metry padesát, stejně jako tady."

„Myslíte si, že tudy projeli Neokatolíci?"

„Docela určitě. Jejich zařízení může mít kola se zářezem, aby se dalo jezdit po kolejích, nebo sanice k jízdě po ledu. Jedině oni mohou opustit hlavní síť i vedlejší tratě a cestovat si podle vlastní chuti."

Skoll se tvářil užasle a nevěřícně. Těžko přijímal pomyšlení, že by Transevropská Společnost mohla přistoupit na výjimku z předpisů, na tak nehorázné privilegium.

„U těchto rychlých prostředků vznikají stopy díky nadměrnému tření. Kdyby byly taženy psy, najdou se čas od času stopy drápů. Saně se psím spřežením jsou poměrně lehké, a nejezdí tak rychle, aby docházelo k podobnému zahřívání."

„Ale jak může Společnost připouštět takovéhle porušování zásad! V pohybu je život, tvrdí, ale pouze po kolejích. Toleruje pár saní se psím spřežením, ale motorové saně! Reaktorový pohon je taky zakázán, protože má vysokou spotřebu tekutého paliva. Myslíte si, že Neokatolíci tahle privilegia získali, nebo že porušují zákon?"

„Nevím."

Šli po nové stopě, která nejprve křížila stopy Zrzavých Lidí a pak na ně navazovala. Pojednou si všimli lehké páry, stoupající ve vzdálenosti dobrých dvou kilometrů z pobřežní kry. Lien se otočil. Tažná lokomotiva byla už jen pouhou tečkou na obzoru a vypouštěla pořádný dým. Byl černý a dost hustý, protože se v ní topilo palivem, vyráběným ze starých zásob pneumatik.

„Někde tu musí být oheň," řekl poručík Skoll. „Oheň, který nenadělá moc kouře, jenom takovou páru, co se nad ledem chvěje jako rosol."

„Není nic vidět. Že by tu někde na povrchu bylo nějaké zařízení?"

„Ano, něco takového."

Lien začal cítit únavu. Chodit v izotermické kombinéze nebylo nic příjemného. Pokud byla teplota příliš vysoká, člověk byl jako v sauně a řinul se z něho pot. Zvláštní čerpadla ho odsávala ven, ale stejně nakonec stékal po nohou až dolů, takže v něm chodidla čvachtala. Pokud člověk teplotu snížil, tentýž pot zamrzal v pórech, což bylo dost nepříjemné.

„Pozor," řekl Skoll.

„Co je? Máte strach z napadení?"

„Člověk nikdy neví."

Skoll měl u sebe jen služební pistoli a Lien vůbec žádnou zbraň. Posledních sto metrů lezli skoro po čtyřech; pojednou se před nimi otevřela ledová proláklina, kotlina, která měla v nejširším místě délku dobré dva kilometry a jejíž tvar připomínal spíš jakousi fazoli. Dno nebylo bez ledu. Ale byl tenčí, s prosekanými otvory, které musely neustále

zamrzat. Byli tu i Zrzaví Lidé, stovky Zrzavých Lidí, a také reaktorové autosaně, které se na dno dostávaly cestičkou, vedoucí po úbočí strmé stěny.

„Rybářské středisko," řekl Skoll. „Jedno z těch, kam se sbíhají všechny tlupy pochodující k severu. Voda je sladká a nepochybně i dostatečně rybnatá. Rybolov v otvorech bude určitě jednoduchý. Ryba přilákaná světlem se musí do sítí jen hrnout."

„Žádné sítě nevidím."

„Třetí otvor zleva, dívejte se pořádně."

Liena zajímaly hlavně autosaně, jakési auto na lyžích, dozajista i s klimatizací a nejnutnějším pohodlím. Spatřil muže v izotermické kombinéze, diskutujícího se Zrzavými Lidmi, a snažil se za průzorem helmy rozpoznat vousatou tvář bratra Petra.

„Propadlina není nijak čerstvá," řekl, když přejel pohledem okolní stěny. „Uprostřed jezera musí vyvěrat teplá voda, která nedovolí, aby led zesílel. Postupně odspodu taje, ale rychleji než se tvoří. Mezi oběma jevy se musela vytvořit rovnováha. Studny nejsou ani dva metry hluboké."

„Otvor číslo šest, rychle!"

Mizeli v něm dva Zrzavci. Už bylo vidět jen hlavy a za chvíli ani ty ne.

„Neuvěřitelné," řekl Lien. „Stopnu, jak dlouho budou dole."

„Myslím, že dělají něco jako nadháněče. Síť je o kus dál a oba plavci do ní ryby zahánějí."

A skutečně, za chvilku, asi tak za pět minut, vytahovali Zrzaví Lidé z třetího otvoru síť a museli si zavolat posily, aby tíhu, která se zdála být značná, vůbec uzdvihli. Lien čekal, až se objeví oba potápěči, ale ti nijak nepospíchali.

„Mají nejmíň tunu ryb, možná víc," řekl poručík. „Domnívám se, že je o něco dál skladují v ledové jeskyni. Tu síť jim musel dát misionář."

Lien hlídal všechny otvory najednou. Nemohl uvěřit, že by oba Zrzavci mohli zůstat pod vodou víc jak čtvrt hodiny.

„Co budeme dělat?"

„Nejdřív počkáme, dokud nevyplavou. A jestli je to bratr Petr, sejdu dolů prohodit s ním pár slov."

„To by nebylo moudré."

Než oba muži vylezli z otvoru, který byl nejblíž k jejich pozorovatelné, uplynulo třiatřicet minut. Tekla z nich čůrkem voda, ale kožich, jak se zdálo, vodou nasáklý neměli. Otřepali se jako zvířata a pak zamířili k misionáři.

„To bych rád věděl, jestli jim voda mezi chlupy zamrzá," zašeptal Lien. „Posledně jsem měl dojem, že ty jejich chlupy sálají vlastní teplo."

„Ne," pravil Skoll, „zkoumal jsem ty svoje pozorné. Přinejmenším na místech, kde mi rostou."

Míšenství způsobilo, že měl husté ochlupení hlavně po těle, tvář a ruce zůstaly ušetřeny. Kdysi, když žil v ilegalitě, používal depilačního krému. Teď si chlupy nechával znovu růst, ale pravidelně si je zastřihoval, aby mu nenadouvaly oblečení.

„Nikdy se nepromáčejí. Když se sprchuju, musím používat speciálního mýdla na vlnu, aby špína pustila."

„Je to bratr Petr," řekl Lien. „Teď ho dokonale poznávám podle chůze. Obličej by si mohl změnit, ale chůzi ne."

„Nechte ten plán plavat, bylo by to šílenství."

„Poslouchejte, Skolle, řádový bratr má úmysly, které mě děsí. Není žádným přítelem vašich etnických polobratrů, i když to předstírá. Zničil jejich Svatyni z čistého fanatismu, aby je obrátil na neokatolickou víru. Má povahu inkvizitora z dávno zapomenutých časů."

„Tím, že zničil Svatyni, nechal zároveň zmizet i Vily Fukovo tajemství, jeho poznámky o různých experimentech, které mu umožnily stvořit Zrzavé Lidi. A co když je to docela jednoduše tajný agent Společnosti přestrojený za řeholníka?"

„Možné je všechno," zamumlal Lien rozhořčeně. „Nenávidím toho muže."

„Ale přesto vás nenechal zemřít chladem."

„Tenhle projev lidskosti mu taky zazlívám. Protože si říkám, jestli to nebyla vypočítavost. Třeba mi jednou připomene, že mu vlastně vděčím za život, a přinutí mě k něčemu moc nepříjemnému."

„Musíme se vrátit za Harl Mernem a tohle místo opustit. Ověřili jsme si, co jsme předpokládali. Nezapomeňte, že major Londal očekává naši zprávu a že nás má pod dozorem."

Stáhli se zpět a vraceli se k vozidlu, při tom se často ohlíželi za sebe ve strachu, aby se nevynořily saně na reaktivní pohon a nepřekvapil je řeholník. Lien toho začínal mít dost a Skoll ho musel podpírat.

Ke stroji dorazili poměrně vyčerpaní.

„Startujte," zavelel poručík, „prodebatujeme to potom."

Popíjeli čaj a jedli, lokomotiva zatím přejela přes jezero. O něco dál se dostanou na frekventovanější trať, která je dovede až do Transit Station. Harl pozorně naslouchal jejich vyprávění.

„Nový zájem Zrzavých Lidí o rybolov byl tedy podle Vás vyvolán bratrem Petrem?"

„Určitě nejen jím samým, spíše Neokatolíky."

„Aby z nich udělali svobodné lidi?"

„Zdánlivě se to tím vysvětluje. Charita přicházející na pomoc ubohým bytostem," pravil Lien.

„Ale vy tomu nevěříte."

„Ne. Bratr Petr umí nadmíru obratně manévrovat. Na jedné straně vypálí Svatyni Vily Fuka a na druhé ukazuje Ledovým Lidem, jak být potravinově zcela nezávislí. Postupně je odpoutá od naší civilizace. Odejdou z kopulí, které teď nejčastěji čistí, ovšem už na ně čeká další práce."

„A vztah k událostem v Glass Station?" zeptal se poručík Skoll.

„Ještě jsem na to nepřišel."

Najeli na hlavní trať a díky hnědé skříňce projeli na pár křižovatkách několika vlakovým soupravám a soukromým

lokocarům před nosem. Strojvůdci viditelně zuřili, že je takováhle zrezivělá lokomotiva nutí dávat přednost. Trojice si to neuvědomovala; automatické řízení propojené s hnědou skříňkou jim ponechávalo hlavu volnou na přemýšlení a oni se pokoušeli přijít věcem na kloub.

„Londal nás určitě pošle na nepřátelské území," zavěštil poručík. „Musí vyřešit problém pobřežní kry a Zrzavých Lidí - zabijáků. Vytvoří z nás něco jako úzce specializovanou skupinu."

„Zatím k takovým závěrům nemáme důvod," řekl etnolog. „Rád bych ale věděl, jaký má názor na Neokatolíky."

Po chvíli se Skoll pobaveně zasmál a hned vysvětlil důvod svého veselí:

„Kdyby Společnost měla letadla, už by tuhle prolíklinu Vanernského jezera dávno zmapovala. Tvrdí se, že nemáme dostatečnou techniku na to, aby stroje mohly létat. Ať už jsou Společnosti mlčky zajedno nebo ne, lidé jim tímhle způsobem nemůžou vyklouznout. Dokonce ani při krvelačných válkách, do kterých se pouštějí, neporušují pravidlo života na kolejích. Nezdá se vám, že je to fantasticky ohromující závěr?"

„Od letadla by se dalo přejít k raketě, která by prolétla prstencem částic, zakrývajících Slunce," řekl Lien.

11

Ledový Národ

Kabaret Miki, kde pracovala Yeuze, odjel z Transit Station do jiného posádkového města v týlu fronty. Mladá žena se snažila zadržovat slzy, ale Lienovi se málem ulevilo, když ji viděl odjíždět. V noci se mu často zdálo o Jdrou a bál se, aby na to jeho přítelkyně nepřišla. Nechtěl, aby se trápila. Miloval ji víc než kohokoliv jiného, jenže se Jdrou to bylo jiné - jako nějaký návrat k pramenům lidství, přijetí primitivní živočišnosti, triumf instinktů nad rozumem, samé rozporuplné pocity. Stejně jako ve svých nejbláznivějších snech, míval občas chuť proměnit se v Ledového Muže a putovat s dívkou napříč ledovci. V noci vždycky vymýšlel tisíce kliček, jak se s ní fyzicky pomilovat v takovém prostředí, které by nebylo pro něj příliš chladné a pro ni příliš teplé. Ve snech se to vždycky zázračně vyřešilo, takže se s ní mohl dlouze spojit. Někdy ovšem míval strašné noční můry. Jdrou otěhotněla a utekla pryč a on umíral hrůzou, přemýšleje o tom, co se asi stalo s malým míšencem zrozeným z jeho sémě. Dva dny po odjezdu Yeuze ho přišel brzo

ráno vzbudit Harl, ačkoliv neměli nic smluveno, jelikož byla neděle.

„Správně," řekl etnolog, „je neděle. Rychle posnídáme a já vám ukážu něco zvláštního."

Poručík Skoll měl v hlavním štábu čtyřiadvacetihodinovou službu jakožto důstojník vojenské policie. Žádné úlevy se na něj nevztahovaly, třebaže měl zvláštní poslání u majora Londala.

Vzali si taxi-drezínu, vojenské orgány byly nuceny před několika dny obnovit městskou dopravu. Harl udal jakousi mlhavou adresu; ocitli se v bývalých dělnických čtvrtích, kde parkoval obrovitý poschoďový vůz s malou věžičkou, na níž se třepetala bílá vlajka s černým křížem. Trhl sebou:

„Ale to je přece..."

„Kostel."

Z tramvaje vystoupil celý zástup vojáků a zamířil k mobilnímu kostelu. Harl a Lien vešli dovnitř a usadili se docela vzadu. Varhanní hudba tiše hrála a Lien byl okamžitě stržen atmosférou neobvyklého usrdcebraní, která tu panovala.

Mše se odehrávala podle rituálu, kterému moc dobře nerozuměl. Poněkud se nudil, nebýt čas od času nádherné hudby, která se mu líbila.

„Trpělivost, na kazatelnu brzy vystoupí kněz."

Kněz byl velký a silný chlap, na sobě měl trochu divné obřadní roucho. Černobílé s jakousi vyšívanou šerpou, která mu spadala na záda a na břicho.

Jen co vystoupil na kazatelnu, rozhostilo se naprosté ticho.

„Bratři moji," zvolal. „Chtěl bych vám vyložit, co je to Zlo, skutečné Zlo. Již dlouho jsem tak nečinili a naše mysl zůstává ochromena touto nedbalostí, neschopna rozeznat, co je pro naši duši dobré a co zlé. Také před započetím nové doby ledové, to jest před dvě stě padesáti lety, vaši otcové a matky, vaši předkové, podobně oslabili svoji mysl, takže nevěděli, kde je pravda a kde lež. A hněv boží seslal na nás bič, seslal led. Vypukla Velká Panika a lidstvo upadlo do pekelného zmatku, kde přežití se stalo jediným pravidlem života. Kradlo se, loupilo a zabíjelo, člověk se dopouštěl šílenství, jen aby přežil strašný mráz, který se bleskově šířil po celé planetě. Ale Bůh věděl, co činí. Protože Zlo se smrtelníkům nejevilo dost jasně, vložil jim ho do těla a orgánů a nakonec i do jejich mysli, neboť chlad se stal posedlostí každé živé bytosti. Chlad, toť Zlo. A člověk pochopil vše a pospíšil si, aby se uchýlil do měkkých a teplých hnízd, podoben dítěti, vracejícímu se do lůna své matky ve snaze uniknout prokletí."

Na chvíli ustal a přísným zrakem shlížel dolů pod sebe.

„Zlo klepe na naše dveře. Je symbolizováno chladem. Ale nedosti tomu. Proto Bůh dopustil, aby démon stvořil zvrhlý život, tvory, kteří se přizpůsobili chladu a žili stranou od lidí. Na počátku mohli tito tvorové jistě působit dojmem poslušných a mírumilovných bytostí. Ďábel si umí dávat načas, než ukáže svou pravou tvář. Ale teď už každý ví, na čem je. Již si nelze dělat iluze. Každý si musí vybrat mezi falešnými modlami ledové říše a Božskou láskou a hřejivostí."

Ještě dlouho po tomto kázání byl Lien skleslý a zmatený. Domníval se, že špatně slyšel.

„To je výzva ke zločinu," šeptal si v kostele, až tím vyvolal nepřátelské mručení, takže ho Harl musel raději vyvést ven.

Ani nevěděl, jak se dostal zpátky do hotelu a odkud se mu v ruce vzala sklenice s vodkou.

„To je nepřípustné," opakoval. „Jak může Společnost dopustit, aby tenhle šílenec něco takového říkal? A co dělají Neokatolíci? Podporují ho. Jak jste věděl. že bude říkat takové zrůdnosti?"

„Protože minulou neděli kázal přesně tytéž zrůdnosti v jiném městě."

„Označuje Zrzavé Lidi za nositele Zla."

„Je to sice nehoráznost, ale zabírá. Myslím, že Církev se k tomu oficiálně nehlásí, ale používá tohoto muže jako průzkumníka, jako jakousi pátou kolonu. Chce vědět, jak na to věřící zareagují. Zvolila si k tomu vojenské pásmo, kde už není ani jeden Zrzavý Člověk."

„Ale tihle věřící se jednou ocitnou v místech, kde Zrzavci budou... Co asi udělají?"

Harl Mern zvedl sklenku vodky k ústům a vychutnával doušek:

„Církev provádí něco jako testování. Zjistí tak svůj vliv a sílu působení."

„Mohla si k tomu zvolit jiné téma."

„O něco jim jde, ale zatím tomu moc nerozumím."

„Jedná snad v souladu se správní radou Společnosti?"

Etnolog si povzdechl:

„Možné je všechno. Myslím, že cílem je dobytí moci, ale tajné moci. Společnost má potíže. Věřila, že je vyřeší otevřením další fronty na západě, protože výsledky na východě nejsou valné. Pokud zvedne vlnu rasismu proti Zrzavým Lidem, odvrátí hněv obyvatelstva jinam, jinak by mohlo požadovat po správní radě skládání účtů. Církev toho využije k udílení rad. Slyšel jste už někdy o šedé eminenci...? Neslyšel? No to bude potíž vám to vysvětlit. Církev chce vládnout, ale nikoli zjevně. Nic není ponecháno náhodě a bratr Ignác, mravokárce fanaticky krvežíznivý, byl vybrán úmyslně."

Lien se přes den snažil dovolat Floe Sadonové, dceři guvernéra 17. Provincie. Kdysi byl jejím milencem a málem i manželem. Byla jednou z největších akcionářek Společnosti, měla výjimečnou moc nad správní radou, což byla vlastně vláda Transevropské Společnosti. Úskok kolejové Společnosti i všech dalších, které řídily svět, spočíval v tvrzení, že národy a země už nejsou, že je pouze jistá Koncese, v níž je společenský život organizován podle vzoru obchodního podniku. Společnost stavěla tratě, provozovala vlakové soupravy, stavěla stanice, nikoli však města. Podporovala průmysl, obchod, všechno, co přinášelo peníze. Vedle toho měla - když ne přímo rozvíjet, tak alespoň trpět - školství, lékařství a umění, třebaže umění bylo v této době omezeno na minimum. Lidé se dělili na velké, střední a malé držitele akcií. Už se nerozdávaly řády či funkce, nýbrž akcie. Pár se jich určitě válelo i v Lienových zavazadlech. Měli je úplně všichni. Valné hromady akcionářů se v zásadě mohl účastnit každý, kdo nashromáždil padesát vlastních akcií. Držitel

padesáti akcií mohl také zastupovat další menšinové držitele.

Floa v otcově paláci nebyla, nechal alespoň číslo u tajemníka, aby mu mladá žena zavolala. Nevěděl dost dobře, jestli se na ni může spolehnout. Napomohl jejímu osvobození, když ji železniční pirát Kurts vzal do zajetí, ale věděl, že je to děvče rozmarné, nymfomanské a mstivé.

Přesto všechno mu zavolala v deset večer, právě když se chystal jít spát.

„Liene? To je hezké, že jsi mi zavolal. Mrzí mě, žes mě nezastihl, ale pozvali mě na nějakou recepci."

„Floo, potřeboval bych od tebe radu."

Znal její slabiny a věděl, jak s prosbou naložit. Zbožňovala, když ji někdo potřeboval.

„Ale já jsem přece tvoje dlužnice, Liene. Víš, že ten ubohý učitel, který byl do mě zamilovaný, úplně zešílel? Opustil rodinu a školu a odešel pracovat na River Station nedaleko otcova paláce. Je to sice blázen, ale je rozkošný."

„Víš o tom, Floo, že Neokatolíci získali před nějakou dobou spoustu akcií?"

„Ti hnusní pokrytci? To nevadí. Správní rada přijala opatření, které je momentálně tajné. Žádný církevní řád, žádná politická skupina ani asociace nesmí vlastnit akcie. Ve většině případů musejí být vystaveny na jméno. Docházelo totiž k zjevným machinacím, aby se Církev zmocnila velkého podílu."

Platilo to i pro Policii, ale o ní do radiotelefonu nechtěla mluvit.

„Výborně," řekl. „Máš můj vřelý dík."

„Ale kde vůbec jsi?"

„Na frontě, někde na západě."

„No to je hrůza," řekla s lehkým smíchem.

12

Ledový Národ

Poručík Skoll to odhadl přesně. V pondělí ráno požádal major Londal trojici, aby počítala s cestou do Glass Station. Lien nemohl pochopit, jak je možné, že ve dvou tak rozdílných mozcích, jako byl ten majorův a Skollův, mohou myšlenkové pochody dospět ke stejnému závěru.

„Vím vše o nebezpečí, které vás tam může potkat, ale připomínám vám, aniž bych na vás chtěl vyvíjet nátlak, že jste přistoupili na spolupráci s armádou. Zjišťoval jsem nejlepší způsob, jak se ke stanici přiblížit s co nejmenším rizikem. Vypadá to, že se dá do města dostat a přitom se vyhnout současné linii fronty. Podívejte se na tuhle mapu. Nesnažím se před vámi zatajit, že byla vydána v omezeném nákladu a že ji nikde neseženete. Tady máme síť na Malém polárním kruhu, viďte? Je zvlášť důležitá, velmi vytížená a patří jenom nám. Naše Společnost byla první, kdo vystavěl na 85 stupni pásma blízko pólu svou železnici."

V životě takovou mapu neviděli. Byly v ní zakreslené zcela neznámé sítě i jednokolejné tratě, které zdánlivě nikam nevedly.

„Tady je přípojka a jednokolejka, která vede na jih a objíždí zemi nad Islandem. Tento región byl před sedmdesáti lety prodán Společností Panameričanům, ale oni ho nijak nevyužívali. Trať tu pořád existuje."

„Nejspíš ale zmizela pod ledem", pospíšil si Lien.

„Pod pobřežním ledovcem ne, ten se už desítky let prakticky nepohnul. Je možné, že na úrovni Islandu mohou vzniknout nějaké potíže, ale s dobrým laserem můžete plynule hloubit příkop, pokud vrstva nepřesahuje pět metrů. Naše elektronické propočty udávají dva metry, což v místech, kde vrstva nepřesáhne tuto tloušťku, dovoluje postupovat rychlostí dvacet kilometrů za hodinu."

„Dobrá", vyhrkl Lien, „ale kolik budeme mít k dispozici energie, abychom mohli takto výkonný laser používat

kontinuálně? Přece nepojedeme na kilometr dlouhém křižníku, zabírajícímu čtyřicet kolejí?“

„To jistě ne. Budeme tuto železniční trať napájet energií. Nasměrujeme na malý polární kruh na pětaosmdesátém stupni podstatnou část vyrobeného proudu. Váš motorový vůz bude navíc i eneregeticky nezávislý.“

„Ale pokud pustíte do trati proud, někde určitě bude zařízení, které Panamerický Hlavní Štáb upozorní, že trať je znovu pod napětím?“

„Váš motorák bude mít systém, který veškerou tuto energii absorbuje, bez ohledu na její výdej. Tak jak budete postupovat, budou koleje za vámi zůstávat opět bez proudu.“

„To je tedy opravdu nevídaný motorák,“ špitl Skoll tichým hlasem.

„Přesně tak. Existují jen dva modely. Od bývalého Islandu se ze severozápadu dostanete ke Skotsku. Přejedete pobřežní kru, jíž si nebyli jisti ani Panameričané, a radši ji ani nevyužívali. Je tam několik železničních tratí pro zvlášť lehké vozy, jakých používají v tomhle kraji rybáři.“

„Ale měl by tam být přece plynovod a ropovod?“

„Pod mořem. V této oblasti je náš nepřítel technicky dál než my. V okamžiku Velké Paniky se technici zablokovaní v tomto pásmu rozhodli zařízení ochránit a využít přitom části energie, kterou přiváděli ze dna moří. Pomocí nevelkých zásahů zabezpečili této Provincii víc energie, než kolik byla vůbec schopna spotřebovat.“

„Ale v kterých místech se dostaneme na síť skutečně využívanou nepřítelem?“ zeptal se Skoll.

„Tady. Je možné, že výhybka bude pod ledem. Podle panamerických Instrukcí o železnici jsou tu staré odstavné koleje. Jedna z nich jako by vedla po vnější straně. A právě po ní přijedete. Tehdy to pro vás začne být skutečně nebezpečné. Ale domníváme se, že se ocitnete v oblasti, kterou Panameričané evakuovali. Dorazíte do Glass Station jako byste přijížděli od západu, třeba od Grónska.“

„Ale do města se stejně nedostaneme,“ řekl Lien. „I když nás budou třeba považovat za Panameričany.“

„Myslím, že pokud to místo opravdu obsadili Zrzaví Lidé, dokáže už poručík Skoll jejich nedůvěru nějak zlomit.“

Skoll beze slova potřásl hlavou. Tvářil se značně rezervovaně.

„Chápu vaši zdrženlivost,“ řekl major. „Nechci po vás, abyste město přepadli. Nejde o to vyhodit Glass Station do povětří, abychom mohli postoupit dál. Sbírám pouze informace.“

„Budeme na to potřebovat aspoň týden,“ řekl Harl Mern, který až doposud mlčel.

„Návrat bude jednodušší. Led se na tajné cestě ne stihne vytvořit. Vlastně byste nás měli v okamžiku, kdy opustíte nepřátelskou železniční síť, uvědomit, abychom přerušili dodávku energie. A teď pojedeme na takovou menší hodinovou vyjížďku.“

Spolu s majorem vyjeli v jeho osobním lokocaru ven z kopule Transit Station. Nejprve jeli po severní trati, ze které po dvaceti kilometrech odbočili do maličké stanice, chráněné před mrazem ohavným rokokovým skleněným krytem. V městečku muselo před hromadným odchodem bydlet takových padesát obyvatel. Teď bylo obsazeno celou eskadronou lehkých obrněnců, které jak se zdálo, byly v plné pohotovosti.

„Tady máme ten stroj,“ prohlásil major, když zastavil vedle něčeho, co vypadalo jako střela na kolech.

Vůz seděl nízko na kolech, ale na větších, než by se na první pohled zdálo, opatřených na vnějších kotoučích hřeby. Interiér byl dokonale vybaven pro čtyři osoby. Žilo by se tu jistě pohodlně.

„Může dosahovat velkých rychlostí a je vybaven všemi nejnovějšími prvky pro snadné ovládání. Myslím, že poručík Skoll to bude mít za necelých čtyřiadvacet hodin natolik v rukách, že budete moci pozítří vyrazit.“

Nakonec vyjeli o tři dny později a prototyp, kterému major říkal Žralok, si to uháněl k severu rychlostí víc jak dvě stě kilometrů za hodinu (černá skříňka jim udělovala dvojnásobnou absolutní přednost za libovolných okolností), potřebovali jen pár hodin, aby dosáhli Malého polárního kruhu na 85. stupni a přípojky o necelou hodinu později. Skoll úspěšně otestoval dodávky energie. Všechno běželo skvěle. Po pobřežní kře jeli pomaleji, koleje opuštěné několik desítek let mohly být pořádně zkřivené. První poplach nastal po dvaceti pěti minutách, na displeji, kde se obě koleje kontrolovaly kilometr dopředu, se objevilo upozornění na příšernou deformaci. Přiblížili se k ní krokem a zjistili poškození v obrovské délce, snad na dvou kilometrech. Kra se musela na jednom místě propadnout a na druhém vzedmout. Nedalo se projet.

Skoll, který předtím šestatřicet hodin studoval Žralokovy možnosti, si nezoufal. Během několika okamžiků vysunul z přední části jakési malé vozítko s obrovskou nádrží.

„Můžete mi kru vykolíkovat?“ požádal zbylou dvojici. „Vyznačkujete mi nejlepší cestu tak, aby se na rovných místech daly položit koleje.“

Harl a Lien vzali kovové kolíky, pro začátek vytýčili novou trasu v délce dobrého kilometru a při návratu stejnou cestou zpátky je čekala ohromující podívaná. Skoll na svém speciálním vozíku pokládal nové koleje v průsvitném provedení. Když si chtěl Lien sáhnout, křikl na něj, ať nic takového nedělá. Lien spatřil, jak se z ledu kouří a jak za strojem, pokládajícím nové kolejiště, postupně taje.

„Je to speciální pryskyřice, do které přístroj vhání vzduch, aby se uspořil materiál. Ale úplně to stačí, aby odolala dvojnásobné tíze našeho motoráku. Za dvě hodiny bych se měl napojit na nepoškozenou část tratě. Pryskyřice je navíc elektricky vodivá.“

„Ale co když nás to potká víckrát, bude nám pryskyřice stačit?“ zeptal se Harl.

„To jistě ne, ale zajeli bychom si pro ni. Jen tak bychom mohli pokračovat.“

Narazily ještě na dvě další menší deformace a nazítří už byli pořádně daleko, když nastala katastrofa: trať dočista zmizela v proláklině, připomínající Vanernské jezero nad Švédskem. Zatímco Skoll pokládal kolem této propadliny pryskyřicové koleje, vydal se Lien hledat barely s pryskyřicí, které našel u přípojky k Malému polárnímu kruhu a naložil díky kladkostroji, umístěnému na Žralokovi.

Po čtyřech dnech úsilí zdolávali Island a tří až pětimetrové závěje. Počítače se zmýlily. Postupovali teď rychlostí

pouhých osmi kilometrů za hodinu, ale zato pravidelným tempem. Příštích čtyřiadvacet hodin se střídali u řízení. Pojednou zmizely závěje; několikrát narazili na jednokolejky, které nejspíš spojovaly osamělé usedlosti, snad rybárny, snad plynové zásobníky či naftové vrty.

Jednoho rána se ocitli mezi několika dávno zapomenutými odstavnými kolejemi poblíž trosek malé stanice, která nejspíš byla zničena ohněm a pak opuštěna. Za okamžik měli opustit Transevropskou a najet na nepřátelskou síť. Skoll odeslal kódovaný signál, aby se přerušily dodávky energie a Žralok od té chvíle jel z vlastních zásob. Nebyl vybaven parním strojem, ale motorem, který dodával proud do hnacích kol.

Na Panamerickou trať se vydali s pochybnostmi a znepokojením.

„Už není pod napětím," řekl Skoll po několikanásobné kontrole. „Jednoho to docela uklidní. Ale zůstaňme přesto ve střehu. Musíme narazit na malou stanici. Trať vede sice okolo, ale můžeme prověřit, jestli tam ještě někdo nebydlí."

Žralok se zastavil poblíž vstupní haly a Lien šel se Skollem, který chtěl provést průzkum. Harl zůstal ve vozidle a přemítal nad tím, jestli by uměl použít laseru nebo rychlopalného děla, aby mohl své přátele krýt při návratu.

Bylo to nevelké městečko, které nejspíš žilo z chovu ovcí. Jen co prošli vyrovnávací halou, míjeli balíky a balíky vlny, naskládané v úctyhodné délce až ke kopuli. Byly tu i bedny naplněné masovými konzervami a zvenčí kopule stálo mrazící zařízení bezpochyby zaplněné čtvrtkami skopového masa. Město pokračovalo průsvitným tunelem k chovným stájím. Ale nezbylo tu ani jedno zvíře. Všechna byla evakuována či zabita. O kus dál byla zemědělská zařízení, kultury pícnin a obilovin, pěstované bez půdy na celulózovém podkladě, napájeném vodou a hnojivy.

„Nikdo tady není," poznamenal Skoll, „ale město je nadále vytápěno a hlavně ve sklenících je teplota zvlášť vysoká."

Vysvětlení našli rychle. V městečku fungoval uzavřený okruh, z ovčího hnoje napěchovaného ve speciálních kádích se uvolňovalo teplo, které stačilo na udržování průměrné teploty pod kopulí, a bioplyn, jakožto potřebná energie. Na konci cyklu sloužil vystydlý hnůj jako hnojivo pro pěstování plodin.

Byl to Lien, který zpozoroval lokocar starého typu, opuštěný na samém konci uličky, lemované obytnými buňkami,které se daly vzhledem k jejich velikosti a pohodlnosti nazvat měšťanskými domy.

Vozidlo bylo provozuschopné a jen co se vytvořila pára, písty se daly do pohybu.

„Mohli bychom ho využít k nenápadnému přiblížení ke Glass Station. Ten náš prototyp nezůstane pořád bez povšimnutí."

„Máme před sebou ještě slušnou vzdálenost. Myslíte si, že na tomhle stroji můžeme cestovat bez potíží?"

„Každopádně bychom ho mohli vzít do vleku a poslední kilometry dojet na jeho palubě."

Ani ne dvacet kilometrů od Glass Station našli další chovnou stanici ovcí, tentokrát trochu menší. Byla to spíš chovná farma než městečko, cestou k ní museli sjet z hlavní trati a vydat se po jednokolejce. Zato mohli schovat Žraloka pod balíky vlny a upéct si před poslední etapou skopovou kýtu.

Tentokrát to byl Skoll, kdo zpozoroval na televizní obrazovce s velkým dosahem přehradu, i když signalizovaná překážka mohla být pouhou sněhovou závějí. Bylo třeba poručíkova cvičeného zraku k tomu, aby zjistili, oč se jedná. Na obrazovce zůstávaly tvary nezřetelné a rozplizlé, přesto dokázal identifikovat několik zvláštních vozidel, lokocarů, městských drezín, počišťovacích traktorů a nakonec i pohybující se tvory, kteří se tu míhali v hojném počtu.

„Zrzaví Lidé," řekl. „Vojáci v kombinézách by se nepohybovali tak snadno a lehce."

„Myslíte, že o nás vědí?"

„Pokud mají zaměřovací přístroje, muselo je upozornit už jen chvění kolejnic. Aniž bychom to tušili, oznámili jsme jim náš příjezd pěkně dopředu."

„Jak se rozhodnete?"

„Kdybychom měli dokonalé zařízení Žraloka, mohli jsme je objevit mnohem dříve. Teď už je pozdě. Můžeme jen zpomalit, je načase najít nějaké řešení."

Liena vůbec poprvé zachvátil zmatený děs a říkal si, zda by nejlepším řešením nebyl útěk. Skoll náhle jakoby zešílel a oba společníky napadlo, že se na jeho chovám projevily otcovské geny. Strhal ze sebe teplé oblečení, kombinézu totiž nosil jenom zřídka, a ponechal si jen minimum. Sundal laserovou pušku a pohrozil jim:

„Jsem míšencem Zrzavého Člověka. Zajal jsem vás. Jste transevropskými špióny. Připojím se ke svým pokrevním bratrům."

Teď už byla na obrazovce uzávěra vidět docela jasně, dokonce ji bylo vidět už jen pouhým okem. Stály tam staré vozy, bránící jakémukoliv provozu na trati, a nejméně dvacítka Zrzavých Lidí, z nichž se k nim někteří blížili po kolejích. Nesli samé zbraně. Zdálo se, že mají poměrně staré modely, kromě těch, co nesli velké laserové pušky neznámého typu, nepochybně amerického.

„Nechte mě jednat," zamumlal Skoll.

„Jsou to čistokrevní Zrzavci," varoval ho Harl Mern. „Mohou míšence nenávidět."

„To se uvidí."

Liena pojednou zachvátilo podezření. A co když se jejich přítel Skoll náhle rozhodl, že přeběhne do druhého tábora? Pohled na příbuzné tvory, kteří se, jak se zdálo, vzbouřili (proč by jinak nedůvěřovali něčemu, co přijíždělo z Panamerické strany?), ho mohl přimět, aby se přidal na jejich stranu.

Starý lokocar se zastavil a Skoll je nešetrně vyvlekl přes komoru ven. Blížila se dvojice Zrzavců. Kožichy měli zanedbané a jakoby prožrané od molů, barvy spíš špinavě žluté než aby zářila mědí.

Skoll se začal domlouvat dialektem Zrzavců, ale záhy se do řeči mísila anglická slova, takže Lien a Harl zhruba chápali smysl rozhovoru. Přicházeli další Zrzaví Lidé, mezi nimi i tři míšenci, z toho jedna žena. Trojice měla na sobě teplé oblečení, jaké lidé nosili pod izotermickými poklopy. Všichni tři si nechali zarůst obličej a ruce chlupy, ale ani porost na těle nijak neskrývali.

Muž jménem Sparn, který mluvil dobře anglicky, se podivil, že se Transevropanům podařilo proniknout na neobsazené území, i když cestou od severu. Vysvětlil, že od nynějška jsou Zrzavci v počtu několika tisíc rozmístěni v nárazníkové zóně, na hranicích dvou železničních Koncesí podél celého pobřeží jak na severu, tak na jihu. Nebyli žádným komandem, využívaným Panameričany, nýbrž šlo o jejich vlastní nezávislé vojenské skupiny.

„Chceme těmto dvěma nepřátelským Společnostem vyrvat kus země. Oblast, kde by mohli žít všichni Zrzaví Lidé, kteří bloudí po této planetě, anebo se sem jen načas uchýlit. Nechceme nikomu nic vnucovat. Všechno se bude odehrávat v malých společenstvích."

„Ale kdy jste s tím začali?" podivil se Skoll.

„Jakmile byly zahájeny válečné přípravy na Transevropské straně. Už měsíce, vlastně už dva roky, čekáme na příležitost. Panameričané nikdy nepočítali s obranou této zóny. Pro ně má zanedbatelný ekonomický význam, kromě plynu, ropy a rybolovu. Už je to dávno, co vybudovali velmi hluboké obranné pásmo. Uprostřed kry v místech někdejšího Atlantického oceánu, s využitím Západní části Grónska a bývalých ostrovů. Odtud možná přijde protiútok. Ale zatímco se čeká, jsme tu my a možná, že si oba protivníci uvědomí, i když ne hned, jaká je to výhoda, že stojíme mezi nimi."

„Ale kdy začala vaše vzpoura?"

„Když začali Transevropané evakuovat stanice a šikovat své jednotky a vozy na hranicích, Panameričany v této oblasti zachvátil opravdový strach. Rozhodli se, že odejdou dřív, než k tomu Panamerická Společnost vůbec vydá rozkaz. Chtěli všechno odvézt. Domy, továrny, chovná zařízení. Tehdy jsme zahájili svou akci. Nikdy nás neviděli jinde než na kopulích, na skleněných poklopech a podél kolejí, nahé, vyhladovělé a zubožené. Měli nás za smradlavá zvířata, nechutná na pohled, ostudná ale bezbranná. Jejich hrůzu a překvapení si lze jen těžko představit, když jsme se objevili ozbrojení a rozhodnutí prosadit svoje. Zajímavé bylo, že jsme kvůli tomu nemuseli svést ani moc bitev. Nejhouževnatěji vzdorovali osamělí farmáři a rybáři. Ve městech panovalo skutečné, zachraň se, kdo můžeš."

Lien si vyměnil pohled s Harl Mernem. Jeden i druhý se začali obávat nejhoršího. Odteďka Skolla podezřívali. Navíc se Zrzavec Sparn vyjadřoval s nenuceností a matoucí lehkostí. Vypadalo to, že se vyzná v ekonomice i zeměpise, hlavně v tom starém, a jak jinak než jako míšenec, žijící mezi Lidmi z Tepla, mohl získat všechny tyto znalosti. Nechápali, jak mohl zůstat po léta neodhalen.

„Jednali jsme tak, aby jim zůstalo jediné východisko: útěk. Život zachránil ten, kdo si odnesl jen skutečné minimum. Zbytek ani nechtěli. Mluvím o obyvatelstvu, žijícím pod poklopem. Osamělí farmáři museli být většinou zabiti. Jakmile se rozšířila zpráva o povstání, likvidovali Zrzavé Lidi, žijící poblíž jejich zařízení. Byl to masakr, nešetřící ženy ani děti. Třebaže právě ony byly opravdu mírumilovné a neschopné chopit se zbraní. Nikdo z nich se nebránil, nikdo nevzal kus ledu nebo železa, aby jím mrštil po svém katovi. Domníváme se, že jich byly vyhubeny tisíce. Poté, co se stanice Lidí z Tepla vylidnily, museli jsme jednotlivá místa odporu postupně zlomit. Pokaždé jsme jim nabízeli možnost odejít, posílali jsme za nimi..." chvíli hledal přesný výraz, „posly a vyjednávače... Zabíjeli je, aniž by je vůbec vyslechli. Navázali jsme s nimi rádiové spojení, ale smáli se nám do očí a říkali, ať přijdeme, jestli si troufáme. Teprve až jsme jim roztavili laserem kopule, začalo jim to docházet, ale jen některým, ne všem. Třicet procent z nich souhlasilo s odchodem, zbytek..."

Skoll se neptal na věci, které chtěli vědět jeho přátelé. Opravdu nebyla naděje, že by ti lidé přistoupili na spolupráci s Ledovými Lidmi? Chtěli Zrzavci skutečně pásmo osídlené výhradně jimi a žádnou další lidskou bytostí? Lien si kdysi přečetl v knize o Historii, že za stejných podmínek vznikl židovský stát a že skončil tragicky.

„Co uděláme s těmihle?" zeptal se Skoll a ukázal na Liena a Harla.

„O tom se dohodneme."

„Neobáváte se útoku Transevropanů? Shromáždili fantastickou sílu. Nebudete schopni zničit obra, který jen čeká, až udeří hodina invaze."

„Nezaútočí, dokud si nebudou jisti odolností pobřežního ledu."

„Zkontrolují ho," řekl Skoll.

Zrzavec se pobaveně zasmál:

„Transameričané potřebovali získat čas. Použili tajné metody, aby narušili kru a snížili její nosnost."

13

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

Ledový Národ

Vyrovnávací hala Glass Station, zničená raketami průzkumného vozidla PR-17, nebyla opravena a v městě panovala krutá zima. Oba Transevropané však byli zavřeni v docela útulném izotermickém voze, v jednom starém vagónu luxusního vlaku, vybaveném salónky, kuchyněmi a spacími kabinami. Svlékli je z kombinéz, takže nemohli uprchnout.

Z oken kuřáckého salónku mohli pozorovat pohyb nového obyvatelstva Glass Station, Ledových Mužů a Žen, ale i míšenců; vyskytovali se v poměru přibližně jedna ku čtyřem. Obyvatelstva zároveň bojechtivého i mírumilovného. Ne všichni z mužů měli zbraně a ne všechny ženy se věnovaly kuchyni nebo úklidu. Měli tu něco na způsob společné jídelny pod širým nebem, kde se podávala potrava uvařená na plynovém sporáku. Sklářské dílny nejely naplno.

„Když tehdy vjel průzkumný vůz do města, Zrzavci už tu byli," pronesl tiše Lien. „Různými komíny museli odvětrávat teplo, které je pro ně od minus deseti nahoru nesnesitelné. Zaútočilo jen početně malé komando, aby se Hlavní Štáb příliš nepoplašil a aby Zrzaví Lidé měli čas ukončit obsazení tohoto území."

„Podívejte, děti!"

Vystupovaly z vozu na nástupiště, které bylo hned naproti, jako poslední vyšel ze dveří míšenec.

„Učitel, právě skončilo vyučování. Je šest večer a vracejí se domů."

Osvětlení bylo záměrně nevalné. Báň ze skleněných plošek by jinak odrážela silné světlo, viditelné na desítky kilometrů. Organizaci těchto tvorů, tak odlišných než byli oni, shledávali stále častěji mnohem efektivnější.

„Všechno to má svůj prapočátek," řekl Harl Mern. „Jsem etnolog a mohl jsem studovat skupiny lidí, náležejících k rase Teplomilných, kteří žili v době ledové v primitivních kmenech. Jsem přesvědčený o tom, že stereotypy, které usměrňují život těchto lidí, jsou získané a hluboké. Nemohli je ovšem získat za sto let. Vezměte si třeba tlupy, které jsme pozorovali, zvláště tlupu Jdrou."

Jméno té mladé dívky vždy znovu otevřelo Lienovu ránu. Nemohl zapomenout, snil po nocích a pokaždé to byly sny nadmíru erotické a zároveň velmi něžné. Vymýšlel svět, kde by se mohli potkávat, aniž by trpěli chladem nebo teplem. Bláznivě se v nich milovali a hráli si spolu. Jdrou se naučila mluvit jeho řečí a vyjadřovala se naprosto dokonale. Její kultura se obdivuhodně rozvíjela, ale tělo zůstávalo pořád stejně živočišné, takže při milování zakoušeli netušené rozkoše. Byl těmi sny posedlý, nedbaje na jejich nereálnost. Pomalu začínal propadat šílenému pomyšlení, že by mohli najít možnost spolu žít. Ještě nevěděl jak, dosud nad tím pořádně nepřemýšlel.

„Zkrátka," řekl Harl Mern, „několik Zrzavých Lidí získalo solidní a široké vzdělání, nejspíš v průběhu několika let. A ti pak zase dál předávali ostatním nejdůležitější poznatky. Prostě takové příležitostné rychlokursy."

„Čistě v oboru válčení?"

„Nevím, ale po tom, co jsme viděli, si to nemyslím. Museli možná obětovat celou jednu generaci na přepady a obranu, ale tyhle děti určitě získávají mírumilovné vzdělání."

„Na jakých kulturních základech, snad našich? To by bylo šílenství. Naše současná společnost není zrovna dvakrát zdravá. Celá filosofie zisku a zároveň závislosti na Společnosti vytváří neurotickou atmosféru."

Mohli si vařit, co chtěli, lednice byly plné všeho možného. Lien se vařením bavil, aby mu uběhl čas. Skolla už dlouho neviděli a uvěřili, že jejich přátelství vzalo zasvé.

Toho večera popíjeli poslední sklenku jaksepatří staré vodky. Harl Mern kouřil svoje červené euforizující doutníky, kterých našel celou krabici, když tu kdesi ve voze zazvonil telefon. V salónu to nebylo, takže museli delší dobu hledat, než našli přístroj kdysi vyhrazený jen vlakvedoucímu. Jeho kabina byla na patře, kam se dalo vylézt po žebříku.

Lien zvedl sluchátko a poznal Skollův hlas.

„Už dlouho se snažím nějak s vámi navázat spojení. Všechny linky jsou pochopitelně střežené přáteli, kromě téhle zvláštní. Především vás chci uklidnit. Zrzavci s vámi nemají absolutně žádné nekalé úmysly. Snažím se je přemluvit, aby vás využili jako zplnomocněnce k jednání s Transevropským Hlavním Štábem, ale ten nápad se v nich musí nechat uzrát. Vím, že vám jinak nic nechybí."

„Přišel jste na to, odkud se vzali ti Zrzaví Lidé, kteří mluví jako vy nebo já a mají vysokou kulturní úroveň?"

Měli pocit, že mu Harl Mernova otázka silně vadila.

„Víte," navázal etnolog, „nedělejte ze mě blbce. Třeba takový Sparn potřeboval léta, aby se dostal na tuhle úroveň, ale už i jeho rodičovská generace musela žít v jiných podmínkách než žijí obvykle Zrzaví Lidé. Řekněme, že jeho rodiče už museli umět správně mluvit, číst a psát, aby on sám dosáhl podobné nenucenosti."

„Nevím zatím, jak dosáhl své úrovně vědomostí," odpověděl Skoll. „Chtěl jsem vás jen uklidnit a dát vám naději."

„Pořád jste ještě náš přítel?" zeptal se Harl na to, na co se ostýchal zeptat Lien.

„Jistě, samozřejmě."

„Ale nová republika Ledu vás přesto fascinuje, ne?“

„Přesně tak. Nečekal jsem něco takového, člověka to úplně uchvátí.“

„Zůstanete tady s nimi?“

„Ještě jsem se nerozhodl. Musím náš rozhovor ukončit. Pokusím se vám zavolat zítra v poledne nebo večer ve stejnou dobu.“

Druhého dne se Lienovi podařilo oživit televizní kameru nalezenou ve voze a umístil ji v kabině vlakvedoucího, odkud bylo vidět velkou část této městské čtvrti Glass Station. Mohli tak odtud provádět mnohá zajímavá pozorování, jak v ní žijí noví obyvatelé.

Organizace společnosti byla, jak se zdálo, založená na kolektivismu. Společně jedli, společně plnili určité úkoly. Ale vypadalo to, že spát mohou, jak chtějí. Někteří nebyli zvyklí na pohodlí lůžka, a tak spali natažení všude možně, na nástupišti mezi kolejemi, na holém ledu, který se na některým místech znovu vytvářel. Jiní zřejmě odcházeli na noc spát do vozů.

Pak se toho Lien nabažil a prohlížel si časopisy, které tu zapomněli dávní cestující. Harl Mern pokračoval v pozorování a po nějaké době ho vzrušeným hlasem přivolal. Lien se přišel podívat na obrazovku a spatřil muže a ženu, jak leží v jakési jámě a vášnivě se spolu mazlí.

„Tak vy tady šmírujete,“ prohodil Lien poněkud rozpačitě.

Podívaná ho zajímala, ale naplňovala ho žárlivostí. Představil si, že je s Jdrou a dělá něco podobného, a nebyl schopen takové pomyšlení snést.

„To je moc zajímavé, kamaráde, a to z mnoha důvodů. Za prvé se schovávají, což je něco nového. V našich společnostech můžete v jednom kuse vidět tyhle lidi, jak se na kopulích milují. Naši strážci počestnosti se nad tím nepřestávají pohoršovat. Tihle se schovávají a od chvíle, co je tady pozorujeme, jsme zatím neviděli, že by souložili na veřejnosti. Za druhé je to už pěkná doba, co se mazlí a ještě se nespojili. Muž právě ejakuloval, ale žena ještě nedosáhla orgasmu. Zdá se, že používají nejstarší a z hlediska oplodnění nejbezpečnější prostředek na světě: vzájemnou masturbaci.

Lien se už neodvažoval na obrazovku podívat. Neměl natolik vědecký přístup k věcem jako Harl, aby se mohl dívat bez toho, že by pociťoval vzrušení.

„Tihle samci jsou mi pěkní frajeři. Už si užil a stejně je připravený začít znovu. Proč pořádně nesouloží? To by mě teda zajímalo. A hele! Tak slečna už si taky přišla na své. Sakra, ta je tak divoká, že ho tomu svému kamarádovi snad utrhne. No prosím, tak on jde na to znovu...“.

Lien šel pryč. Vzpomněl si na sladkou ženskost Jdrou, kterou objevoval svými prsty. Možná, že by to bylo řešení, pomilovat se tímhle způsobem, bez spojení. Jen poskytovaná a přijímaná rozkoš. Člověk se s tím těžko smiřoval, ale co když to byla jediná možnost pro tak rozdílnou dvojici jako je Dívka Ledu a Muž z Tepla?

„Teď se zvedají a rozcházejí, jen tak. Mladík se nám trochu čistí. Má od čeho. Není jim dvacet, víte. Říkám si, jestli tohle etnikum, které pozorujeme, neprožívá zrovna období puritánství.“

„S civilizací přichází spoušť,“ řekl Lien. „V tlupách se nechovají způsobem, připomínajícím naše zvrácenosti.“

„Myslím si přesně totéž. Ale proč se u nich vyvinula tahle svým způsobem zbytečná morálka? Nevěřím, že během několika let, měsíců nebo snad dní pochopili, že milovat se před ostatními je šokující.“

„Co tím chcete říci?“

„Řekl bych, že k nim někdo cizí přinesl nevhodnou morálku. Jako je ta naše. Co jsem etnologem a zajímám se o Zrzavé Lidi, nikdy jsem se nesetkal s tím, že by se nějaká dvojice takhle chovala. Nikdy. Všiml jste si také, že je město čisté a že chodí na veřejná zařízení?“

„Čistě otázka hygieny.“

„Možná, ale určitě tu bude i nějaké morální pravidlo, kterého se bojí. To děvče před chvílí nechtělo otěhotnět. Protože se tahle dočista přirozená věc nejspíš stala v současných podmínkách zločinem.“

„Kam na to všechno chodíte?“ otázal se Lien trochu popuzeně. „Je normální, že civilizovanější Zrzavci vnutili svá omezení těm primitivnějším.“

„A já tvrdím, že to není normální. Neodpovídá to jejich chování.“

Lien dál nenaléhal a znovu se ponořil do svého čtení, zatímco Harl pokračoval ve svém pozorování. K poledni čekali na Skollův telefonát, ale neohlásil se.

Ve dvě hodiny někdo zabouchal na průhledné dveře vyrovnávací komory; uviděli asi dvacetiletou dívku, která jim nesla jablka. Někde tu musely být ve sklenících ovocné sady, aby vyrostlo něco tak kvalitního.

„Jdu za ní,“ řekl Harl.

Etnolog vstoupil do komory, kde bylo asi pět pod nulou, a dívka z druhé strany také. Byla krásná, bujných tvarů, ale chyběl jí půvab, jaký měla Jdrou. Ňadra jí kypěla zdravím a Lien, který všechno sledoval, si pojednou všiml vysušené Harlovy ruky, jež na nich spočinula. Pomyslel si, že dopolední podívaná rozproudila ve vyzáblém starci chlípné myšlenky.

Dívka se rozesmála a nepřestávala, ani když jí etnologova ruka sahala na břicho a nakonec i na místa mnohem intimnější. Pořád se smála, ale zároveň se otáčela, aby zjistila, jestli je někdo nesleduje. Pak jako by řekla několik slov, dala vědci košík do rukou a odešla.

Harl Mern vstoupil s okouzleným výrazem.

„Považujete mě jistě za staré čuně, které využilo situace, že?“

„Jistě máte nějaké vysvětlení.“

„To děvče bylo ochotné se se mnou pomilovat, ale řeklo mi, že se vrátí radši v noci, protože by o tom neměli vědět kněží.“

Tentokrát Lien nadskočil:
„Tohle že řekla?“
„Slovo kněží řekla anglicky.“
„Vy jste ji schválně hladil, abyste zjistil, co udělá?“
„No, nejsem zas takový pokrytec, abych tvrdil, že jsem si přitom neužil potěšení, i když nejsem schopen fyzické žádosti. Už léta trpím intimními potížemi a bylo by zbytečné se teď o nich šířit, abych tak řekl. Ale chtěl jsem mít jasno. Vypadalo to, že se třese na to, abych pokračoval, ale zároveň měla pořádný strach, protože jí stály chlupy po těle, hlavně na šíji.“
„Co je to za kněze, Neokatolíci?“
„Nemám ponětí.“
„A dalo by se to poznat?“
„Vzpomínáte si, že jsme zaznamenali pětadvacetiprocentní přítomnost míšenců?“
„Ano, jedna ku čtyřem.“
„Mysleli jsme si, že míšencem je každý Zrzavý Člověk, který má na sobě aspoň kus nějakého oblečení.“
„Jistě.“
„Ten poměr bude nižší. Předpokládám, že ti neznámí kněží taky nosí šaty. Nemohou ostatní nutit k puritánství, pokud by nežili jako oni. Myslím, že se o tom brzy budeme moci sami přesvědčit a naše objevy budou úžasné a truchlivé zároveň. Právě takhle se to dělá, když se má zlikvidovat celá civilizace, třebas i primitivní.

14

Ledový Národ

Když jim Skoll večer v osm zavolal, byl Lien štěstím bez sebe, že slyší jeho hlas. Dopadla na něj samota, měl mizernou náladu a nemohl už snést, že je zavřený. Harl Mern pokračoval ve svých pozorováních, dělal si poznámky a utíkal se ke své práci. Vždycky a všude si našel prostředek, jak zaměstnat svou mysl, ale podívaná v Glass Station, která se kolem něj odehrávala, ho rozpalovala a on hromadil svoje poznámky. Lien mu řekl a nikoli bez kapky zlomyslnosti - že i kdyby je snad Zrzaví Lidé pustili, určitě je prošacují, takže si své poznatky nebude moci odnést, a že je tu také riziko, že jich zneužije Hlavní Štáb, aby Ledový národ porazil.
„Zítra,“ oznámil jim Skoll, „vás přijme Revoluční Rada. Pověří vás naprosto konkrétním posláním.“
„A co vy?“
„Já zůstávám. Především jako rukojmí, ale přijímám to dobrovolně. Fascinuje mě, co se tu děje.“
„My se neuvidíme?“
„Pokusím se o to. Zatím se můžeme bavit a to není tak zlé.“
„Řekněte mi, Skolle,“ pokračoval Lien na tichý rozkaz Harl Merna, se kterým to pořádně šilo, „cože to mají ti Zrzaví Lidé za nové způsoby?“
„Co tím myslíte?“ suše opáčil Skoll.
„Už se nechovají jako obvykle, dokonce to vypadá, že dodržují jakousi morální linii, přímo bych řekl strohou morálku, silně poznamenanou puritánstvím. Viděli jsme tu zvláštní věci.“
„Kam tím míříte?“ řekl Skoll s jakousi vehemencí. „Co jim chcete vyčítat? Že se vzbouřili a setřásli okovy té vaší rasy?“
„Ale vůbec ne, kamaráde, o tohle nejde, smysl mojí otázky jste moc dobře pochopil. Ale pokoušíte se ji obejít, protože i vás ten pohled trápí. Viděli jsme dvojici, která se při milování schovávala... Byli neklidní a navíc se jen mazlili.“
„Byl byste radši, kdyby souložili před vašima očima jako zvířata, jako tažní psi? To byste mému lidu přál?

Nestydatost a almužnou trochu jídla?“

Lien si musel dávat pozor, aby se nerozčílil. Harl Mern si toho všiml a s chápavým úsměvem mu vzal sluchátko:

„Poslyšte, příteli, to jsem já, Mern. Ti lidé prošli jinou výchovou, je to tak? Nepřišli od primitivních kmenů a led na báních neškrabou už pěkně dlouho, co?“

„O co vám jde? Vadí vám, že jsou civilizovaní?“

„Vůbec ne. Naopak, jsem nadšen tímto jejich vývojem a doufám jen, že se nedopustí stejných hloupostí, jako my. Obecně vzato, na téhle stařičké zemi, která viděla svítit slunce, neměly primitivní národy moc štěstí. Většinou se je všelijací misionáři snažili zcivilizovat a tím způsobili jejich vymizení. Ach ano, obvykle to mysleli dobře a nepoužívali násilí. Jenže národ, kmen či skupina zbavená své identity, víry, dokonce i kultury, pokud vám to slovo nepřipadá příliš domýšlivé, takový národ, kmen i skupina zanikne.“

„Chtěl byste, aby vám káleli a souložili před očima a zachovali si tak tu vaši slavnou kulturu?“

Lien si uvědomoval, že poručík se v různých situacích vždycky choval velmi odměřeně. Musel jistě trpět při pohledu na své lidi, kteří pracovali na kopulích nazí a chovali se stejně přirozeně jako zvířata. Viděl v tom nestydatost a ponížení, zatímco Zrzaví Lidé odlišně žili i odlišně uvažovali. Skoll měl vojenskou a důstojnickou výchovu, pro něj fakt, že Zrzavec nosí zbraň, třebaže měl mírumilovné názory, byl pokrok.

„Odkud se vzal tenhle nový mravní řád, Skolle?“ zeptal se naivně etnolog. „Jak se to podařilo, vychovat je za tak krátkou dobu tímhle hrozným způsobem?“

„Nevím, ale říkám vám, že jsem na svůj národ hrdý. Město je čisté, lidé se chovají jako skuteční lidé... Já osobně schvaluji všechno, co se udělalo, i když vy s tím nesouhlasíte. Všechno něco stojí.“

„Pořád ještě uctívají Bílého Vlka?“ zeptal se rychle Mern, protože se obával, že mu přítel praští telefonem.

„Bílý Vlk není bohem. Bílý Vlk patřil mezi pověry. Národ, který se chce vzbouřit a postoupit o kus dál, nemůže uctívat podobné hlouposti. Ve školách, které tu vznikají, běží doplňkové vyučování, a tam se učí, kdo vlastně byl Bílý Vlk. O Vily Fukovi se mluví jako o stvořiteli rasy. Ale bez kultu osobnosti. Fuk se dopustil omylů i zločinů. Tyhle věci musí vyjít najevo.“

„Takže už nemají náboženství?“ podivil se etnolog.

„Proč to říkáte? Misionáři pomohli Ledovému Národu vyjít ze tmy a zaujmout místo, které jim náleží. Je normální, že většina těchto mužů a žen věří v jediného dobrého a spravedlivého boha a chodí na mše do kostela.“

„Do jakého, Neokostela?“

„Ten nebo jiný, důležité bylo, aby se celá věc podařila a výsledek opravdu není špatný. Nechcete raději vědět, jak si Zrzaví Lidé opatřili zbraně? Neměli vždycky lasery. To ten pirát Kurt, ten šílenec na obří lokomotivě jim jich dodal plné bedny. Jen tak, aby naštval Společnosti. Jezdili ze severu země a vozili toho obrovské množství. A taky zlato pro budoucí vzbouřence. Je to divný člověk. Míšenec, stejně jako já. Ale on nevěří ani v Boha ani v ďábla. Je to naprosto šílený anarchista.“

„Takže vy jste, Skolle, spokojen s tím, co se tu děje?“

„Úplně. Nový stát každým dnem roste. Moc mě mrzí, že vám to říkám, ale objevili Žraloka v tom malém ovčáckém městečku.“

„Jak se vrátíme zpátky?“ vylekal se etnolog.

„Přes frontu.“

Zavěsil a oba zajatci na sebe dlouze pohlédli, pak se vrátili do salónu. Lien otevřel další láhev vodky a naplnil sklenice. Harl Mern si povzdychl:

„Myslím, že Skoll je ztracen jak pro nás, tak pro Společnost, a nakonec i pro zdravý rozum. Nevěděl jsem, že tak silně toužil po pořádku a moralizování. Měl jsem zato, že v něm Neokatolíci nebudili moc velkou důvěru.“

„Nikdy o nich nemluvil a na druhé straně hranice je kritizoval jen zřídka. Domnívám se, že nějaká misionářská kongregace musela vychovat určitou malou skupinku Zrzavých Lidí, a to už před nějakou dobou. S naprosto přesným a dlouhodobým cílem. Nová katolická církev se obávala, že Společnost sebou nenechá příliš snadno mávat. Moje přítelkyně Floa mi řekla, že správní rada zakázala církvi vlastnit akcie. Neokatolíci se přesto nevzdali snahy ovlivňovat chod věcí. Přes veškerou svou snahu a umíněnost se jim u Lidí z Tepla nikdy nepodařilo pořádně se prosadit. Nemají mnoho kostelů a na některých místech je úplně ignorují. Tak došli k závěru, že jedině moc, nebo přinejmenším tajná moc, jim umožní rychle zakořenit. Chtějí dobýt tělo i duši. Tahle doba ledová jim přišla náramně vhod, nemohli si nechat ujít příležitost. Věřili, že se lidé vrhnou na náboženství, jenže oni měli na prvním místě teplo, pak žvanec a nakonec bezpečí, které jim poskytovala Společnost.“

„Chcete snad hájit Společnost?“ zeptal se etnolog celý nesvůj.

„To ne, ale představuje menší nebezpečí. Jelikož Společnost velebí zisk a svou organizaci, musí tolerovat určitou volnost mravů.“

„Taky jako ventil,“ ušklíbl se Harl.

„Ano, máte pravdu. Ale to umožňuje mít jistou svobodu. Společnost je možné porazit. Je to sice velké riziko, ale jde to. Neokatolíky a jejich novou Inkvizici už by porazit nešlo.“

„Tady už jste dost vedle... Až sem bylo vaše pojetí jakžtakž přijatelné. Myslíte si snad, že chtějí v Novém Římě destabilizovat Společnost?“

„Přesně tak. A Zrzaví Lidé jim k té jejich velikášské politice dobře poslouží. Brzy budou moci říkat: Jen se podívejte, co se děje v Panamerické. Zrzaví Lidé se ve východní části Koncese chopili moci. Ohrožují nás. Zrzaví Lidé, to je Chlad a Zlo..“

„Kázání bratra Ignáce, viďte?“

„Přesně tak. Pomáhají jim vytvořit stát, ale jen proto, aby co nejvíc vyvolali hněv u Lidí z Tepla. Mám strach, Merne,

hrozný strach. Lidé jako bratr Ignác a bratr Petr budou organizovat pogromy a masakry Ledového Národa. Budou to ohavná jatka. A všichni dají kněžím zapravdu, všichni propadnou nenávisti ke Zlu, symbolizovanému Chladem. Jak prosté."

„To je skutečně skličující," mumlal Mern. „Musíme se co nejrychleji vrátit zpátky a uvědomit o celé situaci majora Londala."

Lien pesimisticky potřásl hlavou:

„Major Londal nemá Zrzavé Lidi rád. Jako ostatně všichni. A navíc vidí příležitost, jak na tyhle obětní beránky nasměrovat hněv obyčejných lidí. Zatímco budou masakrovat Zrzavce, zapomenou, že válka proti východu i západu přešlapuje na místě, že je dodávky energie na frontu obírají o teplo, světlo, potravu i svobodu. Chtějí získat čas, a to co nejvíc. Doufali, že dobudou podmořská ropná a plynová pole, ale zastavila je pobřežní kra a Zrzaví Lidé."

„Začarovaný kruh."

„Ano a k tomu pořád Mráz. Pobřežní kra, Zrzavci."

„Co uděláme?"

„Nezbývá než upozornit majora Londala. Možná, že pochopí, že se ho nesnažíme oklamat."

Jeden jak druhý měli špatné spaní. Na druhý den jim přinesli izotermické kombinézy. Venku na ně čekali dva muži. Dva obři s nádhernou kožešinou. Barvy tavené mědi, která jim stékala od hlavy až k patě. Poprvé měli tito Zrzaví Muži na sobě cosi jako spodky, v nichž vypadali poněkud směšně. Vypadalo to, že jim dokonce i překážejí.

Odvedli oba Transevropany před Revoluční Radu, které, jak se zdálo, předsedal Sparn. Skoll tu nebyl, dokonce ani jako pozorovatel mezi členy. Lien, který si prohlížel všech deset mužů, usazených za dlouhým stolem, si všiml, že tři z nich mají na krku něco na způsob velké medaile s bílým praporem a černým křížem a zachvěl se.

„Rozhodli jsme se, že vás pošleme k vašim s poselstvím míru," pronesl zřetelně Sparn. „Víme, že jste přišli, abyste pochopili, co se tu děje. Teď už to zhruba víte."

„Co máme říci našim nadřízeným?" zeptal se Lien.

„Nejdřív byste měli vědět, že dnes ráno se tři velké vozy transevropské flotily pokusily zaútočit na tuto krajinu a že všechny tři se vším všudy zmizely."

„Chcete tím říci, že se probořili v ledu a odpočívají teď na dně bývalého Severního moře?"

„Přesně tak", odpověděl Sparn. „Bude tam tak dva tisíce utonulých obětí. Panameričané tu nainstalovali jedinečný systém, který zeslabuje pobřežní led. My ho známe a využíváme. Hlavní Štáb vaší Společnosti se může pokusit o odhalení tohoto tajemství. Možná se mu to podaří, ale nebude moci zabránit tomu, aby se kra nezhroutila pod váhou jejich monstrózních bojových vozů."

„Jaké jsou ty vaše mírové návrhy?"

„Vojska se musí stáhnout na třicet kilometrů od hranic. A jakmile bude zahájeno příměří, musí dopravit tisícovku našich pokrevních bratrů až sem na toto území, kde se jich ujmeme."

„Celé kmeny?" podivil se Harl. „Ale to je šílenství! Jsou fyzicky nesmírně zranitelní a násilné přesazení z jejich přirozeného prostředí do prostředí civilizovaného by mohlo způsobit..."

„Nejdřív ty Zrzavé, kteří jsou vašimi otroky, kteří škrábou led na kopulích pyšných měst, kteří odklízejí odpadky a pracují pro surové farmáře a podnikatele, později se postaráme o ty primitivnější, jak říkáte..."

„Vyvoláte nenávratně rasové nepokoje," pravil Lien.

I když se mu Harl nakrásně snažil vrazit svůj vyhublý loket do žeber, nedokázal mu v jeho výčitkách zabránit. Trojice Neokatolíků na ně podezřívavě zírala.

„Co tím chcete říci?" zeptal se jeden z nich.

„Obyvatelstvo těžce ponese skutečnost, že odcházejí lidé, kteří odstraňovali led na kopulích."

Kdysi se to provádělo s použitím strojů. Pak ovšem Společnost potřebovala energii a začala k tomu využívat Zrzavých Lidí, kteří se potloukali kolem měst.

„To je všechno?" zeptal se rychle Harl. „Jiné podmínky nemáte?"

„Oznámíme je později."

„A co když Hlavní Štáb odmítne?"

„V oblasti Transevropské Koncese dojde k povstáním."

Lien potlačil zaúpění. Takže všechno bylo připraveno i z druhé strany hranice, aby se někteří Zrzaví Lidé vzbouřili. Ovšem Revoluční Rada zřejmě nevěděla, že někteří řeholníci, jako bratr Ignác, už nějakou chvíli nenávist rozdmýchávali a že Lidé z Tepla by nebyli překvapeni tak jako zdejší Panameričané.

„Kdy odjedeme?" zeptal se etnolog.

„Za chvíli."

Oba muži byli překvapeni, ale nedali to najevo.

„Můžeme dostat zpět naše osobní vozidlo?" otázal se Lien, který se obával Londalova hněvu.

„To je naše válečná kořist."

Lien a Harl byli vyvezeni z Glass Station směrem na východ na palubě drezíny, na níž se ježily bílé prapory. Vůz řídili dva Zrzavci, kteří se s nimi nebavili.

Po hodině zastavili a ukázali na železniční trať:

„Po ní se dostanete k vašim."

„Za jak dlouho?"

„Jděte."

Drezína odjela, aniž by se cokoliv dalšího dozvěděli.

„Budiž. Tak jdeme," řekl Harl, „hlavně neztrácet hlavu, jinak to nevydržím."

Za hodinu je naložil motorový pátrací vůz. Během zpáteční cesty se mohli spojit s majorem Londalem a stručně mu sdělit poslední události.

15

Ledový Národ

Hned nazítří chtěl major Londal zavézt Liena do míst, kde v pobřežním ledu trčel rozměrný obrněnec; při jízdě zabíral třicet kolejí a k cestě do Glass Town použil větší části místní Panamerické sítě. Mohl město bombardovat svými dalekonosnými raketami, ale Hlavní Štáb měl od Společnosti rozkaz, aby se v nejvyšší možné míře ušetřila zařízení, jichž by se v daném místě dalo použít jakožto opěrného bodu.

Major už předal podmínky Zrzavých Lidí z Nárazníkové Zóny, jak se jí teď říkalo.

„Budou odmítnuty," řekl Lienovi. „Nikdo je nebude brát vážně."

„Kromě případu, že se Zrzavci z naší Koncese vzbouří."

„Všichni budou zmasakrováni dřív, než se vůbec pohnou."

Lien se snažil tomuto inteligentnímu důstojníkovi vysvětlit, jak Neokatolíci kličkují a bez skrupulí Zrzavých Lidí využívají, ale major mu nevěřil. Chtěl hlavně, aby se Lien postaral o kru.

Obrněnec seděl v sedmdesáti metrové hloubce na dně, přičemž jeho superstruktury pořád ještě vyčnívaly dvacet metrů nad pobřežním ledem. Už zdálky uvažoval Lien o malém torpédoborci, všechno mu bylo jasné ve chvíli, kdy dorazil na okraj trhliny. Pobřežní led povolil v podobě jakéhosi kilometrového oválu, a to po celé délce.

„Přežilo jen velmi málo lidí - ti, co byli v té chvíli ve vysokých patrech. Vypadá to, že led povolil naráz a že sloupce vody stříkaly sto metrů do výšky a snad i víc, jinak by nevznikly na zachráněných anténách takovéhle drapérie."

Také obrovské vlny bleskurychle zmrzly, aniž měly čas se rozplynout, což celku dodávalo neobyčejného vzezření. Led jakoby rozprostřel na zbytcích mastodonta lehounká křídla.

„Panameričané měli nějaké tajemství," řekl Lien, „ale nic víc o tom nevíme. Zrzavci se tváří nadmíru sebejistě a domnívají se, že je nikdy nemůžete dobýt."

„Použijeme malé vozy."

„Budete je muset rozmístit po větším prostoru, aby se zabránilo hromadění těžké masy na pobřežní kře. Ovšem potopila se už přece i malá vozidla."

„Přesně tak," zamumlal major.

Vystoupili z lokocaru a vydali se blíž k trhlině. Kromě obrněnce se potopila ještě objemná superpevnost a křižník. Pro Společnost, která je stáhla z východní fronty a převelela na západní, to byla obrovská ztráta.

„Čekáme sibiřské vyjednávače," řekl major. „Domníváme se, že mají nějaké vnitřní problémy a že chtějí válku přerušit, ale ještě není nic jistého. Co si myslíte o té trhlině?"

Byla poměrně čistá. O něco níž led zase rychle zamrzl, ale dosud byl průhledný, takže dole ve vodě bylo vidět jeden z můstků na obrněnci. Bylo to fascinující, tím spíš, že kolem kroužily obrovské ryby.

„Žraloci," vysvětlil major. „Říká se, že přežijí každou katastrofu a umírají ve vysokém věku. V tisíci letech, snad i později."

Lien si šel pro speciální dalekohled a zkoumal trhlinu jak to jen šlo nejdál.

„Chci do té propasti sestoupit," řekl a ukázal na temnou prohlubeň, kterou si vybral.

„Příliš riskujete."

„Potřebuji ozubený převod a lano. V lokocaru máme všechno potřebné. Chci si něco ověřit."

Lokocar se přiblížil co nejvíc k okraji, nainstalovali systém, který udržoval lano dál od stěny, ostré jako ocelový břit. Led tu měl nebývalou tvrdost. Lien nenáviděl to, co ho čekalo, spouštění na konci provazu s hrozbou, že spadne na křehký led, který rychle zamrzal. Vydržel by led, neprobořil by se? Nechtěl by utonout v moři, v němž strašili žraloci z dávných věků.

Zavřel oči a když byl na dně, ozkoušel ho zlehka nohou. Nástroje měl s sebou, ale musel křiknout, aby ho posunuli k místu, kde objevil jakousi mřížku z velmi jemného drátu. Odstřihl kleštěmi čtverec o délce padesáti centimetrů a přikázal, aby ho vytáhli.

Major s lhostejností pohlížel na to, co držel v ruce:

„To musí být kus obrněnce."

„Nemyslím, protože se to táhlo dál do ledu."

„Chcete tvrdit, že to bylo v samotné pobřežní kře?"

„Prostě odpor. Zkuste ho trochu zahřát a začne propadat ledem, o tolik centimetrů nebo metrů, o kolik budete chtít. Zvolíte si padesát až sto centimetrů a necháte ho tam. Uděláte to po celé železniční síti. K tomu, aby se operace podařila, stačí, když ho dáte jen pod koleje, pod štěrk. Na tisících čtverečních kilometrech. A pustíte přímo do něj proud. Mřížka pomalu klesá, vykrajuje led a snižuje jeho odolnost."

„Led nad tím znovu zamrzne."

„Jemnost odporového drátu vyvolává vzlínavost. Vodní pára samozřejmě zkapalňuje, pak zamrzá, ale nemůže proniknout do jemných zářezů. Pobřežní kra neunese váhu ani čtyř mužů."

„Ale co napájení? V kolejích proud není a jinde také ne. Máme na to neuvěřitelně přesné měřicí přístroje. S touto hypotézou jsme počítali."

„Jistě," zamumlal Lien. „Nedala by se vykopat trať z ledového krunýře dejme tomu do takových patnácti centimetrů hloubky?"

„Laserem?"

„Ne, ručně. Chci říci s pomocí obvyklých nástrojů."

Čtveřice mužů z lokocaru se dala do práce a brzy vysvobodili několik metrů kolejiště. Lien výkop prozkoumal, ale na nic nepřišel.

„Musíme sejmout kolejový svršek."

„Jak to chcete...? No dobrá. Odřízneme kus laserem a pak ho zvedneme kladkostrojem, který vás spouštěl dolů na kru."

Operace trvala dlouho, přecházeli po ledě sem a tam a čekali, až konečně dva kusy kolejí byly venku.

„Otočte je," přikázal Lien.

Na každé z nich ihned objevili drát.

„Odporová mřížka je napojena na tyto dva dráty, kudy přitéká a odtéká proud."

„Žádný proud v nich nebyl."

„Ale ano," řekl Lien, „indukovaný proud, vyráběný vozidly flotily, jejich koly. Proud, který dosahuje obrovské hodnoty a není zjistitelný přístroji, protože jak všichni víme, vzniká, i když stroj jede na páru."

„Neslýchané," řekl major, „takže budeme muset vyhrabat každou kolej a dráty přerušit?"

„To nejde. Stačí, abyste zapomněli jeden tuhle a druhý tamhle, a je to ztracené."

„Chcete tím říci, že Panameriku nemůžeme nikdy napadnout?"

„Ale ano, ovšem musíte vystavět nové tratě." „To by bylo šílenství, potřebovali bychom měsíce na to, abychom se dostali o pár kilometrů dopředu! Můžeme za pár hodin nahradit trať zničenou raketou, ale ne celou železniční síť na desítkách, stovkách a tisících kilometrech. To by nás stálo veškerý hutnický materiál, veškerou energii."

„Válka až příliš plýtvá surovinami. Jednoho dne nám bude scházet úplně všechno. S touhle musíme co nejdřív skoncovat."

Major na něj úkosem pohlédl: „Nezapomínejte, prosím, s kým mluvíte." „Nezapomínám. Ale tahle pobřežní kra je neschůdná. A pokud dáte rozkaz k útoku, bude si každé vozidlo samo vyrábět elektrický proud ke svému zničení."

16

Ledový Národ

Kabaret Miki se vrátil z turné po několika severních posádkových městech a zastavil se v Transit Station. Yeuze znovu vstoupila do Lienova života, ale pochopila, že jejich milostný vztah už neklape.

„Vracíme se do hlavního města Grand Star Station zkoušet nové představení. Ředitel se domnívá, že tam budeme asi dva měsíce, než novou revui dokončíme, zároveň poběží každý večer představení. Kdybys mě někdy potřeboval, víš, kde mě najdeš."

Odjela se smutným úsměvem a on ji nechal jet. O půlhodiny později už na ni ani nepomyslel. Od svého návratu do Glass Station zoufale pátral po tlupě Jdrou. Harl Mern ho na jeho expedicích doprovázel. Major Londal svolil, že jim dá k dispozici izotermické vozidlo s vlastním pohonem, notně zastaralý a pomalý parní vůz. Nedostali žádnou skříňku, udělující přednost, takže museli snášet veškerá omezení provozu a dávat přednost i poslednímu soukromému vozu, vybavenému pouhou červenou skříňkou. Ale cestovali hlavně po vedlejších tratích místního významu, které spojovaly osamělé farmy a bezvýznamné chovné stanice. Občas narazili na stopy Zrzavých Lidí, ale sledovali je marně.

Začaly prosakovat nafouklé a překroucené fámy o tom, co se přihodilo na západní frontě. Osamělí farmáři se domnívali, že je Zrzaví Lidé nakonec napadnou a skupovali pušky, povolené k odstřelu vlků. Pronásledovali skupiny Zrzavých v okolí jejich sídel a už jim přestali nabízet někdejší práce, jako odstraňování ledu či odvoz odpadků a zbytků z farem.

„Tahle paranoia se dala předpokládat," pravil Harl Mern. „Společnost nehnula prstem, aby zabránila novým obavám a růstu násilí proti Ledovým Lidem, kteří jsou ve skutečnosti docela neškodní. To, co jsme viděli na druhé straně hranic, je přece zcela výjimečné."

„Revoluční Rada pohrozila, že vyvolá nepokoje."

„Jistě, určitě existuje pár jedinců schopných provést vojenskou akci a vycvičit ostatní, ale nevěřím, že by to byl všeobecný jev, jak si myslí oni. Tihle lidé se svým společenským postupem a kulturním skokem odtrhli od primitivních tlup všech těch chudáků, kteří drhnou led za pár hrstek potravy. V typech, jako je Sparn, se už vyvíjí abstraktní myšlení, koncepce na hony vzdálené skutečnosti. Zorganizují pár přepadení, pošlou pár ubožáků na smrt, nadělají z nich podle potřeby mučedníky a pojedou si dál podle té své pyšné dialektiky."

Jednoho dne se objevily první mrtvoly. Přesně tři. Dva Zrzaví Muži a jedna žena. Ležely kus stranou od jednokolejky, po které se už slabou hodinku šinul jejich samohybný vagón. Harl a Lien šli ta tři těla ohledat a objevili stopy po kulkách. Byli zastřeleni na útěku, nepochybně z vozidla jedoucího po kolejích.

„Vyfotíme je," navrhl Mern, „a oznámíme to veliteli na příští zastávce."

Jmenovala se Karl Station podle zakladatele první místní farmy, malé zemědělské osady; velitel stanice přijal zprávu lhostejně, bez zájmu pohlédl i na fotografie Zrzavců.

„Nejspíš jsou to lovci, co jezdí po kraji na dobytčáku a baví se odstřelováním tý zvěře."

„Žádné Zrzavé Lidi tu nemáte," řekl Harl Mern a zvedl oči k prastaré a místy záplatované prosklené báni.

„Jo, nemáme. Zmizli, je to asi dva tejdny."

„Po stěnách už roste led a za chvíli všechno zamrzne," zavěštil si Lien. „Jakmile bude tíha příliš velká, kopule se zhroutí."

„Vytvoříme četu dobrovolníků. Co mám podle vás dělat, lidi už ty tvory tady nechtějí."

„Vyhnali jste je?"

„Dalo by se to tak říct. Jeden dobrák dokonce prostřelil sklo. Koukejte, tamhle je ještě vidět rozbitá tabulka. Trefil takovou tu samičku. Celá banda odtáhla. Byla to spíš sranda, že jo. Jasně, že s tím jsou pořádný problémy, ale určitě se najde brzo nějakej systém, jak ty podělaný skla čistit."

„Uděláte něco s těmi třemi zavražděnými ubožáky?"

Velitel stanice zvedl ruce k nebi:

„Co chcete, abych s tím udělal? Přesné zákony ani předpisy nejsou. Existujou chráněné druhy, že jo, bílý medvěd a tuleni, kteří se objevují občas v dírách... Ale Zrzaví Lidi..."

„Co je to za lidi na tom dobytčáku? Znáte je?"

„Já se do toho nebudu plíst. Já mám svý práce dost s řízením stanice. Hapruje nám elektrárna. Už je stará přes sto let a nestačí s dechem."

„Opravte si skleněný kryt a získáte pár stupňů navíc," pronesl Lien sveřepě.

Od toho okamžiku se Zrzavci museli vyhýbat železničním tratím, protože už za sebou nenechávali obvyklé stopy, jako byly chuchvalce plavých chlupů, výkaly nebo oválné důlky v ledu po spáčích.

„Ale jak se v tomhle kraji budou živit? Mohou chytit pár polárních zajíců nebo toulavých psů, jenže oni jsou zvyklí dostávat potravu výměnou za práci na kopulích."

Občas se vydali po soukromé trati, náležející k některé zemědělské usedlosti, ale nejezdili až k hale, jen se rozhlíželi, jestli někde nespatří Zrzavce. Vždycky marně.

Po dvou dnech vysilujícího pátrání se vrátili do Transit Station a dozvěděli se, že skutečně došlo k povstání v jakémsi městě, jehož jméno cenzura zakázala zveřejnit. Dvacítka ozbrojených Zrzavých Mužů a Žen napadla hlídku kopule a pokusila se ji zničit, aby mohl smrtonosný mráz proniknout do města. Chtěli donutit obyvatelstvo k útěku, případně je držet v jejich domovech, dokud se celého území nezmocní. Ale hlídka se srdnatě postavila na odpor. Pak přiběhla asi stovka obyvatel, všichni se zbraněmi. Útočníci byli zcela rozdrceni. Zrzaví Lidé, kteří pobývali na městské kopuli, využili následující noci a zmizeli.

V Transit Station čistily kopuli oddíly vojáků. Používali moderních prostředků, kterými změkčovali led a pak ho odhazovali lopatami. Jenže vojáků nebylo tolik, aby mohli být vysláni do malých okolních osad.

Také se mluvilo o tom, že největší bojové jednotky flotily a značná část obrněných vlaků odjela ze západní fronty na východní a že je plánován rozsáhlý útok proti Siberiáně.

Harl Mern chtěl pár dní zůstat ve městě, aby si mohl přepsat své poznámky a popřemýšlet nad všemi problémy Lidí z Chladu. Lien se chystal odjet sám a protože počítal s poměrně dlouhou výpravou, šel majora Londala požádat o poukázky na palivo a potraviny.

„Jste glaciolog," řekl mu major, „ne etnolog. Pokud vás Harl Mern nemůže doprovázet, nemáte proč shánět nějaké osamělé tlupy."

„To, co se děje, je příliš vážné, než abychom mohli zůstat lhostejní," opáčil Lien. „Nemůžete odmítnout, co po vás žádám. Jde o přežití toho národa."

„Ohrožena je naše civilizace. Už dvě stě padesát let bojujeme proti ledovcům a zimě, vyčerpáváme se v jakémsi stíhacím závodě, abychom vůbec zůstali naživu. Ti primitivové nemají v našem plánu na přežití místo. Musí se o sebe postarat sami."

„Musíme je nechat jen tak masakrovat?"

„Jsou ustavičnou hrozbou. Jejich vůdci je poštvali proti nám, kteří je tolerujeme a dokonce živíme."

„Vy ty vůdce přece znáte, jdou za jediným cílem. Zrzaví Lidé jsou jim k smíchu. Zajímejte se trochu víc o Neokatolíky a..."

„Proč je nezakážeme, chcete říct. Jenže to by byla velká chyba. V ilegalitě by se rozbujeli ještě víc. Společnost již přijala některá opatření, například nesmějí vlastnit akcie."

„Jednoho dne tu budou nejsilnější a upálí vás na hranici."

Major Londal se neznatelně pousmál.

„Sejdeme se tam spolu. Co chcete dosáhnout tím svým ježděním po severu Koncese a sháněním se po primitivních tlupách? Co vlastně přesně hledáte?"

Lien zbledl. Tuší snad něco o Jdrou, o jeho fyzické touze po dívce v rezaté kožešině?

„Uzavřu s vámi takouvou smlouvu, Lien Ragu. Dám vám povolení, palivo a jídlo na deset dnů, ale zavážete se, že se po návratu budete zabývat pobřežním ledem a budete vědomě usilovat o vyřešení tohoto problému. Musíte nám pomoci, Lien Ragu. Společnost potřebuje vyhrát tuhle válku. Musíme dojít až ke Grónsku. Tam je energie ve formě geotermického tepla. A fantastická ložiska. Mohly by se tam vystavět obří elektrárny. Panameričané je poněkud zanedbávali, protože využívají svých zdrojů na jihu."

„Jsem pouhý glaciolog. Nemohu vám vybudovat nové sítě železničních tratí, což je to jediné možné řešení."

„Přece musí existovat ještě nějaké jiné. Znáte všechny jevy, související s tvorbou ledovců. Copak nelze zabránit nějakým jednoduchým a levným způsobem tomu, aby se led působením těch ďábelských odporů nelámal?"

„Nevím, snad ano."

„Jsem si jist, že už zhruba nějaké takové řešení máte."

Lien už skutečně o všem přemýšlel, ale zatím o tom nechtěl mluvit v obavě, že ho major nenechá odjet. Působení elektrických odporů, které měnily ledovec na drť, usnadňovalo teplé spodní moře. Mezi vodou a ledem často zůstával volný prostor, kde se ohříval vzduch. Stačilo by sem instalovat nějaké větrání, nebo moře ochladit; působení indukovaného proudu by se zpomalilo a konvoj by mezitím mohl projet. Při zastavení se totiž derivační proud už nevytvářel.

„Takže za deset dní, Lien Ragu, už za deset," pravil major a podal mu potřebné poukázky.

Uplynuly čtyři dny. Lien bez ustání jezdil, dokonce i v noci, většinou na základě nejistých informací o tom, že někde v oněch místech má být nějaká tlupa. Informace byly většinou mylné nebo zastaralé, tlupa byla vždy už pěkných pár dní pryč. Často vídal mrtvoly povalující se podél železniční trati. Loveckých band bylo několik, odstřelovaly Zrzavé Lidi přímo z jedoucích vozidel. Dokonce se říkalo, že skupiny extremistů vytvořily systém jakýchsi prémií. Deset dolarů za každou přinesenou hlavu Zrzavce.

Jednoho večera se rozhodl, že navštíví jednu docela malou farmu, ležící na samém konci jednokolejné trati. Byla to pila, jejíž majitelé - manželský pár - těžili dřevo ze subglaciálního lesa. Když uviděl zařízení pod kopulí, chtěl se vrátit, ale manometr ukazoval, že musí přidat do kotle vodu. Navlékl si kombinézu a začal tahat bloky ledu. Byla to vyčerpávající práce.

Z nevelké kopule vyšel muž oblečený do kožichu, pouze na hlavě měl přílbu. Byl to majitel pily. Jmenoval se Hansen, měl postavu hromotluka a byl velmi přívětivý.

„Pojďte k nám, dostanete vodu a dáme si skleničku."

Jeho žena byla hotová krasavice, stejně velká jako on, ale štíhlejší, nejstaršímu ze tří chlapců bylo patnáct let.

„Budu muset odtud odejít," řekl Hansen. „Abych mohl zezdola těžit dřevo, na to potřebuju pracanty. A ti lumpové je násilím vyhnali."

„Vysvětlete mi to," začal se rychle zajímat Lien, „vašimi dělníky byli Zrzaví Lidé?"

„Už po léta. Deset mužů, kteří tvrdě pracovali a které jsem slušně platil. A měl jsem tolik dříví, že jsem mohl každý den vypravit jeden plný vůz. Bohatě nám to stačilo i na topení a žili jsme si šťastně. Ti pitomci přijeli na dobytčáku a počkali si, až Zrzaví vyšli ze šachty, tak říkáme chodbě, která vede třicet metrů pod led až do lesa, a začali po nich střílet. Byli notně opilí a naštěstí se netrefili. Vyšel jsem ven se samopalem a provrtal jim jejich lokotku. Vzali roha. Jenže utekli i Zrzavci. Chápete, že sám vytěžím dřevo tak pro nás na topení a výrobu proudu. Pracuju v tomhle kožichu, nejvíc dvě hodiny, jinak bych zmrzl. Kombinéza by mi nebyla k ničemu. Zrzaví káceli stromy a tahali je na vozících ven z podzemí. Já je vyprazdňoval a plnil každodenní dávku do vozu. Jakmile bylo vozíků deset, připojil jsem k nákladu svou starou lokomotivu a odvezl ho do sousední stanice."

„Řekněte mi," pravil Lien, „kdybych našel nějakou tlupu a přivedl ji sem, přijal byste ji?"

„Já pomýšlím na odchod a prý jestli bych je přijal. Nemůžeme tu zůstat a pracovat jen proto, abychom se zahřáli. Potřebujeme také jíst a opravovat kopuli."

„Bránil byste je, kdyby něco?"

„Jestli se Zrzaví vrátí, nikdo je už příště nebude otravovat, to mi věřte."

17

Ledový Národ

Na návrat do Transit Station a práci ve službách majora Londala mu zbývalo jen čtyřiadvacet hodin. Pokud by tuto lhůtu překročil, měl důstojník právo nechat po něm pátrat Vojenskou Policii, za což se mohl dostat před válečnou radu

pro dezerci. Byl tisíc kilometrů na severovýchod od Transit Station a na návrat potřeboval víc jak čtyřiadvacet hodin. Bez práva na přednost v jízdě musel často čekat dvě až tři hodiny na seřaďovací stanici na nějakou mezírku, kam se mohl vmáčknout.

Od svého setkání s dřevorubcem Hansenem začal s hledáním znovu od začátku, v místech, kde poprvé potkal tlupu Jdrou, a odkud mohl sledovat putování skupinky podél celé trati. Zdálo se, že postupují od jedné veřejné skládky k druhé, aniž by přitom opomíjeli to, co přinášel neustálý provoz na kolejích. Věděl, že na sebe vzal nadlidský úkol. Bloudících tlup si nikdo nevšímal a těch pár Zrzavých Lidí, kteří byli schopni odpovědět několika srozumitelnými slovy, už nemělo důvod něco podobného dělat.

Pořád se držel severního směru, věděl jistě, že přátelé Jdrou hledají místo, kde by se mohli usadit a lovit ryby. Zajel se podívat i na Vanernské jezero, ovšem na rozdíl od mnoha Zrzavých Mužů a Žen tu nespatřil už ani jednoho misionáře.

O něco severněji konečně padl na osamělé skupiny. Místní farmáři s nimi, jak se zdálo, nezacházeli špatně, ani se je nesnažili vybít. Čistili tu nadále kopule a skleněné kryty, což Lienovi dodalo naděje, ale nastal devátý den, aniž by měl nějakou sebemenší uspokojivou stopu.

Zatelefonoval majorovi Londalovi, ale nezastihl ho v kanceláři, měl se údajně vrátit až nazítří. Naopak Harl Mern na jeho telefonát reagoval vřele.

„Mrzí mě, že jste mi nezavolal dřív. Představte si, že na základě svých poznámek a různých vzorků, které jsem naposledy nasbíral, jsem možná schopen, říkám jen možná, pomoci vám při hledání té dívky. Je jasné, že hledáte právě ji, nesnažte se mi to skrývat.“

Lien se začal třást. Spojení mohlo být přerušeno, mohlo se stát cokoliv a on ho neuslyší. Anebo etnolog zase jednou přeháněl s těmi svými nálezy.

„Nasbíral jsem chumáče chlupů toho jejího kmene a pečlivě je utřídil, takže jsem se nemohl dopustit žádné chyby. S úžasem jsem jsem zjistil, že zrnka soli...“

„Soli?“ přerušil ho notně zklamaný Lien.

„Ano a v některých svých knihách o Zrzavých Lidech jsem se dočetl o zvláštním etniku, které uctívá nižší božstvo - Sůl - protože pod ním taje led a vyhání i některé parazity, kteří svědí. Tenhle kmen dokonce pracuje i v solných dolech. Musíte zajet do okolí Salt Station. Člověk nikdy neví. Mohla by tam být Jdrou s těmi svými. Vím, že je to dost slabá stopa, ale přesto to zkuste. Skupinka vyznávající Sůl není početná. V určitých obdobích se scházejí v okolí Salt Station a pak se znovu vydávají na bludnou pouť, jejíž motiv není přesně znám.“

„Pojedu do Salt Station, ale potřeboval jsem od majora Londala pár dnů navíc.“

„Už na vás netrpělivě čeká, myslí si, že jste schopen najít prostředek, který zabrání, aby se kra bořila pod tíhou vozidel. Zkusím s ním promluvit, ale velmi pochybuji.“

Lien jel celou noc do Salt Station, které leželo čtyři stovky kilometrů na severovýchod. Na zapadlých nádražích musel čekat na zelenou, aby se mohl pustit po některých tratích, a byl tak unavený, že musel zastavit na úplně pusté odstavné koleji, aby si alespoň na tři hodiny zdříml.

Když se blížil k Salt Station, potkal obří soupravy naložené solí a spatřil Zrzavé Lidi u kolejí, kteří ji, jak se zdálo, sbírali. Za městem jich byli celé stovky. Pracovali na jeho údržbě a používali kolejové vozíky. Někteří museli určitě chodit i do podzemí, protože zvenčí kopule bylo malé zařízení, které hlídali dva muži v izotermických kombinézách.

Lien šel od jedné skupiny ke druhé a prohlížel si všechny ženy. Pojednou ho napadlo, že Jdrou se už předtím, než ho potkala, s někým milovala a že v tom pokračovala i potom. Možná teď byla těhotná, stejně jako děvčátko, které mu šlo vstříc a se smíchem si ho prohlíželo. Možná, že v prostém mozečku Jdrou už zbyla jen vybledlá vzpomínka, mlhavá lítost spojená s chutí kousku zmrzlého masa.

Najednou uslyšel, že na něj někdo naprosto zřetelně volá, spatřil ji, jak se řítí z navrstvené pyramidy soli. Byla solí úplně obalená. Možná, že se v ní předtím válela.

„Lien?“

Jak ho poznala, vždyť stál zády k pyramidě a měl na sobě kombinézu? Ale už byla tady a ze samé radosti se zeširoka smála na plnou pusu. Pohladil ji svými speciálními rukavicemi po tváři. Ale radost ze znovunalezení prakticky úplně vyprchala při pomyšlení, že je nerozlučitelně dělí padesát stupňů.

„Pojď,“ řekl.

Ona však ukázala prstem na pyramidu soli, kde byli ostatní.

„Musíš se mnou,“ opakoval. „Brzy to tu pro vás bude nebezpečné, moc nebezpečné. Budou vás štvát jako divokou zvěř, zabíjet.“

Nakonec šla s ním. Od počátku nechal ve voze jedno kupé bez topení. Teplota sahala slabě nad nulu. Přesto se dívka, jen co vešla dovnitř, snažila vycouvat zpátky. Bylo tu na ní pořád ještě velké teplo; jen silou se nechala dotlačit na jedno z lehátek. Lien usedl vedle ní a sejmul si helmu. Když ji vzal do náruče, začala se smát. Políbil ji na ústa, zahihňala se a trochu znechuceně se odtáhla. Naproti tomu po těle se laskat nechala; pojednou si bez nejmenšího studu lehla a roztáhla nohy. Rukou si ho přitáhla za kombinézu a on ji v náhlém návalu vášně svlékl.

Jakmile byl nahý a celý bílý, jen s několika černými skvrnami chlupů na prsou a břiše, vytřeštila na něj oči a řekla něco, čemu nerozuměl.

Lehl si na ni a skoro ihned se do ní vnořil, zatímco se nepřestávala pobaveně chichotat.

Pozdě večer potkal v baru Salt Station muže, který byl jemu a Jdrou ochoten dělat tlumočníka. Pracoval jako mistr v solném dole a uměl dobře jazyk Zrzavých.

Nazítří zopakoval dívce Lienův návrh. Odpověděla, že se jedná zase o práci a že její lidi by si radši našli nějaký koutek, kde by trochu lovili ryby a nic víc. Ale přesto o tom šla říci ostatním. Lien mluvil naléhavě o masakrech, ke

kterým už docházelo na jihu. Mistr se na něj podezřívavě zadíval:

„Když jim to řeknu, dozvědí se to i ostatní a ze Salt Station upláchnou. My je tady potřebujeme a nic zlého jim neuděláme.“

„Zkuste jí to vysvětlit,“ řekl Lien.

Jdrou užasle zírala nejdřív na mistra, pak na Liena. Několikrát svěsila hlavu. Mistr odešel a Lien zavedl Jdrou do vagónu, kde se pomilovali. Od svých prvních pubertálních vzrušení víckrát nepocítil podobné potěšení.

Teprve po dvou dnech přišla dívka i s tlupou. Souhlasili s tím, že půjdou načas pracovat do lesa, vysvětlila jakžtakž Lienovi. Sesedli se v nevytopeném kupé, kde jim ještě nechal okna dokořán. Vysadí je u Hansena a pokusí se uchlácholit majora Londala vysvětlením, jak zpevnit led, aby zapomněl na jeho zpoždění.

Když se však ocitl před osamělou pilou a viděl Jdrou se svými druhy odcházet, rozhodl se, že dezertuje.

Vydalo nakladatelství
NAJÁDA Praha
jako svou 5. publikaci
v edici
ERO/SCI-FI

Z francouzského originálu
G.-J. Arnaud:
LA COMPAGNIE DES GLACES
LE PEUPLE DES GLACES
vydaného nakladatelstvím
FLEUVE NOIR
Paris
FRANCE
přeložila Dr. Ludmila Karlachová
Obálka a grafická úprava
© Pavel Šťastný, ANY, 1992
Technická redakce:
R. Václavíček
Vydání první.

Vytiskl REFOX, Praha
Vyšlo 15. 4. 1992
Cena: 34,50 Kčs

??

??

??

??

- 1 -